

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. 6.000.000πριν - Παγκόσμια συναδέλφωση, Φαντασία
2. Προτεραιότητες - Αυτοπειθαρχία
3. Καρφιά - Καθαρός λόγος χωρίς βρισιές, Αγνή σκέψη χωρίς πονηριά
4. Δελφίνοι και σπάρος σε αγώνα δρόμου - Συνεργασία
5. Η αγάπη τρέφει την αγάπη - Ευγένεια , Φιλία , Χρησιμότητα, Αλληλοβοήθεια, Δικαιοσύνη , Φιλαλήθεια
6. Ο Γκακαρίκος - Γενναιότητα, Φιλία, Χρησιμότητα , Αλληλοβοήθεια, Εργατικότητα
7. Ο πατέρας και οι εννέα γιοι - Κοινωνική συνεργασία
8. Οι δώδεκα μήνες - Ευγένεια, Αισιοδοξία, Αγάπη και Προστασία της Φύσης
9. Περιπέτεια του πλανήτη των τραγουδιστών - Ευθυμία, Αγάπη για την Φύση
10. Τα γαλάζια μάτια - Χρησιμότητα, Αλληλοβοήθεια, Εργατικότητα
11. Το αρχοντόπουλο και η υπομονή
12. Το γαϊτανάκι - Παγκόσμια Συναδέλφωση, Αποφασιστικότητα, Ευθυμία, Αισιοδοξία
13. Το ρολόι της αλήθειας - Φιλαλήθεια
14. Πατημασιές στην άμμο - Πίστη στο Θεό
15. Οι δύο ζωγράφοι - Φιλία, Συνεργασία, Εργατικότητα, Προσπάθεια
16. Ο Ραδιοερασιτέχνης - Φιλία, Αλληλοβοήθεια, Παγκόσμια συναδέλφωση, Αποφασιστικότητα
17. Μινχάουζεν - Φιλαλήθεια, Αγνή σκέψη χωρίς πονηριά, Ευθύτητα στην συμπεριφορά
18. Ο άπληστος πλούσιος - Πίστη στο Θεό
19. Ο άμυαλος γιος - Πίστη στο Θεό
20. Ο Καλός Σαμαρείτης - Πίστη στο Θεό
21. Ο τελώνης και ο φαρισαίος - Πίστη στο Θεό
22. Επτά συνεχόμενες ιστορίες -Ζωή υπαίθρου, Αγάπη για το περιβάλλον
  - a. Μια συγκέντρωση
  - b. Αλκυόνη
  - c. Η μεγάλη συνάντηση
  - d. Όπου ακούγονται θαυμαστά πράγματα
  - e. Δελφίνοι ο μεγάλος μας φίλος
  - f. Δεύτερη μέσα συνάντησης
  - g. Τα ζώα και τα εργαλεία τους
23. Το παράξενο πουλί - Αισιοδοξία, Αγάπη για το περιβάλλον
24. Ο Εγωιστής Γίγαντας - Πίστη στο Θεό, Σεβασμός των άλλων, Αισιοδοξία, Αυτοπεποίθηση
25. Τα καινούργια ρούχα του Βασιλιά - Αλήθεια, Ευθύτητα στη συμπεριφορά, Γενναιότητα, Αγνή σκέψη χωρίς πονηριά
26. Το αβγό - Αυτοπεποίθηση, Αισιοδοξία, Δίψα για περιπέτεια
27. Μια ιστορία για τον Ήλιο - Αισιοδοξία, Αίσθηση του χιούμορ, Αποφασιστικότητα
28. Ο Ιππόκαμπος - Ζαβολιά, Αποφασιστικότητα, Εργατικότητα - Προσπάθεια
29. Ο τεμπέλης ποντικός - Εργατικότητα
30. Βρεμένα 'ναι η ξερά - Εργατικότητα
31. Να του δώσω θέλω γρόσια να δω τι θα τα κάνει - Εργατικότητα, Οικονομία
32. Η ιστορία μιας μικρής κόκκινης κότας - Εργατικότητα -Προσπάθεια, Δικαιοσύνη, Υπευθυνότητα
33. Η ψείρα - Ευθυμία, Αίσθηση του χιούμορ, Γενναιότητα, Χρησιμότητα
34. Τα δάχτυλα - Συνεργασία, Χρησιμότητα
35. Η πετρόσουπα - Σεβασμός των άλλων, Αποφασιστικότητα, Ευγένεια
36. Τα αθλητικά όργανα - Συνεργασία , Χρησιμότητα, Σεβασμός των άλλων

- 37. Ο σπόρος του βασιλιά - Φιλαλήθεια
- 38. Το άλογο του Χαλίφη - Αίσθηση του χιούμορ
- 39. Το ρολόι της αλήθειας
- 40. Ένα μάθημα ζωής
- 41. Τα συναισθήματα
- 42. The eco of life

1)6.000.000πριν - Παγκόσμια Συναδέλφωση , Φαντασία

Από καιρό το είχα βάλει στο μάτι! Όχι αυτόν, τη σπηλιά του . Η σπηλιά του ήταν πιο κοντά στο ποτάμι. Και το ποτάμι έχει το φαγητό που μου χρειάζεται, έχει ψάρια. Σίγουρα θα του πάρω την σπηλιά. Είμαι πιο δυνατός και πιο νέος.

Προχωρούσε ανύποπτος. Κρατούσε πέτρες μεγάλες και στα δυο του χέρια. Πλησίασε το νερό. πλησίασα και εγώ κρυμμένος στις πυκνές φυλλωσιές. Είχα δυο χοντρές πέτρες στα χέρια μου. Ξτάνανε για να τον σκοτώσω. Δε βιαζότανε. Όρθιος χάζευε τα ψάρια που κολυμπούσαν στο νερό. τα βήματα μου δεν θα τα άκουγε ούτε το αγρίμι. Εκείνος όμως τα άκουσε. Το κατάλαβα, γιατί σφίχτηκε το κορμί του, τ' αυτιά του τρεμόπαιξαν και οι πέτρες που κρατούσε στα χέρια του έγιναν όπλο. Δε γινόταν να κρυφτώ. Δε γινόταν να τον σκοτώσω ξαφνικά. Στάθηκα σε μια σωστή απόσταση απ' αυτόν. Ούτε κοντά, ούτε πάλι μακριά του .

Τον είχα εχθρό, με είχε εχθρό. Βλέπαμε τα ψάρια να τρέχουν στο νερό που άστραφτε, καθώς ο ήλιος ασήμωνε και ψάρια και νερό. Μπήκαμε σαν κάθε στο ποτάμι, να έτσι θα απλώναμε τα χέρια μας , θα πιάναμε ψάρια όπως κάναμε κάθε μέρα. Μα κάτι μας κρατούσε ακίνητους. Ήταν η μαγεία που μας είχε τυλίξει. Για φαντάσου, κάθε μέρα βλέπαμε να κολυμπούν τα ψάρια, μα τώρα προσέξαμε πως δεν τρέχανε στο νερό με την ίδια γρηγοράδα.

Έδειξα στον άλλον ένα ψάρι που σβέλτα γλιστρούσε στο νερό...πώς γλιστρούσε! Είδαμε τα άλλα ψάρια να τρέχουν να προλάβουν το γοργορόψαρο, μα αυτό είχε κιόλας χαθεί από τα μάτια μας, τόσο έτρεχε γρήγορα στο νερό. Γελάσαμε κι εγώ κι εκείνος.

Ζηλέψαμε τα ψάρια και εγώ και εκείνος. Πως γίνεται και τρέχουν στο νερό και δεν πνίγονται; Τον κοίταξα στα μάτια και έπιασα το βλέμμα του να με ρωτάει: Πώς γίνεται και τρέχουν στο νερό και δεν πνίγονται; Με τα μάτια μου του είπα: Δοκιμάζουμε; Δοκιμάζουμε να μπορούμε στο νερό; είπαν και τα δικά του μάτια.

Και πέσαμε στο νερό και δεν πνιγήκαμε κι έβαλα τα δυνατά μου κι ήρθα πρώτος σαν εκείνο ακριβώς το ψάρι. Κουρασμένοι σταματήσαμε. Είχαμε έρθει λίγο πιο κοντά, αυτός, ο εχθρός μου κι εγώ.

Θυμηθήκαμε πως είμαστε εκεί για να βγάλουμε ψάρι να φάμε. Σκύψαμε στο νερό όταν... Η καρύδα μου' δωσε μια, κόντεψε να με ρίξει κάτω. Την δεύτερη καρύδα την έφαγε στο κεφάλι ο άλλος. Σφίξαμε τις πέτρες που κρατούσαμε, σαν αστραπή γυρίσαμε και χτυπήσαμε αυτόν που μας πολέμαγε. Πίθηκοι ήταν που έπαιζαν. Πέταγαν σε μας ό,τι έβρισκαν στα δέντρα.

Παιχνίδι ήταν που κάτσαμε ακόμα στο νερό, να το χαρούμε. Λοιπόν το καταλάβαμε το παιχνίδι. Πετούσαν όσο γίνεται πιο μακριά αυτό που κρατούσαν στο χέρι. Εκείνος ο μικρός πίθηκος πέταξε την καρύδα τόσο μακριά ... που οι άλλοι σάστισαν. Μετά τσιρίζοντας έδειξαν πως θαύμασαν και πως παραδέχτηκαν τον νικητή σαν πρώτο μεταξύ τους.

Ξεχάσαμε τα ψάρια. Βγήκαμε από το νερό και αρχίσαμε να παραβγαίνουμε στο πέταγμα της πέτρας, όπως ακριβώς είδαμε να κάνουν οι πίθηκοι. Η δικιά του πέτρα πήγε μακρύτερα. Δέχτηκα πως με είχε νικήσει όπως το είχαν δεχτεί και οι πίθηκοι. Οι πίθηκοι είχαν κρεμαστεί από τα δέντρα και μας κοίταζαν. Κατάλαβαν πως είχαμε μάθει το παιχνίδι τους και αποφάσισαν να μας μάθουν ένα άλλο.

Στην αρχή δεν καταλαβαίναμε τι παίζανε. Με υπομονή μας το έδειξαν ξανά και ξανά. Κάτσαμε κάτω από ένα χοντρό δέντρο και μαθαίναμε. Νομίζω πως ο άλλος το κατάλαβε πρώτος. Λίγο, πολύ λίγο πιο πριν από μένα. Πατούσαν στη γη γερά. Μετά δίνανε ένα πήδημα, ποιος θα πηδήξει πιο ψηλά. Ξανά ... ξανά... ψηλά...πιο ψηλά. Δεν προλάβαμε να το καλομάθουμε, και βέβαια δεν προλάβαμε να το παίξουμε, όταν βαρέθηκαν, φαίνεται οι πίθηκοι το πιο ψηλά... πιο ψηλά κι άρχισαν να πηδούν πιο μακριά...πιο μακριά. Άφησα την πέτρα που κρατούσα, παρακίνησα τον άλλον να κάνει το ίδιο και πηδούσαμε μία φορά ψηλά... ψηλά, μία φορά μακριά...μακριά. Τότε

ήταν που κάποιος πίθηκος , εκείνος ο κοκκινωπός με τα έξυπνα μάτια, μου άρπαξε την πέτρα. Θύμωσα πολύ.

Μη βιαστείς να με κατηγορήσεις. Αυτήν την πέτρα την πάλευα καιρό, τη χτύπαγα πάνω σε άλλες πέτρες, την έτριβα πάνω σε άλλες πέτρες κι έγινε έτσι μυτερή, κοφτερή πέτρα που με βοήθαγε να ζήσω. Γι'αυτό θύμωσα πολύ. Πήδηξα ψηλά να του αρπάξω την πέτρα μου, όπως είχα δει να πηδούν οι πίθηκοι, μα εκείνος πιο σβέλτος από μένα, κρεμάστηκε από άλλο κλαδί. Δεν το 'βαλα κάτω. Τον πρόλαβα, τον έπιασα απ'το πόδι, να η πέτρα θα ξαναρχόταν στα χέρια μου. Τσίριξε ο πίθηκος και πέταξε την πέτρα σ'έναν άλλο που άρχισε να τρέχει.

Ο γείτονας μου θέλησε να με βοηθήσει. Αλλά οι πίθηκοι είχαν ανακαλύψει ένα παιχνίδι που πολύ τους άρεσε και πολύ το γλεντούσαν. Έτρεχε ο ένας με την πέτρα μου στο χέρι και την έδινε σε λίγο σε άλλον πίθηκο, την άρπαζε αυτός και έτρεχε να την δώσει σε άλλον που κι αυτός την έδινε σε κάποιον άλλον...

Αποφάσισα πως θα έφτιαχνα καινούρια πέτρα όταν το χώμα κουνήθηκε κάτω απ' τα πόδια μας. Μεγάλα ζώα, πολλά μαζί, φτάνανε τρέχοντας. Αν ήταν ένα θα το σκοτώναμε να φάμε. Αλλά ξέραμε πως όταν είναι πολλά μαζί μπορούν εκείνα να μας σκοτώσουν. Ανεβήκαμε στο πιο κοντινό δέντρο. Κρυφτήκαμε καλά και τότε φάνηκαν. Ήταν πολλά και τότε έρχονταν τρέχοντας να πουν νερό. στάθηκαν στο ποτάμι, κοίταξαν από δω κι από 'κει, δεν είδαν εχθρό. Έσκυψαν στο νερό και ήπιαν...ήπιαν. Χορτασμένα πια, άρχισαν να παίζουν ξένοιαστα. Αγκαλιάζονταν, πάλευαν πότε το ένα πάνω, πότε το άλλο, να ένα παιχνίδι. Κείνη την ώρα του γείτονα του έπεσε κάτω η μία πέτρα. Τρόμαξαν τα ζώα και άρχισαν να τρέχουν...να τρέχουν. Ένα με ψηλά πόδια, αδύνατο τόσο που ποτέ Δε θα το διάλεγα μια και κρέας δεν είχε απάνω του, άρχισε να τρέχει πιο γρήγορα, τα πόδια του δεν ακούμπησαν στο χώμα έτσι νόμιζα. Τόσο μου άρεσε έτσι που έτρεχε! Κοίταξα τον γείτονά μου. Κι εκείνος μια έβλεπε το ζώο που έτρεχε ψηλά σηκώνοντας το ένα του πόδι μετά το άλλο, μια γυρνούσε τη ματιά του σε μένα. Άλλα ζώα περπατούσαν, μα περπατούσαν με ένα ρυθμό αλλιώτικο. Έφυγαν.

Κατεβήκαμε από το δέντρο. Είχε κιόλας νυχτώσει. Η δικιά μου σπηλιά ήταν πιο κοντά στο δέντρο μας. Γι' αυτό μπήκαμε μαζί εκεί και κοιμηθήκαμε. Το καταλάβαινα πως Δε θα μου χρειαστεί, αλλά κρατούσα μια πέτρα στο χέρι μου. Το ίδιο άλλωστε είδα να κάνει κι αυτός. Ξημέρωσε και βγήκαμε από τη σπηλιά. Κόψαμε καρπούς από τα δέντρα και φάγαμε. Και τότε...

Τότε δεν ξέρω ποίος πρώτος άρχισε να κάνει ό,τι έκαναν οι πίθηκοι. Πετούσαμε πέτρες, ποιανού θα πάει ψηλότερα, πηδούσαμε ποιος θα πηδήσει πιο ψηλά ύστερα ποίος θα πηδήσει μακρύτερα. Μόνον εκείνο το παιχνίδι που η πέτρα δινότανε στον άλλον, κι αυτός την έδινε σε κάποιον άλλον, δεν μπορούσαμε να παίξουμε γιατί είμαστε μονάχα δύο. Έπρεπε να φωνάξουμε και άλλους γείτονες. Θα τους φωνάζαμε. Μετά, σαν εκείνο το όμορφο ζώο, αρχίσαμε να τρέχουμε με τα πόδια ψηλά, αν γινόταν να μην αγγίζουμε το χώμα. Κι έπειτα περπατούσαμε σιγά, βαδίζαμε δηλαδή, αλλά με ρυθμό. Πέσαμε στο ποτάμι ποιος θα γλιστρήσει στο νερό πιο γρήγορα. Μετά παλέψαμε φιλικά. Τι όμορφα που πέρασε η μέρα!

Οι πέτρες, είχαν μείνει μόνες πλάι στο ποτάμι. Ούτε εγώ, ούτε ο γείτονάς μου τόσες ώρες που παίζαμε μαζί, τις σκεφτήκαμε.

Μπορεί, αργότερα, κι αυτός κι εγώ να θυμηθούμε πως είμαστε εχθροί. Μπορεί να ξαναθέλω την σπηλιά του.

Μα γι' αυτές τις ώρες που περάσαμε παίζοντας με τα παιχνίδια που μας έμαθαν τα ζώα, το ξεχάσαμε κι οι δυο. Ήμασταν σύντροφοι τούτες τις ώρες.

Κι όσο κρατούσαν τα παιχνίδια μας, ο πόλεμος σταμάτησε.

2)Προτεραιότητες – Αυτοπειθαρχία

* Ένας καθηγητής φιλοσοφίας εμφανίστηκε στην τάξη του με ένα μεγάλο χάρτινο κουτί.

1. Χωρίς να μιλήσει, πήρε από την χάρτινη κούτα ένα άδειο γυάλινο βάζο και άρχισε να το γεμίζει με μικρές πέτρες. Οι μαθητές τον κοιτούσαν με απορία. Όταν το βάζο δεν χωρούσε άλλο, ρώτησε: «Είναι γεμάτο το βάζο;» και οι μαθητές απάντησαν: «Ναι, είναι γεμάτο».

2. Αυτός χαμογέλασε και πάλι χωρίς να μιλήσει, πήρε από την χάρτινη κούτα ένα σακουλάκι με μικρά βοτσαλάκια και άρχισε να γεμίζει το βάζο, το κούνησε λίγο και τα βοτσαλάκια κύλησαν και γέμισαν τα κενά μεταξύ των πετρών. Όταν το βάζο δεν χωρούσε άλλο, ρώτησε: «Είναι γεμάτο το βάζο;» και οι μαθητές γέλασαν και απάντησαν: «Ναι, είναι γεμάτο».

3. Αυτός χαμογέλασε και πάλι χωρίς να μιλήσει, πήρε από την χάρτινη κούτα ένα σακουλάκι με άμμο και άρχισε να την αδειάζει μέσα στο βάζο. Η άμμος χύθηκε και γέμισε όλα τα κενά μεταξύ των πετρών και των βότσαλων. Όταν το βάζο δεν χωρούσε άλλο, ρώτησε: «Είναι γεμάτο το βάζο;» και οι μαθητές δίστασαν για λίγο, αλλά απάντησαν: «Ναι, είναι γεμάτο».

4. Αυτός χαμογέλασε και πάλι χωρίς να μιλήσει, πήρε από την χάρτινη κούτα δύο μπουκάλια μπύρες και άρχισε να τα αδειάζει μέσα στο βάζο. Τα υγρά γέμισαν όλα το υπόλοιπο κενό του βάζου. Όταν το βάζο δεν χωρούσε άλλο, ρώτησε: «Είναι γεμάτο το βάζο;» και οι μαθητές γέλασαν αυτή την φορά και απάντησαν: «Ναι, είναι γεμάτο».

* Τώρα, λέει ο καθηγητής, θέλω να θεωρήσετε το βάζο αυτό ότι αντιπροσωπεύει τη ζωή σας.

1. Οι πέτρες είναι τα ποιο σημαντικά στην ζωή σας, τέτοια είναι η οικογένεια, ο σύντροφός σας, η υγεία σας, τα παιδιά σας, οι καλοί σας φίλοι. Οι πέτρες αντιστοιχούν στα ποιο σημαντικά, τόσο σημαντικά, που ακόμα και αν όλα τα υπόλοιπα λείψουν, η ζωή σας θα εξακολουθήσει να είναι γεμάτη.

2. Τα βοτσαλάκια είναι τα άλλα πράγματα που έρχονται στην ζωή μας, όπως οι σπουδές μας, η εργασίας μας, το σπίτι μας, το αυτοκίνητό μας, είναι μικρά πράγματα, βοτσαλάκια. Αν αυτά τα βάλετε πρώτα στο βάζο, δεν θα υπάρχει χώρος για τις πέτρες, τα σημαντικά της ζωής.

3. Η άμμος είναι όλα τα υπόλοιπα, τα ποιο μικρά πράγματα της ζωής. Αν βάλεις πρώτα την άμμο στο βάζο, δεν θα υπάρχει χώρος ούτε για τα βότσαλα αλλά ούτε και για τις πέτρες.

* Το βάζο είναι η ζωή σας. Αν ξοδεύεται χρόνο και δύναμη για μικρά πράγματα, δεν θα βρείτε ποτέ χρόνο για τα ποιο σημαντικά. Ξεχωρίστε ποια είναι τα ποιο σημαντικά για την ευτυχία σας. Μιλήστε με τους γονείς

σας, παίζετε με τα παιδιά σας, απολαύστε τον σύντροφό σας, προσέξτε την υγεία σας και χαρείτε τους φίλους σας. Πάντα θα υπάρχει χρόνος για γνώση και

σπουδές, πάντα θα υπάρχει χρόνος για εργασία, πάντα θα υπάρχει χρόνος για να φτιάξετε το σπίτι σας και το αυτοκίνητό σας, να πληρώσετε τον δήμο και το τηλέφωνο. Όμως να φροντίσετε για τις πέτρες πρώτα. Ξεχωρίστε τις προτεραιότητες σας.

* Οι μαθητές είχαν μείνει άφωνοι. Ένας όμως ρώτησε: «Η μπύρα τι αντιπροσωπεύει;» Ο καθηγητής γέλασε και απάντά: «Χαίρομαι που ρωτάς. Θα σας πω: δεν έχει σημασία πόσο γεμάτη είναι η ζωή σας, δεν έχει σημασία πόσο στριμωγμένος είσαι, γιατί πρέπει να ξέρεις:

«ΟΤΙ ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΙΓΟΣ ΧΩΡΟΣ ΓΙΑ ΔΥΟ ΜΠΙΡΙΤΣΕΣ.»

3)Καρφιά – Καθαρός λόγος χωρίς βρισιές, Αγνή σκέψη χωρίς πονηριά

Ήταν μια φορά ένας νεαρός, ο οποίος συμπεριφερόταν μερικές φορές βίαια. Ο πατέρας του, του έδωσε ένα σακουλάκι με καρφιά και του είπε να καρφώνει ένα καρφί στο πεζοδρόμιο μπροστά από τον κήπο κάθε φορά που θα έχανε την υπομονή του και θα μάλωνε με κάποιον. Την πρώτη μέρα έφτασε στο σημείο να καρφώσει 37 καρφιά στο πεζοδρόμιο. Κατά τις εβδομάδες που ακολούθησαν έμαθε να ελέγχει τον εαυτό του και ο αριθμός των καρφιών που κάρφωνε στο πεζοδρόμιο λιγόστευε συνεχώς μέρα με τη μέρα: είχε ανακαλύψει ότι ήταν πιο εύκολο να συγκρατείται από το να καρφώνει καρφιά. Τελικά, έφτασε η μέρα κατά την οποία ο νεαρός δεν έβαλε ούτε ένα καρφί στο πεζοδρόμιο. Τότε πήγε στον πατέρα του και του είπε ότι εκείνη την ημέρα δεν χρειάστηκε να βάλει ούτε ένα καρφί. Τότε ο πατέρας του, του είπε να βγάζει ένα καρφί για κάθε μέρα που θα περνούσε χωρίς να χάσει την υπομονή του. Οι μέρες πέρασαν και ο νεαρός τελικά μπόρεσε να πει στον πατέρα του ότι είχε βγάλει όλα τα καρφιά απ το πεζοδρόμιο. Ο πατέρας τότε, οδήγησε τον υιό του στο πεζοδρόμιο μπροστά από τον κήπο και του είπε:

- «Παιδί μου, συμπεριφέρθηκες καλά, αλλά κοίτα πόσες τρύπες έχει το πεζοδρόμιο. Αυτό δεν θα είναι πια όπως πριν. Όταν μαλώνεις με κάποιον και του λες κάτι προσβλητικό, του αφήνεις μια πληγή όπως αυτή. Μπορείς να μαχαιρώσεις έναν άνθρωπο και μετά να του βγάλεις το μαχαίρι, ωστόσο όμως θα του μείνει πάντα μια πληγή.»

- «Λίγη σημασία έχει πόσες φορές θα ζητήσεις συγνώμη, η πληγή που γίνεται με τα λόγια κάνει τόση ζημιά όσο και μία πληγή στο σώμα σου. Οι φίλοι είναι σπάνιοι, σε κάνουν να γελάς και σου φτιάχνουν το κέφι. Πάντα είναι διαθέσιμοι να σε ακούσουν όταν το χρειάζεσαι, σε αγαπάν και σε δέχονται στο σπίτι τους.»

4)Δελφίνι και σπάρος σε αγώνα δρόμου – Συνεργασία

Μια μέρα το δελφίνι άρχισε να παινεύεται πως είναι το πιο γρήγορο ψάρι, πιο γρήγορο από όλα τα ψάρια και εκείνη την στιγμή είδε τον σπάρο και άρχισε να τον κοροϊδεύει. Ο μικρός σπάρος που δεν άντεξε την μεγάλη γλώσσα του δελφινιού του είπε

- Αλήθεια, με ξεπερνάς στο κολύμπι ;
- Σε ξεπερνάω !
- Εμπρός ! Έλα να κολυμπήσουμε. Δέχεσαι;

Τι να κάνει ο σπάρος , ήξερε ότι θα γινόταν ρεζίλι, μπροστά στα άλλα ψάρια. Σκέφτηκε μια στιγμή και είπε:

- Δέχομαι. Μόνο θέλω να μου δώσεις λίγη ώρα καιρό να βρω να φάω κάτι για να δυναμώσω.
- Ωραία, φάε. Έλα έπειτα αμέσως όμως για τον αγώνα.

Πήγε παραπέρα ο σπάρος , μα δε νοιάστηκε για φαΐ . Μόνο βρήκε τους άλλους σπάρους και έκανε συμβούλιο.

- Το και το παιδιά. Έμπλεξα σε αγώνα δρόμου με το δελφίνι και τώρα καταλαβαίνετε μας κορόιδευε και θύμωσα ....
- Καταλαβαίνουμε..... είπαν οι άλλοι.
- Να πάρω πίσω το λόγο μου δε μπορώ. Κι όσο για τη νίκη... δελφίνι είναι αυτό !
- Στάσου , είπε αργά ένας γεροσπάρος, θα γίνει το εξής : Θα πεις στο δελφίνι : 'Θα τρέξουμε τρία μίλια. Από δω έως εκεί' Αυτά λοιπόν τα τρία μίλια εμείς οι άλλοι θα τα μοιραστούμε μεταξύ μας.
- Δηλαδή, δεν καταλαβαίνω...
- Να ,εμείς θα συνεργαστούμε μεταξύ μας και θα σκορπιστούμε από την αφετηρία έως το τέρμα. Κάθε εκατό, διακόσια μέτρα θα στέκει ένας από εμάς. Ο τελευταίος θα στέκει ακριβώς στο τέρμα. Και θα τερματίσει πρώτος ! Εμπρός , πιάστε όλοι τα πόστα σας ! Κι εσύ τράβα και πες στο δελφίνι «είμαι έτοιμος».

Πήγε ο σπάρος, βρήκε το δελφίνι, άρχισε ο αγώνας. Πήρε δρόμο το δελφίνι , σίφουνας σωστός. Κάποια στιγμή γυρίζει , κοιτάζει κατά το σπάρο, φωνάζει : « Σπάρο, σπάρο»

- Μπρος πάω, ακούστηκε μια φωνή από μπροστά.

Παραξενεύτηκε το δελφίνι, τaráχτηκε. Ακούς εκεί να το προσπεράσει ο μικροσκοπικός σπαράκος! Θυμώνει και βάζει τα δυνατά του και σκίζει τη θάλασσα πιο γρήγορα. Προχωρεί κάμποσο και πάλι κοντοστέκει, στρέφει και ξαναφωνάζει : 'Σπάρο, σπάρο!'

- Μπρος πάω! Ξανακούστηκε πάλι η φωνή του σπάρου, από μπροστά.

Άφρισε το δελφίνι από το κακό του, άφρισε και η θάλασσα καθώς την έσκιζε φρενιασμένο .

Ζυγώνανε πια στο τέρμα. Σπάρος δε φαινόταν πουθενά. «Σπάρο, σπάρο!» ξαναφωνάζει για τρίτη φορά το δελφίνι, σίγουρο πως τον είχε αφήσει πολύ πίσω.

- Μπρος πάω! Ξανακούστηκε η φωνή του σπάρου, από το τέρμα αυτή τη φορά. Είχε τερματίσει πρώτος ! Δηλαδή είχε τερματίσει για λογαριασμό του ο άλλος σπάρος που είχε το πόστο του στο τέρμα.

Και τότε το δελφίνι δεν άντεξε πια. Έσκασε από το κακό του και δεν άνοιξε τον στόμα του ξανά να πειράξει κανένα ψάρι. Καμιά φορά η συνεργασία μεταξύ των ψαριών νικάει τη δύναμη, παρόλο που το δελφίνι είναι όντως το πιο γρήγορο από όλα τα ζωντανά της θάλασσας.

Θ. Ποταμιάνου. Ματιές στη θάλασσα
(διασκευή από μύθο του Αισώπου)

5) Η αγάπη τρέφει την αγάπη - Ευγένεια , Φιλία , Χρησιμότητα, Αλληλοβοήθεια
Δικαιοσύνη , Φιλαλήθεια

Ζούσε μια φορά και ένα καιρό στην άκρη ενός χωριού μια γριούλα , που τη λέγανε Μπλαμπλώ. Όλος ο κόσμος πίστευε πως η κυρά Μπλαμπλώ ήταν μάγισσα , μα μια μάγισσα καλή, όχι όπως όλες οι άλλες. Γιατί όχι μόνο δεν έκανε ποτέ κακό σε κανέναν, αλλ' αντιθέτως δεν έχανε ευκαιρία για να κάνει το καλό.

Κάθε πρωί η κυρά Μπλαμπλώ έστελνε το αρνάκι της τον Ασπρούλη, στο λόγγο να της φέρει γαλαζοάγκαθο. Όταν το αρνάκι της έφερνε το γαλάζιο αγκάθι, που το κρατούσε με τα μικρά του δοντάκια, η κυρά Μπλαμπλώ το έπαιρνε και το έβαζε να βράσει . Ύστερα έπαιρνε το ζουμί του και γύριζε στα γύρω χωριά. Όπου ήταν άρρωστο παιδάκι, του έδινε να πιει από αυτό και εκείνο γινόταν καλά.

Κουρασμένη γύριζε το βράδυ η κυρά Μπλαμπλώ στο μικρό της καλύβι. Ο Ασπρούλης της την περίμενε πάντα στο κατώφλι.

- Ασπρούλη μου σήμερα γιατρέψαμε με το γαλαζοάγκαθο πέντε παιδάκια από λαιμό, τέσσερα από βήχα και τρία από κοιλιακά.
- Μπεεεε ! έκανε ευτυχισμένος ο Ασπρούλης γιατί καταλάβαινε ότι είχε βοηθήσει και αυτός στην καλή πράξη.

Ύστερα γριούλα και αρνάκι έπεφταν να κοιμηθούν.

Ένα πρωί η κυρά Μπλαμπλώ είπε στον Ασπρούλη.

- Άντε Ασπρούλη μου, ο Θεός ξημέρωσε και σήμερα μιαν ευλογημένα μέρα. Σύρε στο λόγγο να βρεις γαλάζιο αγκάθι, να μου το φέρεις, να κάνω γιατρικά. Έμαθα πως στο Αλεποχώρι όλα τα παιδιά έχουν αρρωστήσει με πυρετό.

Έτριψε το κεφαλάκι του το μικρό αρνί στα ρούχα της γριάς, σα να της έλεγε πως κατάλαβε κι ύστερα έτρεξε στο λιβάδι.

Περπάτησε, περπάτησε , ώσπου έφτασε στο λόγγο. Περίεργο όμως ! Όσο κι αν έψαχνε, δε μπόρεσε να δει πουθενά γαλαζοάγκαθο. Μα εδώ στο ίδιο μέρος χτες και προχτές είχε ένα σωρό. Προχώρησε ακόμη περισσότερο. Τίποτα. Ξαφνικά ο Ασπρούλης βρέθηκε μπροστά σε μια βαθιά χαράδρα. Έφτασε στην άκρη και κοίταξε κάτω.

- Πρέπει να κατέβω , σκέφτηκε. Ίσως εκεί κάτω βρω γαλαζοάγκαθο.

Στο βάθος της χαράδρας κυλούσε ένα μικρό ποτάμι. Πλησιάζοντας το ποταμάκι Ασπρούλης είδε ένα νάνο να μαζεύει πέτρες και να τις βάζει σ' ένα κίτρινο σακούλι. Σαν είδε τον Ασπρούλη, το ρώτησε :

- Τι γυρεύεις εδώ κάτω αρνί ;
- Γυρεύω γαλάζιο αγκάθι. Το θέλει η κυρά μου για να φτιάξει γιατρικό για τα άρρωστα παιδάκια. Δε βρίσκω όμως πουθενά.
- Εγώ ξέρω που υπάρχει. Αν θέλεις όμως να σου πω, πρέπει να με βοηθήσεις.
- Θα σε βοηθήσω , θα κάνω ό,τι θέλεις, είπε το αρνάκι πρόθυμα.

- Βλέπεις εκεί πάνω στην απέναντι πλαγιά τον αδελφό μου, που χτίζει ένα σπιτάκι; Γι' αυτόν μαζεύω τούτες τις πέτρες. Έλα να σου κρεμάσω το σακούλι στο λαιμό να του το πας.

Κάθισε ο Ασπρούλης και ο παράξενος νάνος το φόρτωσε με τις πέτρες. Ύστερα σηκώνοντας το μεγάλο βάρος άρχισε ν' ανεβαίνει την πλαγιά. Σαν έφτασε κοντά στο δεύτερο νάνο, εκείνον που έχτιζε το σπιτάκι, ένιωθε πολύ κουρασμένο. Ο χτίστης νάνος γύρισε, του ξεπέρασε το σακούλι από το λαιμό και του είπε:

- Δε φτάνουνε. Θέλω κι άλλες.

Γύρισε ο Ασπρούλης κάτω στο ποτάμι.

- Μήπως χρειάζεται κι άλλες ο αδελφός μου ; ρώτησε ο νάνος. Και το αθώο αρνί που δεν ήξερε να λέει ψέματα, απάντησε:
- Ναι, θέλει κι άλλες.
- Ετοιμάσου τότε να ξαναπάς. Και για δεύτερη φορά κρέμασε στο

λαιμό του αρνιού ένα σακούλι γεμάτο βαριές πέτρες. Τώρα όμως ο Ασπρούλης δυσκολευόταν πολύ περισσότερο από πριν να ανέβει την ανηφόρα. Έκανε δυο βήματα μπρος και τρία πίσω. Τα αδύνατα ποδαράκια του θαρρείς και δεν το βαστούσαν. Το βάρος του σακουλιού του φαινόταν ασήκωτο. Πρέπει να πάω σκεφτόταν ο Ασπρούλης. Αλλοιώς δεν πρόκειται να βρω γαλάζιο αγκάθι και η κυρά Μπλαμπλώ δε θα μπορέσει να φτιάξει το γιατρικό για τα άρρωστα παιδάκια. Και βάζοντας όλα του τα δυνατά, ύστερα από πολλή ώρα έφτασε επί τέλους κοντά στο χτίστη νάνο.

- Δε φτάνουν είπε πάλι εκείνος. Θέλω κι άλλες.

Ο Ασπρούλης στεναχωρήθηκε πολύ , όταν άκουσε έτσι. Φοβόταν πως δε θα μπορούσε να ανεβεί για τρίτη φορά την πλαγιά με τόσο φόρτωμα. Για μια στιγμή πέρασε από το νου του να μην ξαναγυρίσει στο ποταμάκι, αλλά να πάρει το δρόμο για το χωριό. Θα έλεγε στην κυρά του ότι σήμερα δε μπόρεσε να βρει το γαλαζοάγκαθο κι εκείνη , που τόσο τον αγαπούσε , δε θα τον μάλωνε.

Μα ενώ έκανε να πάρει το δρόμο για το χωριό, πάλι μετάνιωσε. Αχ ήταν τόσο φιλότιμο το μικρό αρνί.....

- Χρειάζεται κι άλλες πέτρες ; είπε ο νάνος του ποταμού.
- Χρειάζεται, χρειάζεται , απάντησε το αρνάκι κι έσκυψε το λαιμό του , για να του περάσει εκείνος το βαρύ σακούλι.

Τώρα ήταν, που δε μπορούσε καθόλου να σκαρφαλώσει τη μεγάλη ανηφόρα ο Ασπρούλης.

Το βάρος του σακουλιού αλλά και η κούραση το έκαναν όλο να γλιστράει , όλο βρισκόταν στο ίδιο σημείο.

- Πρέπει να φτάσω, πρέπει να φτάσω, έλεγε διαρκώς στον εαυτό του.

Έτσι αφού παιδεύτηκε ώρες κι ώρες κάποτε κατάφερε κι έφτασε. Ο νάνος, που έχτιζε , χωρίς να το ξεφορτώσει, πήρε δυο τρεις πέτρες από το σακούλι και του είπε:

- Αυτές μου φτάνουν, δεν τις θέλω τις άλλες.

Ήταν τόση η χαρά του Ασπρούλη, που δε σκέφτηκε να του ζητήσει να τον ξεφορτώσει. Γεμάτο χαρά γύρισε στο ποταμάκι.

- Δεν .... Δε χρειάζεται άλλες, φώναξε του νάνου. Πες μου τώρα πού είναι το γαλαζοάγκαθο;
- Να κοιτάξε εκεί. Βλέπεις αυτό το θάμνο κοντά στο δάσος; Πίσω από το θάμνο το πρωί είδα πολύ γαλαζοάγκαθο.
- Ευχαριστώ , είπε μόνο το ευγενικό αρνάκι κι έφυγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Ήταν αρκετά μακριά, όταν πρόσεξε ότι είχε ακόμη στο λαιμό του το σακούλι με τις υπόλοιπες πέτρες. Πόσο το εμποδίζει ! Τώρα μονάχο του δε μπορούσε να κάνει το καημένο τίποτα.

Φορτωμένο λοιπόν τις άχρηστες πέτρες

έφτασε μέχρι το θάμνο με το γαλάζιο αγκάθι κι έκοψε με τα δοντάκια του όσο περισσότερο μπορούσε. Ύστερα πήρε το δρόμο του γυρισμού.

Κόντευε πια να νυχτώσει. Ολόκληρη μέρα είχε περιπλανηθεί στο λόγγο. Βρήκε την καλή κυρά Μπλαμπλώ ανήσυχη να ψάχνει να το βρει.

- Αχ πως φοβήθηκα για σένα ! του είπε. Νόμισα πως σε βρήκε ο λύκος. Με το ένα της χέρι πήρε το γαλαζοάγκαθο και με το άλλο έκανε να του βγάλει το σακούλι από το λαιμό. Μα καθώς γεμάτη απορία έκανε να αδειάσει στο χώμα τις πέτρες, έβαλε μια φωνή :
- Θεέ μεγαλοδύναμε, χρυσάφι. Αληθινό χρυσάφι, είπε καθώς άδειαζε το σακούλι.

Πραγματικά εκείνες οι πέτρες, που τις είχε βάλει στο σακούλι ο νάνος ήταν ολόχρυσες.

Χαρούμενη για το ανέλπιστο δώρο η κυρά Μπλαμπλώ την άλλη κιόλας μέρα πούλησε το χρυσάφι στην πολιτεία, το έκανε χρήματα κι άρχισε να τα μοιράζει σ' όλους τους ανθρώπους του χωριού της και στα γύρω χωριά. Κι αυτοί έπαιρναν μαστόρους , έφτιαχναν ωραία σπίτια , μεγάλες εκκλησίες, ευρύχωρα σχολεία. Κι ήταν όλοι πολύ ευτυχισμένοι.

Μα περισσότερο ευτυχισμένος από όλους ήταν ο Ασπρούλης, το φιλότιμο αθώο αρνί, που μ' ένα χρυσό κουδουνάκι στο λαιμό του, που του αγόρασε η κυρά Μπλαμπλώ, γύριζε τώρα αμέριμνο το λιβάδι και το λόγγο.

Θ. Βγόντζας

6)Ο Γκαγκαρίκος - Γενναιότητα, Φιλία, Χρησιμότητα , Αλληλοβοήθεια, Εργατικότητα

Ζούσαν κάποτε δυο γείτονες χωριάτες, είχαν κι οι δυο από ένα περιβόλι ο καθένας, ένα γαϊδουράκι και μια σούστα.

Κάθε πρωί ζεύανε τη σούστα στο γαϊδάρo , τη γέμιζαν φρούτα και λαχανικά απ' το περιβόλι τους και κατέβαιναν στην πόλη για να τα πουλήσουν. Μα οι δυο αυτοί γείτονες δεν ήταν ποτέ φίλοι μεταξύ τους. Ζήλευε ο ένας τον άλλο κι όλο τσακωνόντουσαν κι ερχόντουσαν σε λόγια.

- Να πας πιο κάτω να σταθείς, έλεγε ο ένας όταν έβλεπε κοντά του τον άλλον στην αγορά.
- Αυτή είναι η δική μου θέση , απαντούσε ο άλλος. Να πας πιο πέρα εσύ.
- Οι κότες σου μπήκαν στο περιβόλι μου, έλεγε ο πρώτος.
- Το παιδί σου ανέβηκε στη συκιά μου , απαντούσε ο δεύτερος.

Και κάθε μέρα καινούργιες παρεξηγήσεις , καινούργιοι θυμοί.

Αντίθετα με τους δυο γείτονες, τα γαϊδουράκια τους ήταν πολύ φίλοι. Ξίλοι αχώριστοι. Όταν ο ένας πήγαινε κι ο άλλος ερχόταν, στεκόντουσαν στη μέση του δρόμου και χαιρετιόντουσαν.

- Γκα, γκα, γκα, γεια σου αγαπημένε φίλε Γκαγκαρίκο.
- Γκα, γκα, γκα γεια σου και σένα Μέντιε, φιλαράκο.

Μια μέρα οι δυο γείτονες είχαν πάλι τσακωθεί για τα καλά. Από τότε τα το πήραν απόφαση να μην ξαναμιλήσουν ποτέ και να στέκονται ο ένας στην μian άκρη της αγοράς και ο άλλος στην άλλη.

Ένα πρωί κατέβηκαν ο καθένας στο περιβόλι του. Μάζεψαν τα φρούτα τους και τα λαχανικά τους, τα έβαλαν στις σούστες τους κι ετοιμάστηκαν να ξεκινήσουν για την αγορά.

Ξαφνικά το αφεντικό του Γκαγκαρίκου ένωσε μια ζαλάδα.

- Δεν είμαι και τόσο καλά σήμερα, σκέφτηκε. Ας πάω να πiw λίγο νερό. Μα επειδή ούτε με το νερό ένωσε καλύτερα, ξάπλωσε ντυμένος όπως ήταν στο κρεβάτι , για να συνέλθει.

Έξω ο Γκαγκαρίκος ζεμένος στη σούστα τον περίμενε. Όταν είδε το φίλο του το Μέντιο να περνά ζωηρός- ζωηρός , σκέφτηκε :

- Ας προχωρήσω πίσω από το φίλο μου και το αφεντικό μου θα με φτάσει.
- Γκα, γκα έκανε ο Μέντιος. Έλα Γκαγκαρίκο, έλα.

Μπρος ο γείτονας με το Μέντιο, πίσω ο Γκαγκαρίκος φτάσανε στην αγορά. Όταν όμως ο αφέντης του Μέντιου είδε πλάι του τον Γκαγκαρίκο, θύμωσε. «Πάλι κοντά μου έρχεται αυτός» σκέφτηκε. Κοιτώντας όμως καλύτερα είδε πως το γαϊδουράκι με τη σούστα ήταν μονάχο, χωρίς το γείτονα. Τι έπαθε η αφεντιά του, είπε μέσα του. Μα τι με νοιάζει εμένα. Και άρχισε να διαλαλεί το εμπόρευσμά του.

Άλλοι αγόραζαν ντομάτες, άλλοι διάλεγαν ροδάκινα, άλλοι έπαιρναν καρπούζια.

- Ποιος είναι εδώ, ρωτούσαν μερικοί που έβλεπαν τα όμορφα ροδάκινα του γείτονα. Γιατί ήταν αλήθεια πως καμιά άλλη σούστα δεν είχε καλύτερα. Το αφεντικό του Μέντιου έκανε πως δεν άκουγε και δε γύριζε το κεφάλι του.
- Γκα, γκα έκανε ο Γκαγκαρίκος παρακλητικά. Γείτονα πούλησε και τα δικά μου, αφού στα ζητάνε.
- Αυτή η σούστα ποιανού είναι ; ρωτούσαν πάλι οι γυναίκες.

Ο θυμωμένος γείτονας έκανε πάλι τον κουφό.

- Γκα, γκα , παρακαλούσε συνέχεια ο Γκαγκαρίκος. Γείτονα πούλησε και τα δικά μας.

Ο Μέντιος κατάλαβε τι ήθελε ο φίλος του κι άρχισε κι αυτός να παρακαλεί.

- Γκα, γκα, γκα αφεντικό. Άσε την αδιαφορία. Πούλησε και τα ροδάκινα του φίλου μου.

Μα το αφεντικό του Μέντιου ήταν τόσο πολύ θυμωμένο με το γείτονά του, που δε γύρισε καθόλου το κεφάλι του προς τα εκεί.

Τότε τα δύο γαϊδουράκια άρχισαν μαζί το κλάμα. Ένα κλάμα που δεν είχε τελειωμό.

- Γκα, γκα, τι έπαθε το δύστυχο το αφεντικό μου.....
- Γκα, γκα, γκα, τι έπαθε ο Γκαγκαρίκος ο φίλος μου.....
- Αυτά τα ροδάκινα ποιος τα πουλάει; ρώτησε πάλι μια γυναίκα.

Ο θυμωμένος γείτονας γύρισε το κεφάλι.

- Πόσα θέλετε;
- Δυο κιλά.

Χωρίς άλλο λόγο πήρε τη ζυγαριά, ζύγισε τα ροδάκινα του Γκαγκαρίκου, πήρε τα λεφτά και τα έβαλε σε ένα άδειο τενεκεδάκι.

- Κι εγώ ένα κιλό απ' αυτά.
- Κι εγώ παρακαλώ, θέλω τρία.

Το αφεντικό του Μέντιου πουλούσε τώρα συνέχεια από τα εμπορεύματα του γείτονα του, βάζοντας τα χρήματα που έπαιρνε πάντα χωριστά.

Πέρασε αρκετή ώρα. Το αφεντικό του Γκαγκαρίκου συνήλθε και είπε στη γυναίκα του.

- Πρέπει να πάω στην αγορά . Πέρασε η ώρα και θα μου μείνει όλο το εμπόρευμα απούλητο. Βγαίνοντας όμως έξω δεν είδε το Γκαγκαρίκο να τον περιμένει.
- Γκαγκαρίκο, Γκαγκαρίκο, φώναζε απελπισμένος, αλλά δεν πήρε απόκριση. Άρχισε τότε να τρέχει ανήσυχος. Έφτασε στην αγορά λαχανιασμένος. Σίγουρα θα μου έκλεψαν όλο το εμπόρευμα , σκέφτηκε. Ήταν χαμένος. Κοιτάει τη θέση του στην αγορά και την βλέπει αδειανή.
- Θα με κατακλέψανε !

Κάθισε λίγο παράμερα να παρακολουθήσει. Μα τότε είδε κάτι, που του έκανε μεγάλη εντύπωση. Ο γείτονάς του, ο εχθρός του, όπως νόμιζε, έβαζε χωριστά τα χρήματα , που έπαιρνε από τα δικά του εμπορεύματα.

- Απίστευτο, συλλογίσθηκε. Ο Γκαγκαρίκος τον πήρε είδηση κι άρχισε να φωνάζει χαρούμενα.
- Γκα, γκα ,ξεπουλάμε αφεντικό, ξεπουλάμε.

Πλησίασε δειλά, δειλά. Ο γείτονάς του όταν τον είδε, τοποθέτησε το τενεκεδάκι με τα χρήματα στο κοφίνι με τα ροδάκινα και γύρισε προς τη δική του σούστα.

- Δόξα τω Θεώ, ψιθύρισε το αφεντικό του Γκαγκαρίκου, σαν είδε πως κόντευε να ξεπουλήσει και το τενεκεδάκι είχε σχεδόν γεμίσει με λεφτά. Ας είναι καλά ο γείτονάς μου που με βοήθησε.

Σα γύρισαν στα σπίτια τους δεν εμπόδισε το Γκαγκαρίκο να βαδίζει κοντά στο φίλο του το Μέντιο.

- Σ' ευχαριστώ γείτονα, είπε στον άλλο σαν βρέθηκαν πλάι - πλάι.
- Κι εσύ το ίδιο θα έκανες, αν ήσουν στη θέση μου, απάντησε ο άλλος.

Τα δυο γαϊδουράκια , που το ένοιωσαν ότι τα αφεντικά τους δεν είχαν πια την παλιά έχθρα, άρχισαν ένα χαρούμενο γκάρισμα, το πιο χαρούμενο της ζωής τους!

7)Ο πατέρας και οι εννέα γιοι - Κοινωνική συνεργασία

Κάποτε σε ένα μικρό χωριό ζούσε ένας πατέρας που είχε εννέα γιους. Όλη τη μέρα καλλιεργούσε τα χωράφια του, τα έσπερνε και κατάφερνε έτσι να μεγαλώσει τα 9 του αγόρια. Όπως περνούσαν όμως τα χρόνια ο πατέρας ένιωθε ότι γερνούσε και ότι οι δυνάμεις του σιγά-σιγά τον εγκατέλειπαν. Με τον καιρό οι βόλτες του στα χωράφια αραιώσαν, η δουλειά του φαινόταν όλο και πιο βαριά και έβλεπε πως δεν μπορούσε να τα βγάλει πλέον πέρα.

Άρχισε λοιπόν, να κλείνεται μέσα στο σπίτι, να μην βγαίνει έξω και τις περισσότερες ώρες να τις περνάει στο κρεβάτι του αδύναμος. Τα 9 του παιδιά ανέλαβαν τις υποχρεώσεις του πατέρα τους. Πήραν το χωράφι στη δούλεψή τους και το έκαναν να βλαστήσει και να δίνει καρπούς δύο φορές περισσότερους απ' ότι πριν. Η φύση τους ανταπέδιδε τη σκληρή δουλειά δίνοντας τους απλόχερα τα αγαθά της.

Όμως οι καλές αυτές μέρες δεν κράτησαν πολύ. Κάποια στιγμή τα παιδιά άρχισαν να μαλώνουν. Μετά από την κούραση της ημέρας, το βράδυ οι καβγάδες έδιναν και έπαιρναν. Ο πατέρας άκουγε κάτω από τα σκεπάσματα τους τσακωμούς και σφιγγόταν η καρδιά του.

Η σοδειά, λοιπόν, άρχισε να μικραίνει. Οι τσακωμοί γίνονταν όλο και πιο έντονη και έφτασαν τα αδέρφια να μην μιλιούνται μεταξύ τους. Μέσα στους επόμενους μήνες τα χωράφια έδιναν τόσο λίγους καρπούς, που θα νόμιζε κανείς ότι η περιοχή αυτή, που άλλοτε βλαστούσε με το παραμικρό, τώρα είχε γίνει άγονη.

Η υγεία του πατέρα χειροτέρεψε και καθώς αντιλαμβανόταν πως δεν του έμενε πολύς καιρός ζωής, μάζεψε μια μέρα τους 9 γιους του και τους είπε: «Αγαπητά μου παιδιά πλησιάζει η ώρα που δεν θα είμαι πια μαζί σας. Πριν φύγω όμως, θα ήθελα να σας πω κάτι με την ελπίδα να το βάλετε καλά στο νου σας».

Έδωσε, λοιπόν, σε κάθε γιο από ένα κομμάτι ξύλο και τους ζήτησε να προσπαθήσουν να το σπάσουν. Οι γιοι κοιτάζονταν μεταξύ τους χωρίς να καταλαβαίνουν τι συμβαίνει. Έκαναν όμως, αυτό που τους ζήτησε ο πατέρας τους και μάλιστα με πολύ μεγάλη ευκολία.

Ύστερα, έδωσε δύο κομμάτια ξύλο στον καθένα και τους ζήτησε να κάνουν το ίδιο. Τα παιδιά κατέβαλαν λίγη περισσότερη προσπάθεια αλλά όλοι κατάφεραν να τα σπάσουν.

Η διαδικασία αυτή συνεχίστηκε προσθέτοντας κάθε φορά κι ένα επιπλέον ξύλο. Αυτό έκανε όλο και πιο δύσκολο για τους γιους το σπάσιμο, ώσπου έφτασε να δώσει εννέα ξύλα στον καθένα και τους είπε:

«Για να δω τώρα, ποιος θα καταφέρει να σπάσει μαζί και τα εννέα ξύλα...»!
προσπάθησε ο πρώτος... αλλά μάταια. Ύστερα ο δεύτερος, ο τρίτος...ο ένατος, αλλά κανένας δεν κατάφερε να τα σπάσει.

Τότε ο πατέρας τους σήκωσε το βλέμμα κοιτώντας και τους εννέα και τους είπε:

«Ελπίζω τώρα να καταλάβετε ότι ο καθένας από εσάς μόνος του είναι τόσο αδύναμος, όσο και το ένα κομμάτι ξύλο. Όταν, όμως είστε όλοι μαζί ενωμένοι κανείς δεν θα μπορέσει να σας πειράξει. Αυτό να το θυμάστε πάντοτε σε όλη σας τη ζωή».

8)Οι δώδεκα μήνες - Ευγένεια, Αισιοδοξία, Αγάπη για το περιβάλλον

Ήταν κάποτε μια γριούλα , πολύ φτωχή. Έμενε σ' ένα μικρό σπιτάκι και για μόνη της συντροφιά είχε μια κατσίκα που της έδινε το γάλα της. Η καημένη η γριούλα ζούσε με τα χόρτα που μαζευε από τα χωράφια και το γάλα της κασικούλας της.

Μια μέρα , που έκανε κρύο, η γριούλα πήγε στο δάσος να μαζέψει ξύλα, να τα κάψει στη φωτιά για να ζεσταθεί. Εκεί που μαζευε ξύλα, παρουσιάστηκε μπροστά της ένα όμορφο παλικάρι . Χαιρέτησε τη γριούλα και τη ρώτησε ευγενικά « Θα ήθελα κυρούλα μου, να μου πεις ποια είναι η καλύτερη εποχή»

- Όλες οι εποχές , καλό μου παλικάρι, καλές και ωραίες είναι, απάντησε η γριούλα. Ξθάνει να είναι κανείς γερός για να τις χαίρεται. Και η άνοιξη και το φθινόπωρο και το καλοκαίρι και ο χειμώνας, η μια έχει πιο πολλές χάρες από την άλλη.
- Και από τους μήνες κυρούλα μου, συνέχισε το παλικάρι, ποιος είναι ο καλύτερος ;
- Και κάθε μήνας λεβέντη μου έχει τη χάρη του. Όλοι τους είναι καλοί. Ο Μάιος με τα λουλούδια του, ο Ιούνιος με τα σιτάρια, ο Οκτώβρης με τις βροχές του , ο Δεκέμβριος με τις γιορτές , όλοι χαρίζουν χαρά και ευτυχία στους ανθρώπους.

Τα λόγια της γριούλας άρεσαν πολύ στο παλικάρι και την κάλεσε να πάνε στο σπίτι του. Όταν έφθασαν στο βάθος του δάσους , η γριούλα αντίκρισε ένα ολόλαμπρο παλάτι με μαρμάρινες σκάλες. «Αυτό είναι το σπίτι σου παλικάρι μου» ρώτησε το παλικάρι.

-Αυτό γιαγιά. Έλα να μπούμε να ξεκουραστούμε.

Μπαίνοντας μέσα η γριούλα θαμπώθηκε από την ομορφιά και τα πλούτη του παλατιού. Στο βάθος μιας μεγάλης αίθουσας ήταν ένας χρυσός θρόνος και κάτω στρωμένα χαλιά με ωραία χρώματα. Τους τοίχους στόλιζαν όμορφες ζωγραφιές . Και από τα κρυστάλλινα παράθυρα έμπαινε το φως του ήλιου και φώτιζε το πρόσωπο ενός ασπρομάλλη γέροντα, που προχωρούσε προς το χρυσό θρόνο με μια ακολουθία πίσω του. Η γριούλα έμεινε άφωνη και κοίταζε με έκπληξη και θαυμασμό !

Κοντά στο γέροντα βάδιζαν τέσσερις ωραιότατες κοπέλες με πολύχρωμα φορέματα. Στα χέρια τους κρατούσαν καλάθια με λουλούδια, φρούτα, πουλιά , πεταλούδες. Πίσω ακολουθούσαν δώδεκα παλικάρια , άλλα ξανθά, άλλα μελαχρινά με χαρούμενα πρόσωπα.

Ο γέροντας κάθισε στο θρόνο του. Πίσω του δεξιά και αριστερά στάθηκαν από δυο κοπέλες και πίσω από κάθε κοπέλα στάθηκαν από τρία παλικάρια.

Η γριούλα πλησίασε το θρόνο , έκανε μια βαθιά υπόκλιση, χαιρέτησε πρώτα το γέροντα κι ύστερα τις κοπέλες και τα παλικάρια.

-Καλώς ήλθες , κυρούλα, της είπε ο γέροντας.

- Καλώς ήλθες, καλώς ήλθες είπαν και οι κοπέλες και τα παλικάρια. Πώς έφθασες ως εδώ με αυτό τον παλιοχειμώνα;
- Α, όχι! Λέει η γριούλα. Μη λέτε κακό για το χειμώνα. Κάνει βέβαια κρύο και χιόνια πολλά , αυτά όμως είναι ωφέλιμα. Τα χιόνια και οι βροχές χρειάζονται για να ποτισθεί η

γη με νεράκι. Και το κρύο πάλι χρειάζεται για να ψοφούν τα μικρόβια . Δεν είναι παλιοχειμώνας, είναι καλός.

- Τότε κυρούλα, είπαν τα παλικάρια, ποιος μήνας είναι κακός ;
- Κανένας δεν είναι κακός παιδάκια μου. Καθένας έχει τις χάρες του και τις ομορφιές του. Ο Ιανουάριος έχει την Πρωτοχρονιά με τον Αη Βασίλη, ο Φεβρουάριος με το Μάρτιο τις Απόκριες που χαίρεται και διασκεδάζει ο κόσμος, άσε που με τις βροχές χορταίνει η γη νερό. Ο Απρίλιος και ο Μάιος φέρνουν τα λουλούδια και τη μεγάλη γιορτή του Πάσχα. Ο Ιούνιος , ο Ιούλιος και ο Αύγουστος είναι γεμάτοι από σοδειές και φρούτα. Ο Σεπτέμβριος έχει τα σταφύλια . Ο Οκτώβριος και ο Νοέμβριος είναι οι μήνες που οι γεωργοί σπέρνουν τα χωράφια τους . Άσε πια το Δεκέμβρη με τα χιόνια του και τις γιορτές του.

Τα δώδεκα παλικάρια και οι τέσσερις κοπέλες χάρηκαν τόσο πολύ για τα καλά λόγια της κυρούλας. Γιατί τα παλικάρια , όπως θα καταλάβατε ήταν οι δώδεκα μήνες και οι κοπέλες , οι τέσσερις εποχές. Όσο για το γέροντα δεν ήταν άλλος από το γέρο – χρόνο που έχει παιδιά του τους μήνες και τις εποχές. Έτσι πήραν την κυρούλα , της άναψαν φωτιά να ζεσταθεί και της πρόσφεραν τα καλύτερα φαγητά. Και αργότερα όταν ξεκίνησε να φύγει για το σπιτάκι της, της γέμισαν το σακούλι της με κάτι πράγματα αρκετά βαριά. Της είπαν μόνο να ανοίξει το σακούλι μόλις φθάσει στο σπίτι της.

Ευχαρίστησε όλους η κυρούλα κι έφυγε ! Όταν έφτασε στο σπιτάκι της , άνοιξε το σακούλι της και τι να δει ! Ήταν γεμάτο χρυσά νομίσματα !

Απ' την πολλή χαρά της έτρεξε και φώναξε μια γειτόνισσά της και της έδειξε τα νομίσματα. Ύστερα άρχισε να λέει την ιστορία της με τα παλικάρια και τις κοπέλες. Προτού όμως καλά – καλά τελειώσει την ιστορία της, η γειτόνισσα είπε αποφασιστικά :

- Θα πάω κι εγώ .

Και χωρίς να χάσει καιρό , ξεκίνησε για το δάσος. Εκεί έκανε πως μάζευε και προχωρούσε σιγά – σιγά προς το τέλος του δάσους. Έτσι έφθασε κουρασμένη στο παλάτι του γέρο- χρόνου. Όταν τα δώδεκα παλικάρια τη ρώτησαν γιατί έφτασε μέχρι εκεί , τους απάντησε :

- Μ' αυτόν τον παλιοχειμώνα, παιδιά μου , πώς μπορώ να ζήσω χωρίς φωτιά ; Ήρθα να μαζέψω λίγα ξύλα , για να μη με πεθάνουν αυτοί οι παλιομήνες.
- Και ποιοι μήνες είναι οι καλοί, κυρούλα μου ; ρώτησαν τα παλικάρια.
- Κανένας δεν είναι καλός παιδιά μου. Οι χειμωνιάτικοι με τα χιόνια και τα κρύα, οι φθινοπωρινοί με τις βροχές , οι ανοιξιάτικοι σε πεθαίνουν στη δουλειά , άσε πια τους καλοκαιρινούς που σε σκάνε από τη ζέστη. Ποιον να πρωτοθαυμάσεις .

Τα παλικάρια στενοχωρήθηκαν πολύ με την απάντηση της αλλά δεν είπαν τίποτα. Αντίθετα περιποιήθηκαν τη γυναίκα με το παραπάνω. Σαν έφυγε τις γέμισαν ένα σακούλι με κάτι βαρύ και της είπαν να το ανοίξει μόνο σα θα φτάσει στο σπίτι της.

Χωρίς να πει ευχαριστώ εκείνη και χωρίς να μαζέψει ούτε ένα ξύλο για το τζάκι της έτρεξε στο σπίτι της. Έκλεισε πόρτες και παράθυρα και άνοιξε με αγωνία το σακούλι για τα μετρήσει τα χρυσά νομίσματα.

Μα τι να δει ! Το σακούλι της ήταν γεμάτο πέτρες. Ήταν η αμοιβή της για τον άσχημο τρόπο με τον οποίο είχε συμπεριφερθεί.

9) Η περιπέτεια του πλανήτη των τραγουδιστών - Ευθυμία, Αγάπη για την Φύση

Η ξαφνική αρρώστια του μεγάλου συνθέτη του « πλανήτη των τραγουδιστών » , Άρμονικ, ευτυχώς δεν ήταν σοβαρή. Όμως στεναχώρησε όλους τους κατοίκους του πλανήτη. Η αγάπη τους για τη μουσική και τον Άρμονικ ήταν γνωστή σ' όλους τους πλανήτες.

Ο μεγάλος αυτός συνθέτης ήταν ο δίκαιος αρχηγός και συνάμα η πηγή των ηχολέξεων του κρατικού ηχολεξιλογίου των κατοίκων του « πλανήτη των τραγουδιστών » .

Όμως τώρα που ο Άρμονικ αρρώστησε δε θα μπορεί να συνθέτει νέους ήχους, για να καταγραφούν στο μεγάλο ηχολεξικό. Γι αυτό , αποφασίζει, ύστερα από συμβούλιο με τους βοηθούς και συναδέλφους τους, τους «νότους» να στείλει αντιπροσώπους στον επίσης κατοικήσιμο πλανήτη Γη, για να καταγράψουν διάφορους ήχους σε μια ειδική μαγνητοταινία.

Η αποστολή θα παρέμενε στη Γη μέχρι ο μεγάλος Άρμονικ να συνερχόταν από την αρρώστιά του.

Έτσι άρχισαν να ετοιμάζονται. Το διαστημόπλοιο με το οποίο θα πήγαιναν στη Γη ήταν το μεγαλύτερο του πλανήτη, το περιβόητο κλειδί του Ντο της τρίτης γραμμής. Αυτό ήταν που στον τελευταίο διαπλανητικό πόλεμο με τον επικίνδυνο εχθρό του «πλανήτη των τραγουδιστών» , τα «παράσιτα», έδωσε τη νίκη και έφερε την ειρήνη στον πλανήτη.

Αφού όλα ετοιμάστηκαν στην εντέλεια - κομπιούτερ, οθόνες, ασύρματοι- και αφού έδωσε μερικές συμβουλές ο Άρμονικ στον υπεύθυνο της αποστολής , τους δόθηκαν και οι συντεταγμένες της Γης που ήταν : ντο, ρε, μι, φα δίεση αριστερά του κύκλου του πενταγράμμου και σολ, σι της δεξιάς πλευράς, της γραμμής λα μείζονα.

Το ταξίδι από τον πλανήτη των τραγουδιστών στη Γη ήταν ομαλό. Στο διαστημόπλοιο « κλειδί του Ντο» όλα λειτουργούσαν χωρίς πρόβλημα. Οι αστροναύτες κατά τη διάρκεια του ταξιδιού δίνουν διάφορες τυπικές οδηγίες στους «Νότους» , αλλά συνάμα απολαμβάνουν και το ταξίδι στο γαλαξία.

Καθώς πλησιάζουν στον πλανήτη Γη άρχισαν να αισθάνονται παράξενα. Ήταν η αλλαγή του κλίματος , που όπως φαίνεται τους επηρέασε αρκετά. Επιτέλους προσγειώθηκαν . Καθώς ένοιωσαν το έδαφος στέρεο κάτω από τα πόδια τους, η αγωνία και η αμηχανία τους εξαφανίστηκαν. Πήραν λοιπόν τις ειδικές τους μηχανές και άρχισαν να καταγράφουν τους ήχους για να πραγματοποιήσουν την αποστολή τους.

Για καλή τους τύχη προσγειώθηκαν σ' ένα δάσος. Ο καιρός ήταν καλός και η ζέστη δεν ήταν μεγάλη . Το τραγούδι από το θρόισμα των φύλλων των δένδρων τους έκανε μεγάλη εντύπωση.

« Ωραία μουσική για καταγραφή!»! σκέφτονται . Κι έτσι την κατέγραψαν στη μαγνητοταινία. Μα εκείνο που τους γοήτευσε περισσότερο ήταν το κελάηδημα ενός αηδονιού. Τέτοιο ήχο , τέτοια μελωδία ούτε ο Άρμονικ δε θα μπορούσε να συνθέσει. Καθώς προχωρούσαν, μπήκαν στην πόλη, όπου οι ήχοι κυριαρχούσαν παντού. Και άρχισαν να καταγράφουν.

Οι κόρνες των αυτοκινήτων ήταν πολλές και ποικίλες. Τους άρεσαν πολύ. Το σφύριγμα του τροχονόμου τους μάγεψε. Και συνεχώς κατέγραφαν. Σε λίγο βγήκαν από την πόλη. Γρήγορα έφτασαν πάλι στην εξοχή σ' ένα σπιτάκι. Οι νοικοκύρηδες έλειπαν και οι φίλοι μας άρχισαν πάλι τη δουλειά.

Στη μέση του κήπου ένα σιντριβάνι. Ξαφνικά ένας τους σκόνταψε και έπεσε μέσα στο σιντριβάνι δημιουργώντας ένα υπέροχο «πλαφ».

Ο αστροναύτης Τρίηχος ζήτησε από το βρεγμένο συνάδελφό του να το ξανακάνει για να το καταγράψει!

Απέναντι ακριβώς υπήρχε ένας στάβλος. Εκεί ακουγόταν ένας άλλος παράξενος ήχος. Πλησίασαν. Ήταν το μούγκρισμα μιας αγελάδας. Κατέγραψαν και αυτόν τον πρωτόγνωρο γι αυτούς ήχο, όμως την ίδια στιγμή ειδοποιήθηκαν από το διαστημόπλοιο ότι έπρεπε να γυρίσουν στον πλανήτη τους.

Πριν προλάβουν όμως να ξεκινήσουν ένας τελευταίος ήχος ήρθε να τους αποχαιρετήσει. Ένα ρολόι χτυπούσε δώδεκα. Δεν υπήρχε πιο ωραία μελωδία για να καταγράψουν και να μεταφέρουν στο μεγάλο συνθέτη Άρμονικ που τους περίμενε στον πλανήτη τους.

Δήμητρα Τρυπάνη

Μαθήτρια

Βραβείο παιδικού διαγωνισμού διηγήματος

Γιουροβίζιον

10) Τα γαλάζια μάτια - Χρησιμότητα , Αλληλοβοήθεια, Εργατικότητα

Ο Νίπο ήταν ένα χαριτωμένο νεγράκι , με τόσο καφέ χρώμα που νόμιζες και ήταν από σοκολάτα. Ήταν ευτυχισμένος μέσα στο χωριό του , έπαιζε με τα άλλα παιδιά κι έτρωγε μπανάνες κι άλλα φρούτα. Μια μέρα, ο μικρός Νίπο ρώτησε τη μητέρα του που κοπάνιζε καλαμπόκι μέσα στο μεγάλο γουδί :

- Πες μου, μανούλα, είναι αλήθεια πως υπάρχουν άνθρωποι που έχουν γαλάζια μάτια;
- Α! αυτή είναι μια δύσκολη ερώτηση, είπε η μητέρα του αφήνοντας το κοπάνισμα. Εγώ δεν είμαι σίγουρη γι' αυτό. Μα ο πατέρας του παππού σου , που είναι πολυταξιδεμένος , θα σου πει αν έχει δει άνθρωπο με γαλάζια μάτια.
- Γαλάζια μάτια ! Τι ωραία θα είναι ! Αχ, θα ήθελα τόσο πολύ να είχα γαλάζια μάτια! είπε ο Νίπο , ή τουλάχιστον να έβλεπα έναν άνθρωπο με γαλάζια μάτια.

Μα μέσα στο χωριό όλος ο κόσμος είχε μαύρα μάτια. Κι όχι μόνο μέσα στο χωριό , αλλά όπου και αν έψαξε, πιο μακριά, δε βρήκε άνθρωπο με γαλάζια μάτια.

Ο Νίπο λοιπόν , που ήθελε τόσο πολύ να τα δει, αποφάσισε να ταξιδέψει. Πήρε στον ώμο του μια μεγάλη καρύδα κι άρχισε το ταξίδι του.

Περπάταγε, περπάταγε , περπάταγε ώσπου έφτασε μπροστά σ' ένα χωράφι γεμάτο γαλάζια λουλούδια.

- Α! φώναξε χαρούμενος. Να το γαλάζιο χρώμα που θα ήθελα να είχα κι εγώ στα μάτια μου.

Καταλάβαινε όμως ότι ποτέ δε θα τα αποκτούσε και επειδή ήταν και πολύ κουρασμένος, άρχισε τα κλάματα. Τότε το Πνεύμα των Λουλουδιών, πετώντας πάνω σ' ένα μικρό σύννεφο, τον πλησίασε.

- Γιατί κλαις μικρέ μου; τον ρώτησε.
- Αχ, λέει ο Νίπο, κλαίω γιατί θα ήθελα τόσο πολύ να είχα γαλάζια μάτια, σαν τα λουλούδια.
- Χμ! έκανε το Πνεύμα. Αν θέλεις να έχεις γαλάζια μάτια, κάθισε εδώ σήμερα και κάνε ό,τι σου λέει η καρδιά σου. Εγώ θα γυρίσω γρήγορα.

Και πέταξε πάνω στο μικρό σύννεφό του.

Ο Νίπο έμεινε ολομόναχος μπροστά στο ανθισμένο χωράφι. 'Τι να κάνω;' Σκεφτόταν. 'Ήθελε να ευχαριστήσει το Πνεύμα. 'Θα του καλλιεργήσω λιγάκι το χωράφι'.

Κι άρχισε να σκάβει, να βγάζει αγριόχορτα, να ποτίζει. Εκεί που εργαζόταν, πέρασε μια γριά γυναίκα. Τον πλησίασε και του είπε:

- Μικρέ μου, είμαι πολύ κουρασμένη, μπορώ να ακουμπήσω επάνω σου και να με πας ως το χωριό;
- Όχι σήμερα, όχι σήμερα, απάντησε βιαστικά ο Νίπο. Σήμερα δεν έχω καιρό!

Και ξαναγύρισε στη δουλειά του, ενώ η φτωχή γριούλα έφυγε αναστενάζοντας..... Όταν έφτασε η νύχτα, το Πνεύμα των Λουλουδιών ήρθε να δει τι είχε κάνει ο μικρός Νίπο.

- Λοιπόν, ρωτά με αγωνία ο Νίπο, είναι όλα καλά;
- Όχι, λέει αυστηρά το Πνεύμα. Δεν είναι καλά. Πότισες πολύ και μου ξερίζωσες τα φτωχά μου λουλούδια. Φοβούμαι πως δε θ' αποκτήσεις σήμερα γαλάζια μάτια. Πάντως δοκίμασε. Διάλεξε δυο λουλούδια κι ακούμπησέ τα στα βλέφαρά σου.

Μα τα λουλούδια μόλις άγγιξαν τα βλέφαρα του Νίπο έπεσαν στη γη μαραμένα.

Έτσι λοιπόν ο Νίπο ξαναπήρε το δρόμο λυπημένος. Περπάταγε, περπάταγε, περπάταγε ώσπου έφτασε σε μια λίμνη μ' ένα θαυμάσιο γαλάζιο χρώμα.

- Αχ! Αναστέναξε ο Νίπο. Να το χρώμα που θα ήθελα να είχαν τα μάτια μου!

Πάλι το πνεύμα της Λίμνης, καθισμένο σ' ένα ελαφρύ σύννεφο τον πλησίασε και τον ρώτησε:

- Τι θες μικρέ μου;
- Θα' θελα τόσο πολύ να είχα γαλάζια μάτια, τόσο γαλάζια όσο δυο σταγόνες νερό, απάντησε ο Νίπο.
- Χμ. Μουρμούρισε το Πνεύμα. Αν θες ν' αποκτήσεις γαλάζια μάτια, κάθισε εδώ και κάνε ό,τι σου λέει η καρδιά σου. Εγώ θα γυρίσω γρήγορα.

Κι έφυγε πάνω στο σύννεφο.

Μένοντας μόνος του ο Νίπο άρχισε τη δουλειά. Αποφάσισε να καθαρίσει τη λίμνη. Έβγαλε τα φύλλα που είχαν πέσει μέσα και ξερίζωσε τα χόρτα στις όχθες της λίμνης. Την ώρα που εργαζόταν, πέρασε ένα μικρό κορίτσι.

- Ε, μικρέ, επειδή είμαι πολύ κουρασμένη, με βοηθάς να γεμίσω με νερό τη στάμνα μου; λέει στο Νίπο.
- Όχι σήμερα, όχι σήμερα, της απαντά αυτός. Σήμερα είμαι πολύ βιαστικός.

Το μικρό κορίτσι έφυγε αναστενάζοντας κι ο Νίπο ξαναγύρισε στη δουλειά του.

Σαν έπεσε το βράδυ, το Πνεύμα της Λίμνης ξαναγύρισε κοντά του.

- Είναι καλά αυτά που έκανα; ρώτησε με αγωνία ο Νίπο.

Μα το Πνεύμα κούνησε λυπημένα το κεφάλι.

- Όχι δεν είναι καλά. Μου χάλασες τα ωραία στολίδια της λίμνης μου και μου ξερίζωσες τη δροσερή χλόη που την τριγύριζε. Φοβούμαι πώς δε θ' αποκτήσεις ακόμα γαλάζια μάτια . Όμως δοκίμασε. Πάρε νερό και ράντισε τα βλέφαρά σου.

Μα το νερό , αγγίζοντας τα βλέφαρα του Νίπο , κύλησε ως το χώμα όπου έκανε ένα τέλμα από δάκρυα.

- Είδες; είπε το Πνεύμα . Προσπάθησε ακόμα.

Ο Νίπο συνέχισε θλιμμένα το δρόμο του. Κουρασμένος καθώς ήταν , ξάπλωσε πάνω στη χλόη. Σηκώνοντας το κεφάλι του είδε τον ουρανό που είχε ένα θαυμάσιο γαλάζιο χρώμα , πιο ωραίο κι απ' το γαλάζιο των λουλουδιών, πιο ωραίο κι απ' το γαλάζιο της λίμνης.

- Αχ, έκανε ο Νίπο, τέτοιο γαλάζιο ήθελα να είχαν τα μάτια μου !

Τότε πέταξε κοντά του το Πνεύμα του Ουρανού πάνω σ' ένα μικρό σύννεφο. Είχε δυο μεγάλα φτερά από απαλό πούπουλο και γαλάζια μαλλιά που ανέμιζαν στον άνεμο.

- Γιατί κλαις μικρέ μου νέγρε; ρωτά το Νίπο.
- Κλαίω γιατί θέλω τόσο πολύ να έχω γαλάζια μάτια, λέει ο Νίπο. Τα θέλω τόσο γαλάζια όσο ένα κομματάκι ουρανού.
- Έχεις καθαρή καρδιά; το ρωτά το Πνεύμα.
- Δεν ξέρω, λέει ο Νίπο ντροπιασμένος. Τι θα πει αυτό ;
- Αυτό πρέπει να το νοιώσεις μόνος σου. Μείνε εδώ σήμερα και κάνε ό,τι θα σου πει η καρδιά σου.

Και χάθηκε πάνω στο μικρό του σύννεφο.

Μένοντας μόνος του ο Νίπο σκεπτόταν τι έπρεπε να κάνει για να ευχαριστήσει το Πνεύμα του Ουρανού. Μα δεν έβρισκε τίποτα. Ποτέ, μα ποτέ του δε θα αποκτούσε γαλάζια μάτια.

Ένα μικρό αγόρι πέρασε κλαίγοντας. Είχε πέσει κι είχε χτυπήσει το γόνατό του. Και ο Νίπο, πήρε το μαντήλι του , το βούτηξε στο ρυάκι και σκούπισε καλά – καλά το γόνατο του μικρού. Αυτό έφυγε ευχαριστημένο.

Λιγάκι αργότερα ένας γερούλης κουρασμένος του ζήτησε να πει λίγο νερό κι ο Νίπο έτρεξε να του δώσει.

Ύστερα από πολλή ώρα ένας ταξιδιώτης , πεθαμένος από την πείνα, του ζήτησε φαγητό κι ο Νίπο του πρόσφερε αμέσως το φαγητό του.

Όταν όμως έφτασε η νύχτα, το Πνεύμα σκαρφαλωμένο στο σύννεφό του, ήρθε να δει το Νίπο.

- Δυστυχώς, λέει ο Νίπο, δεν έκανα τίποτα που να σου κάνει ευχαρίστηση.

Μα το Πνεύμα του Ουρανού χαμογέλασε μόνο.

- Κοιμήσου απόψε ήσυχα, κι αύριο βλέπουμε.

Ο Νίπο ξάπλωσε στη χλόη, σταύρωσε τα χέρια του κάτω από το κεφάλι και κοίταξε τον ουρανό που είχε πάρει ένα βαθύ γαλάζιο χρώμα. Έπειτα αποκοιμήθηκε.

Το επόμενο πρωί , όταν ξύπνησε , τεντώθηκε , έσιαξε τα ρούχα του και πήγε να πλυθεί στο διπλανό ρυάκι. Μα εκεί, τι βλέπει ! Δυο γαλάζια μάτια να τον κοιτούν έκπληκτα. Πιο γαλάζια απ' τα λουλούδια , πιο γαλάζια από τη λίμνη , γαλάζια σαν δυο κομματάκια ουρανός.

- Ευχαριστώ Πνεύμα του Ουρανού, φώναξε απολαμβάνοντας την ευτυχία του και γύρισε γρήγορα στο χωριό του.

Από εκείνη τη μέρα όλοι τον φώναζαν :

«Νιπολαζιτερονόζι» και αυτό του άρεσε πολύ γιατί στη γλώσσα τους σημαίνει 'Ο Νίπο ο μικρός νέγρος που έχει γαλάζια μάτια όπως ο ουρανός'

ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

11) ΤΟ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ Η ΥΠΟΜΟΝΗ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας άρχοντας πολύ πλούσιος , που είχε ένα γιο έξυπνο και διαβασμένο. Ολημερίς καθόταν μέσα στο σπίτι τους και διάβαζε. Ο άρχοντας πλήρωνε τους καλύτερους δασκάλους για να μάθει γράμματα το παλικάρι του. Ήρθε κάποτε ο καιρός που το αρχοντόπουλο τέλεψε τα σπουδάγματά του και ο πατέρας του σκέφτηκε να πάει στο παλάτι να παρακαλέσει το βασιλιά να πάρει το γιο του για γραμματικό.

Μια μέρα από τις ημέρες λοιπόν, διέταξε τους υποτακτικούς του να ετοιμάσουν την άμαξά του και κίνησε να δει το βασιλιά.. Οι φύλακες του παλατιού, μόλις είδαν τον άρχοντα άνοιξαν τις σιδερένιες πύλες για να μπει στο παλάτι.

‘Τολουχρονεμένε μου βασιλιά, έχω ένα γιο πολύ σπουδαγμένο. Ξέρει ιατρική, φαρμακευτική, γραμματική, αριθμητική, ιστορία. Θα είναι ωφέλιμος για σένα, τη φαμίλια σου και ολόκληρο το βασίλειο σου’.

Ο βασιλιάς απόρησε μαθές , με τόσα πολλά που ήξερε ο γιος του άρχοντα, γι αυτό και το ρώτησε : ‘Και πώς έμαθε ο γιος σου τόσα πολλά αφού είναι τόσο νέος;’

‘Τολουχρονεμένε μου βασιλιά , ο γιος μου όλο διαβάζει ασφαλιγμένος μέσα στο σπίτι, γι αυτό και ξέρει τόσα πολλά’, αποκρίθηκε ο άρχοντας.

Ο βασιλιάς τότε είπε στον άρχοντα : ‘ Ο γιος σου, αφού μένει μέσα στο σπίτι ασφαλιγμένος, δε θα έχει μάθει το σπουδαιότερο πράγμα της ζωής. Δηλαδή τον ίδιο τον άνθρωπο. Αν μάθει και αυτό, τότε να τον στείλεις για γραμματικό μου.’

Αυτά είπε ο βασιλιάς στον άρχοντα κι εκείνος πολύ πικράθηκε που το παιδί του είχε λειψά σπουδάγματα. Κίνησε λοιπόν να πάει πίσω στο αρχοντικό του και συνέχεια διαλογιζόταν τι θα πρέπει να κάνει μ’ αυτό που του έτυχε.

‘Γιε μου, άκουσε τι είπε ο βασιλιάς για τα σπουδάγματά σου’ είπε στο παιδί του. Κι ακολούθησε η πάσα ιστορία χωρίς να είναι ανάγκη να ματαιιωθεί.

Το παλικάρι άκουσε προσεχτικά τον πατέρα του κι αποκρίθηκε πως είχε μεγάλο δίκιο ο βασιλιάς και πως καθόλου δε γνωρίζει «τον άνθρωπο». Γι’ αυτό αποφάσισε να ταξιδέψει σε μακρινές πολιτείες, να γνωρίσει πολλούς ανθρώπους και έτσι να έχει τη σωστή γνώση.

Αρχίνησαν λοιπόν οι ετοιμασίες στ’ αρχοντικό του παλικαριού για το μισερό του.

Κάποια φορά έφτασε η μέρα του αποχωρισμού και ο πατέρας του το γέμισε φλουριά για τα έξοδά του και η μάνα του έδωσε ένα φυλακτό. Το αρχοντόπουλο καβαλίκεψε ένα άλογο και αρχίνησε τη στράτα. Δρόμο πήρε λοιπόν, δρόμο αφήκε και έφτασε σε μια μεγάλη πολιτεία με ωραία σπίτια, σιντριβάνια, κήπους και δρόμους μεγάλους.

Αίφνης, το βλέμμα του έπεσε στο ομορφότερο σπίτι, μ’ ένα περιβόλι γεμάτο ωραία δένδρα και γεμάτο καρπούς. Κοιτούσε το παλικάρι το σπίτι που μονάχο του έδειχνε τι λογής διαλεκτός άνθρωπος έπρεπε να είναι αυτός που το κατοικούσε. Κάθισε λοιπόν σ’ ένα μαρμάρινο πάγκο απέναντι απ’ το ωραίο σπίτι για να το θαυμάσει, ώσπου βλέπει μια κοπέλα να τριγυρίζει ανάμεσα στα δένδρα. Το παλικάρι καθώς την κοίταζε λες και τον πλήγωσε φαρμακερή σαΐτα . Ήταν σα να είχε αντικρίσει μπροστά του όλο του το ριζικό. Πλησίασε πιο κοντά να χαιρετήσει την κοπέλα, μα εκείνη του έριξε μια ματιά όλο νόημα και μπήκε μέσα στ’ αρχοντικό της μαζί με τις δούλες της. Ζουρλάθηκε το παλικάρι. Στριφογύριζε δεξιά- αριστερά , ώσπου πιο κάτω απ’ τη μεγάλη πόρτα του αρχοντικού είδε ένα γέρο που καθόταν καταγής και ζητούσε βοήθεια. Τον πλησίασε, έριξε ένα φλουρί στα πόδια του κι εκείνος απόρησε με την απλοχεριά του παλικαριού.

‘Ζήτησέ μου ό,τι θέλεις να μάθεις και εγώ θα σε ορμηνέψω’ , είπε στο νέο.

‘Εγώ γέροντά μου, έρχομαι από μακρινή πολιτεία. Ξέρω πολλά γράμματα μα άλλο δεν είχα στο νου μου παρά να μάθω και τον «άνθρωπο». Όμως τώρα δα αντίκρισα την κοπέλα που μένει σ’ αυτό το αρχοντόσπιτο και τα μυαλά μου έφυγαν από το κεφάλι μου και άλλο δε σκέφτομαι παρά μονάχα αυτή. Η ζωή μου άλλαξε στράτα. Θέλω γρήγορα να την ξαναδώ, γιατί θα με φάει το μαράζι’.

Και ο γερο- ζητιάνος απάντησε: ‘Στάσου, μη βιάζεσαι. Αυτή η κοπέλα είναι η κόρη του βασιλιά. Είναι δεκατεσσάρων χρονών ! Μάθε να κάνεις υπομονή για να την κερδίσεις, γιατί ο βασιλιάς δεν τη δίνει στον πάσα ένα. Πρέπει να κερδίσεις την εμπιστοσύνη του και τον θαυμασμό του. Γι αυτό πρέπει να ζητήσεις δουλειά στο παλάτι του βασιλιά. Βγάλε κι αυτά τα πλούσια ρούχα που φοράς και βάλε άλλα φτωχικά και κάνε το βουβό. Κράτα στο χέρι σου ένα χαρτάκι που να λέει πως μπορείς να κάνεις όποια δουλειά σου δώσουν. Δούλεψε μέσα στο σπίτι για δυο χρόνια και μετά έλα να με βρεις. Θα έχει φτάσει ο καιρός που θα σου δώσω την απόκριση.’

Το παλικάρι, μια και ήθελε τόσο πολύ την κοπέλα, δέχτηκε να κάμει ό,τι τον ορμήνεψε ο γέροντας και καλώς καμωμένα.

Κάποια φορά τον είδε ο βασιλιάς , διάβασε και το χαρτί που κρατούσε στο χέρι του και συλλογίστηκε πως ένας βουβός και κουφός κάνει για το παλάτι του, γιατί ό,τι και να γενεί μέσα δε θα μπορούσε να το πει σε κανένα. Δούλευε σα μουγκό και κουφό το παλικάρι , λοιπόν και κάθε μέρα όλο τη βασιλοπούλα συλλογιόταν και όλο φούντωνε η αγάπη του για κείνη . Κόντευαν να φτάσουν τα δυο χρόνια και το παλικάρι γύριζε ελεύθερα στο παλάτι. Ο βασιλιάς τον εκτιμούσε, γιατί ούτε μιλούσε ούτε λαλούσε. Μονάχα κοίταζε τη δουλειά του. Από καμιά φορά συναντούσε και τη βασιλοπούλα και έσπαζε σα ρόδι η καρδιά του. Όταν ήταν σχόλη πήγαινε στην εκκλησία, άναβε το κεράκι του, προσευχόταν κι έδινε ελεημοσύνη στους φτωχούς που κάθονταν έξω από την εκκλησιά. Έβλεπε και το ζητιάνο που τον είχε ορμηνέψει να κάνει υπομονή δυο χρόνια και όλο τον ρωτούσε αν κόντευε ο καιρός. Μα εκείνος τον ορμήνευε να κάνει υπομονή. Όλοι τον γνώριζαν και τον αγαπούσαν , γιατί βοηθούσε τους φτωχούς και τον έλεγαν «ο βουβός του παλατιού».

Μέσα στο παλάτι που ζούσε όλον τούτο τον καιρό , το παλικάρι άκουγε όλες τις κατεργαριές που γίνονταν και ήξερε τι γινόταν πίσω από την πλάτη του βασιλιά. Όμως αυτός έκανε αυτό που τον είχε ορμηνέψει ο γερο- ζητιάνος ‘υπομονή’

Κάποτε έφτασε ο καιρός που ο νέος έπρεπε να συναντήσει το γερο - ζητιάνο για να του δώσει την απόκριση. Τον είδε λοιπόν που καθόταν στο ίδιο μέρος , όπως και την πρώτη φορά που τον είχε γνωρίσει πριν από δυο χρόνια. Πλησίασε κοντά του, του έδωσε πέντε φλουριά και του ζήτησε να του πει τι θα έπρεπε να γένει, για να μπορέσει να πάρει για γυναίκα του τη βασιλοπούλα.

‘ Εγώ , γέροντα, σε ό,τι με ορμήνεψες υπάκουσα. Δυο χρόνια έκανα υπομονή και δέχτηκα να μοιάζω με βουβό και κουφό. Άλλο δεν αντέχω, θέλω λοιπόν την εξήγησή’ , είπε το παλικάρι. ‘Μέσα στο παλάτι που κάθισες δυο χρόνια σα βουβός, είδες πολλά πράγματα. Όλα αυτά σου έδωσαν τη γνώση για τον άνθρωπο. Θα σε ρωτήσω κάτι κι αν αποκριθείς σωστά, τότε θα είσαι έτοιμος για να ζητήσεις από το βασιλιά την αγαπημένη σου. Ξέρεις πώς λέγεται το όνομα του Χριστού;’

‘Όχι δεν ξέρω’ , απάντησε το παλικάρι.

‘Το όνομα του Χριστού, είναι υπομονή’ , αποκρίθηκε ο γέροντας.

‘Μπρε – μπρε , υπομονή είναι του Χριστού το όνομα κι εγώ να μην το ξέρω’ , απόρησε το παλικάρι.

Συνέχισε ο γέροντας ‘εσύ, αυτά τα δυο χρόνια έμαθες να κάνεις υπομονή, γι’ αυτό σου αξίζει να πάρεις τη βασιλοπούλα γυναίκα σου. Πήγαινε αύριο που είναι σκόλη στην εκκλησία , βάλε τα καλά σου ρούχα και όταν δεις να είναι τίγκα στον κόσμο, έμπα και κάθισε κοντά στους ψαλτάδες. Άφησε να περάσει λίγη ώρα και μετά άρχισε να ψέλνεις μαζί τους και θα δεις μονάχος σου τι θα γίνει παρακάτω’.

Το παλικάρι μπήκε την άλλη μέρα στην εκκλησία και έκαμε όπως τον ορμήνεψε το γέροντας. Και καλά καμωμένα. Σε λίγο αρχίνησε να ψέλνει με μια γλυκιά και δυνατή φωνή, που όλοι σάστισαν μαζί του. Τρέξαν κοντά του οι παπάδες, οι ψαλτάδες, όλος ο κόσμος και φώναζαν πως έγινε θάμα!

Ο βασιλιάς άκουσε το βουητό από τις φωνές και βγήκε στο ξώστεγο να δει τι έτρεξε. Βλέπει να κρατούν οι άνθρωποι τον βουβό στα χέρια και να φωνάζουν ‘Θάμα, θάμα, μίλησε ο μουγκός’ .

Αμέσως ο βασιλιάς διέταξε το παλικάρι να ανεβεί στο παλάτι. Ακούει και η βασιλοπούλα τη βουή, πετιέται έξω κι αυτή. Βλέπει το βουβό και δε τον γνώρισε έτσι καλοντυμένος που ήταν. Δεν πίστευε στα μάτια της.

Το παλικάρι παρουσιάζεται εμπρός στο βασιλιά και του λέει:

‘Πολυχρονεμένη μου βασιλιά, θέλω την κόρη σου για γυναίκα μου. Ξέρω πολλά γράμματα και γνωρίζω όλα τα μυστικά του παλατιού σου’.

Είπε την πάσα αλήθεια στο βασιλιά για όλα όσα έκανε για να μπορέσει να έχει την εκτίμησή του. Ο βασιλιάς τον συγχώρεσε, γιατί η αγάπη ήταν η φταίχτρα που τον έκαμε να σκαρφιστεί όλα αυτά.

Έτσι έγιναν γάμοι και χαρές και φώναξαν και τους γονιούς του αρχοντόπουλου να ‘ρθουν να ευχαριστηθούν κι αυτοί γιατί το παιδί τους γνώρισε και τον άνθρωπο και μαζί μ’ αυτό έμαθε να κάνει υπομονή.

Γιατί χωρίς υπομονή δε μπορεί ο άνθρωπος να είναι ευτυχισμένος.

«Κι έζησαν όλοι καλά κι εμείς καλύτερα μα
μήτε εγώ ήμουν εκεί μήτε εσείς για να το πιστέψετε.....»

Βασιλική Σωτηριανίδα (ετών 85)

Από τη Βιθυνία της Μικράς Ασίας

Μαγνητοφωνήθηκε στο Παλιχώρι Καβάλας

Στα 1995

Από το βιβλίο ...γιατί η αγάπη ήταν η φταίχτρας, της Ελένης Τούντα

12) Το γαϊτανάκι - Παγκόσμια Συναδέλφωση, Αποφασιστικότητα, ευθυμία, αισιοδοξία

Μια φορά, δεν πάει , καιρός, ζούσε σ' ένα μικρό χωριό, κάπου εδώ κοντά , ένας άνθρωπος πολύ σοφός και πολύ γέρος. Η πλάτη του ήταν σκυφτή, τόσο σκυφτή, που η άσπρη του γενειάδα άγγιζε τη γη. Είχε διαβάσει όλα τα βιβλία του κόσμου και είχε μάθει τις γλώσσες όλων των ανθρώπων. Ζούσε απόμερα, σ' ένα μικρό σπιτάκι, ολομόναχος. Στον κήπο του φύτευαν κι άνθιζαν όλων των λογίων τα λουλούδια : τριανταφυλλίες, τουλίπες, μαργαρίτες, κυκλάμινα, ζουμπούλια κι όμορφα κατακόκκινα γαρύφαλλα.

Οι συγχωριανοί του τον αγαπούσαν πολύ κι όλοι το φώναζαν : ο κυρ Νικόλας ο γαρύφαλλος. Κάποιο δειλινό, όταν ο ήλιος καλησπéριζε τη νύχτα που σκαρφάλωνε πίσω από το βουνό, τρία κοριτσάκια πέρασαν μπροστά από τον κήπο του κυρ Νικόλα, τραγουδώντας τούτο το όμορφο τραγούδι:

Αν όλα τα παιδιά της Γης
Πιάναν γερά τα χέρια
Κορίτσια αγόρια στη σειρά
Και στήνανε χορό
Ο κύκλος θα γινότανε
Πολύ-πολύ μεγάλος
Κι ολόκληρη τη Γη μας
Θ' αγκάλιαζε θαρρώ.

Ο γερο-σοφός , κείνη την ώρα, πότιζε τα λουλούδια του. Σήκωσε το κεφάλι του και χαμογέλασε στα παιδιά. Το γέρικο ρυτιδιασμένο χέρι του έγνεψε φιλικά.

- Καλησπέρα κυρ Νικόλα, του φώναξαν τα κοριτσάκια και χάθηκαν στη στροφή του δρόμου.

Όταν τέλειωσε το πότισμα, ο κυρ Νικόλας μπήκε στο σπίτι του και κάθισε στο γραφείο του. Μια στοίβα χοντρά βιβλία τον περίμενε. Έπρεπε να τα διαβάσει.... Τι παράξενο όμως, εκείνο το βράδυ, όσο κι αν πάσχιζε να συγκεντρωθεί, δεν τα κατάφερνε. Ο λογισμός του έτρεχε αλλού : στα τρία κοριτσάκια, στο τραγούδι τους.

Χρόνια τώρα ζούσε ευτυχισμένος με τα βιβλία του και τα λουλούδια του, ολομόναχος και ξάφνου η μοναξιά του φάνηκε αβάσταχτη. Κατάλαβε πως η ζωή του έφτανε στο τέρμα της , νοστάλησε τα νιάτα του.

Ήταν πολύ λυπημένος εκείνο το βράδυ ο κυρ Νικόλας. Κουνούσε το χιονισμένο του κεφάλι και μιλούσε δυνατά : ' Είμαι μόνος, κανένας δε μπορεί να με βοηθήσει, κανέναν δε μπορώ να βοηθήσω με τις χίλιες γνώσεις μου. Είμαι άχρηστος. Ας ήμουν τουλάχιστον νέος, ας είχα τη δύναμη να ξανάρχιζα τη ζωή μου , θα μπορούσα....'

Μονομιάς το πρόσωπο του κυρ Νικόλα φωτίστηκε. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του κι άρχισε να χώνει βιαστικά πράγματα μέσα σε μια βαλίτσα. Λίγα ρούχα, το χτένι του, το σαπούνι, ένα ζευγάρι μάλλινες κάλτσες, τις παντούφλες του.....

Την άλλη μέρα το πρωί, οι χωριανές, ανοίγοντας τα παραθυρόφυλλά τους, είδανε ξαφνικά τον κυρ Νικόλα, που ποτέ δεν είχε βγει τόσο νωρίς, να κατευθύνεται προς το σταθμό του τραίνου. ' Πού να πηγαίνει ;' αναρωτήθηκαν.

Ο σταθμάρχης χαιρέτησε με σεβασμό τον κυρ Νικόλα και το βοήθησε να ανέβει στο βαγόνι. Ακούστηκε ένα σφύριγμα , η μηχανή ξεφύσηξε δυνατά κι οι τεράστιες ρόδες άρχισαν να κυλάνε πάνω στις σιδερένιες ράγες. Ώρες πολλές και το τραίνο έφτασε στη μεγάλη πόλη με τους πολλούς ανθρώπους και τα πολλά αυτοκίνητα. Ο γέρο- σοφός σάστισε, ζαλίστηκε από τη φασαρία και την κίνηση, αλλά δεν κοντοστάθηκε. Τράβηξε κατευθείαν για το σπίτι του ξακουσμένου γιατρού Ξανανιώνη. Ο γιατρός καθόταν στο γραφείο του, φορώντας την άσπρη μπλούζα του. Ήταν νέος κι όμορφος.

- Γιατρέ, του είπε αμέσως ο κυρ Νικόλας, δεν είμαι άρρωστος. Είμαι γέρος , πολύ γέρος. Έρχομαι σε εσάς για να μου δώσετε τα χάπια «νεοζίλ», που δίνουν νιάτα και δύναμη. Θέλω να εξαφανιστούν οι ρυτίδες μου, θέλω το κορμί μου να γίνει εικοσάχρονο.

Ο γιατρός έσμιξε τα φρύδια του.

- Αυτά τα χάπια είναι σπάνια και κοστίζουν ακριβά. Έχετε τόσα χρήματα για να τα αγοράσετε;
- Γιατρέ μου είμαι απένταρος κι όμως τα θέλω. Θα σας εξηγήσω αμέσως γιατί τα θέλω. Χτες το βράδυ έτσι ξαφνικά μου γεννήθηκε στο μυαλό μια θαυμαστή ιδέα. Η Γη μας είναι στρογγυλή με 40.000 χιλιόμετρα περιφέρεια. Κάπου τρία δισεκατομμύρια άνθρωποι την κατοικούν. Έκανα ένα μικρό υπολογισμό : αν όλοι οι νέοι άνθρωποι του κόσμου, αγόρια και κορίτσια, δώσουν τα χέρια μian ορισμένη ημέρα , σε μian ορισμένη στιγμή, μπορούν να φτιάξουν ένα γαϊτανάκι γύρω από τη Γη , κι όλοι μαζί αγαπημένοι να τραγουδήσουν και να χορέψουν. Πρέπει να γίνω νέος και δυνατός . Θα κάνω το γύρο του κόσμου και θα μιλήσω σ' όλους για την ιδέα μου και είμαι σίγουρος πως θα την καταλάβουν και θα τη δεχτούν.

Ο γιατρός άκουσε με προσοχή τον κυρ Νικόλα , ύστερα σηκώθηκε, άνοιξε μια μεγάλη ντουλάπα γεμάτη γιατρικά κι έβγαλε ένα μικρό κουτί.

- Ορίστε , του είπε, σας χαρίζω το «νεοζίλ». Η ιδέα σας μου αρέσει. Πάει τόσος καιρός που δεν τραγούδησα, δε χόρεψα. Πολλοί είναι οι άρρωστοι, πολλές οι έννοιες. Την ημέρα που θα γίνει το γαϊτανάκι, ειδοποιήστε με, θα ήθελα κι εγώ να μπω στο χορό.

Ο κυρ Νικόλας , κρατώντας σφιχτά το πολύτιμο κουτί, ευχαρίστησε τον καλό γιατρό και βγήκε στους δρόμους της πολύβουης πόλης. Ένοιωθε χαρούμενος και του φαινόταν πως όλοι οι περαστικοί του χαμογελούσαν καλοκάγαθα, λες και μάντευαν τις φωτεινές του σκέψεις.

Μπήκε σ' ένα ξενοδοχείο , ζήτησε να του δώσουν ένα δωμάτιο και πριν ξαπλώσει κατάπие τρία χάπια, πίνοντας και ένα ποτήρι νερό κι αποκοιμήθηκε....

Την άλλη μέρα ξύπνησε από τα χαράματα. Ένοιωσε καλοδιάθετος , θέλησε να χαϊδέψει τα γένια του . Το χέρι του όμως άγγιξε ένα δροσερό μάγουλο. Πήδηξε με μιας από το κρεβάτι του και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Τι μεταμόρφωση ! Ήταν νέος κι όμορφος. Του ήρθε να φωνάξει από τη χαρά του.

Σήκωσε με το χέρι μια καρέκλα, πήδηξε πάνω στο τραπέζι, σβέλτα ξανακατέβηκε, έδωσε μερικές μπουνιές στον αέρα. Ήταν νέος και δυνατός, τι τον ένοιαζαν τα εκατό του χρόνια !

Ο κυρ Νικόλας ταξίδεψε σε πολλά μέρη και αντάμωσε ανθρώπους από όλες τις φυλές της Γης. Οι πιο πολλοί τον δέχτηκαν με χαρά και υποσχέθηκαν να πάρουν μέρος στο χορό σαν έρθει η ώρα. Βρήκε όμως και σκληρούς ανθρώπους, που του φέρθηκαν άσχημα. Ένας μάλιστα κακός αρχηγός μιας χώρας τον έκλεισε δεκαπέντε μέρες στη φυλακή, γιατί τον νόμιζε επικίνδυνο.

Όταν βγήκε ο κυρ Νικόλας από τη φυλακή, βιάστηκε να κερδίσει το χαμένο καιρό. Δούλεψε σκληρά για να βγάλει χρήματα και έστειλε τηλεγραφήματα σ' όλον τον κόσμο για να αναγγείλει τη μέρα και την ώρα που θα γινόταν το γαϊτανάκι. Παντού έστειλε μηνύματα, στις άκρες της Γης. « Θα χορέψουμε και θα τραγουδήσουμε όλοι μαζί, στοπ. Την πρώτη ημέρα της άνοιξης , στοπ. Δώστε τα χέρια , στοπ.»

Δεν ξέχασε κανένας, ούτε κι αυτούς που του είχαν πετάξει πέτρες. Ποιος ξέρει, ίσως την τελευταία στιγμή να το μετάνιωσαν και να έδιναν κι αυτοί τα χέρια.

Επιτέλους έφτασε η πρώτη μέρα της άνοιξης. Η Γη στολισμένη την περίμενε. Τα λουλούδια είχαν ντυθεί με χίλια χρώματα και τα πουλιά τραγουδούσανε τα πιο όμορφα τραγούδια τους. Ο ουρανός ήταν ασυννέφιαστος κι ο ήλιος έλαμπε μ' όλη του τη δύναμη, φωτίζοντας τις ομορφιές της πλάσης.

Με μια κίνηση, κορίτσια κι αγόρια απ' όλες τις χώρες, απ' όλες τις φυλές, δώσανε τα χέρια κι άρχισαν να χορεύουν τραγουδώντας:

Αν όλα τα παιδιά της Γης πιάναν γερά τα χέρια

Κορίτσια αγόρια στη σειρά και στήνανε χορό....

Ο κυρ Νικόλας κοιτούσε με μάτια θαμπωμένα από τα δάκρια. Χιλιάδες νέοι περνούσαν από μπροστά του . Τους είχε συναντήσει στα ταξίδια του. Γαλανομάτηδες με ξανθά μαλλιά, μελαχρινοί με μαύρα μάτια, νέγροι με κατάσπρα δόντια, κινεζούλες με σχιστά μάτια, ερυθρόδερμοι με πολύχρωμα φτερά δίνανε τα χέρια σ' αυτό το γαϊτανάκι που αγκάλιαζε τη Γη. Τους άκουγε να τραγουδούν, να μιλούν , να γελούν και να φωνάζουν. Ο Γιόχαν έσφιγγε το χέρι του Γιάννη κι έλεγε : ' Πόσο κουτοί ήμασταν να μη μιλάμε ο ένας στον άλλον. Μοιάζεις του αδελφού μου'. Ο Γιάννης έλεγε : ' Δε θα είμαι πια μόνος μου τα βράδια του χειμώνα, θα κάνουμε παρέα και θα λέμε ιστορίες'. Οι φωνές των νέων ήταν τόσο δυνατές που γκρέμισαν τους τοίχους των φυλακών κι οι φυλακισμένοι ξεχύθηκαν λεύτεροι και πιάσαν το χορό και το τραγούδι με τους άλλους νέους της Γης.

Αν όλα τα παιδιά της Γης πιάναν γερά τα χέρια

Κορίτσια αγόρια στη σειρά και στήνανε χορό

Ο κύκλος θα γινότανε πολύ -πολύ μεγάλος

Κι ολόκληρη τη Γη μας θ' αγκάλιαζε θαρρώ.

Αν όλα τα παιδιά της Γης φωνάζαν τους μεγάλους

Κι αφήναν τα γραφεία τους και μπαίναν στο χορό

Ο κύκλος θα γινότανε ακόμα πιο μεγάλος

Και δυο φορές τη Γη μας θ' αγκάλιαζε θαρρώ.

Θα 'ρχόνταν τότε τα πουλιά θα'ρχόνταν τα λουλούδια

Θα 'ρχόνταν και η άνοιξη να μπει μες το χορό

Κι ο κύκλος θα γινότανε ακόμα πιο μεγάλος

Και τρεις φορές τη Γη μας θ' αγκάλιαζε θαρρώ!

Από το βιβλίο «Το γαϊτανάκι» Της ΖΩΡΖ ΣΑΡΡΗ

Το ποίημα είναι του Γιάννη Ρίτσου

13) Το ρολόι της αλήθειας - Φιλαλήθεια

Ήταν κάποτε ένα κορίτσι που το έλεγαν Φωτεινούλα.

Η Φωτεινούλα ζούσα ευτυχισμένη κοντά στους γονείς της και τη γιαγιά της, μα είχε ένα πολύ κακό ελάττωμα. Κι αυτό στενοχωρούσε πολύ όλους, όσους την αγαπούσαν.

Η Φωτεινούλα έλεγε ψέματα.

- Έγραψες τα μαθήματά σου, Φωτεινούλα;
- Έγραψα, απαντούσε εκείνη, κι ας μην είχε γράψει.
- Έφαγες γλυκό; ρωτούσε η μανούλα.
- Δεν έφαγα, απαντούσε η Φωτεινούλα κι ας είχε φάει τρεις κουταλιές γλυκό.

Το κακό ήταν πως η Φωτεινούλα δεν έλεγε ψέματα μόνο στο σπίτι, μα και σε όλο τον κόσμο. Στο σχολείο πια την είχαν μάθει όλα τα παιδιά και τη φώναζαν Ψευτοφωτεινούλα.

Οι γονείς της ήταν πολύ στενοχωρημένοι με τα ψέματα της κόρης τους.

- Μη κοριτσάκι μου, την παρακαλούσαν. Μη λες ψέματα. Στο τέλος δε θα σε πιστεύει κανείς και θα γίνεις δυστυχισμένη σ' όλη σου τη ζωή.
- Καλά μαμά, δε θα ξαναπώ ψέματα, υποσχόταν η Φωτεινούλα. Την άλλη όμως στιγμή πάλι τα ίδια. Ψέματα σωρό, το ένα κοντά στο άλλο.
- Θα είναι άρρωστο το παιδί μας, σκέφτηκαν οι γονείς της. Ας πάμε να ρωτήσουμε τους γιατρούς.

Ρώτησαν όλους τους γιατρούς της χώρας για την αρρώστια της Φωτεινούλας, μα οι γιατροί δεν ήξεραν πώς να την γιατρέψουν. Έπρεπε να πάνε πολύ μακριά, να βρουν ένα σοφό γέροντα, που μόνο αυτός ήξερε πώς να γιατρεύει την αρρώστια της ψευτιάς.

Η αγάπη των γονιών ήταν μεγάλη για τη μικρή τους κόρη, τόσο μεγάλη που δε σκέφτηκαν ούτε κόπο, ούτε χρήματα. Έφυγαν από το σπίτι τους και ταξίδευαν μέρες και μέρες. Κάποτε έφτασαν στην καλύβα του γέροντα.

Ο γέροντας μόλις είδε τη Φωτεινούλα, κατάλαβε το σκοπό της επίσκεψής τους και προτού ακόμα του πουν τίποτα, τους είπε:

- Για την κορούλα σας έχω ένα θαυμάσιο φάρμακο, που είναι συγχρόνως και πολύ χρήσιμο δώρο.

Και αμέσως έβγαλε από ένα συρτάρι του ένα ωραιότατο και ολόχρυσο ρολόι του χεριού. Το έδειξε στη Φωτεινούλα που ξεφώνησε από τη χαρά του.

- Α, τι ωραίο ρολόι, είπε. Χάρισε μου το, καλέ μου γέροντα και θα κάνω ό,τι μου πεις.
- Ναι κοριτσάκι μου, είπε ο γέροντας. Είναι πολύ ωραίο αυτό το ρολόι αλλά και μαγικό. Θα το φορέσεις 3 μήνες, θα στολίζει το χεράκι σου και θα σου λέει την ώρα χωρίς να το κουρδίζεις! Πρόσεξε όμως. Αυτό όμως κάπου- κάπου θα αλλάζει χρώμα. Το βλέπεις τώρα ολόχρυσο και λαμπερό. Καμιά φορά όμως θα το βλέπεις να γίνεται μαύρο σα να είναι από σκουριασμένο σίδηρο. Μη φοβηθείς όμως. Το ρολόι σου θα γίνεται έτσι όταν θα λες ψέματα. Και θα το βλέπεις πάντα λαμπερό, όταν θα λες την αλήθεια.

Πήρε η Φωτεινούλα το ρολόι, ευχαρίστησε το γέροντα και ξεκίνησε όλο χαρά με τους γονείς της για το σπίτι τους.

Τις πρώτες μέρες το ρολόι αυτό ήταν σχεδόν πάντα μαύρο, γιατί αυτή συνηθισμένη από τα ψέματα εξακολουθούσε να τα λέει σωρό. Όμως τώρα ένοιωθε αληθινή ντροπή κάθε φορά που

το ρολόι της γινόταν μαύρο κι αναγκαζόταν μετά να πει την αλήθεια., οπότε πάλι το ρολόι γινόταν ολόχρυσο.

Τα παιδιά στο σχολείο έμαθαν για το μαγικό ρολόι της Φωτεινούλας και κάθε φορά που τη ρωτούσαν κάτι κοίταζαν στο χέρι της για να δουν αν το ρολόι θα αλλάξει χρώμα. Έτσι καταλάβαιναν αν έλεγε ή όχι την αλήθεια.

Όσο περνούσε ο καιρός , τόσο και πιο αραιά μαύριζε το ρολόι της Φωτεινούλας . Και πριν καλά – καλά περάσουν οι 3 μήνες η Φωτεινούλα έπαψε να λέει ψέματα. Το ρολόι στόλιζε πια το χέρι της μόνιμα ολόχρυσο.

Μόλις συμπληρώθηκαν οι 3 μήνες, ο γέροντας ήρθε μόνος του στο σπίτι της Φωτεινούλας, της έβγαλε το ρολόι και της είπε :

- Τώρα πια δε σου χρειάζεται , παιδί μου. Τώρα γιατρεύτηκες και δε θα ξαναπείς ψέματα. Αυτό το μαγικό ρολόι θα σου το πάρω γιατί πρέπει να το δώσω και σε άλλα παιδάκια, αλλά θα σου χαρίσω ένα άλλο όχι μαγικό αλλά το ίδιο ωραίο σαν κι αυτό.

Και πραγματικά από τότε η Φωτεινούλα δεν ξαναείπε ψέματα. Και όλοι την αγαπούσαν . Οι γονείς της μάλιστα για να την κάνουν να χαρεί ακόμη περισσότερο της χάρισαν ένα βιβλίο με παραμύθια, μια κασετίνα με χρωματιστά μολύβια και πολλές όμορφες ζωγραφιές.

14) Πατημασιές στην άμμο

... Μια νύχτα είδα ένα όνειρο...

Προχωρούσα στην παραλία με τον Κύριο, κι απέναντι στο βάθος του ουρανού εμφανίζονταν σκηνές από τη ζωή μου... Σε κάθε σκηνή πρόσεξα ότι υπήρχαν στην άμμο δύο ζευγάρια πατημασιές, το ένα ήταν δικό μου και το άλλο του Κυρίου...

... Όταν η τελευταία σκηνή της ζωής μου παρουσιάστηκε μπροστά μου, κοίταξα πίσω τις πατημασιές στην άμμο και με μεγάλη μου έκπληξη διαπίστωσα ότι πολλές φορές στο μονοπάτι της ζωής μου υπήρχε μόνο ένα ζευγάρι πατημασιές...

... Και επίσης πρόσεξα ότι αυτές ήσαν οι πιο δύσκολες και δυστυχημένες στιγμές της ζωής μου...

... Και ρώτησα τον Κύριο γι αυτό:

«Κύριε, μου είπες, ότι αν αποφασίσω να σε ακολουθήσω θα περπατάς μαζί μου σ' όλη μου τη ζωή. Αλλά εγώ πρόσεξα ότι κατά τη διάρκεια των πιο δύσκολων στιγμών της ζωής μου υπήρχε μόνο ένα ζευγάρι πατημασιές. Δεν καταλαβαίνω γιατί με εγκατέλειπες τότε που σε χρειάζομαι περισσότερο»...

... Και ο Κύριος μου είπε:

«Αγαπημένο μου παιδί, ποτέ δεν σε άφησα στις στιγμές της δοκιμασίας...

... όπου βλέπεις μονάχα ένα ζευγάρι πατημασιές, είναι γιατί σε σήκωνα Εγώ»...

15) Οι δύο ζωγράφοι - Φιλία, Συνεργασία, Εργατικότητα, Προσπάθεια

Ήταν κάποτε δύο φίλοι (οπουδήποτε θέλετε, σε όποια εποχή θέλετε) που είχαν ένα κοινό όνειρο...να γίνουν ζωγράφοι. Ήταν όμως και οι δυο τους πολύ φτωχοί και έτσι δεν είχαν τα χρήματα για να πάνε (ή στην πρωτεύουσα ή στο εξωτερικό...όπου σας βολεύει το μηνιαίο σας) να σπουδάσουν. Αφού προσπάθησαν τελικά, μετά από πολλή σκέψη, αποφάσισαν να κάνουν το εξής. Θα μείνει ο ένας πίσω στο χωριό να δουλέψει, και τα χρήματα που θα βγάζει θα τα στέλνει στο φίλο του στην πόλη για να πληρώνει τα δίδακτρα στη σχολή καλών τεχνών. Πέρασαν τα χρόνια και οι καιροί, και όσο ο ένας δούλευε σε ένα σιδεράδικο, ο άλλος γινότανε μεγάλος και τρανός ζωγράφος...έτσι ήρθε κάποια μέρα η στιγμή να γυρίσει ο ζωγράφος από την σχολή, για να δουλέψει να βγάλει χρήματα και να μπορέσει ο φίλος του με τη σειρά του να πάει να σπουδάσει. όταν συναντήθηκαν, αγκαλιάστηκαν φιλήθηκαν και έδωσαν τα χέρια...εκείνη τη στιγμή που έκαναν τη χειραψία, ο ζωγράφος νιώθει κάτι πολύ περίεργο...τα χέρια του φίλου του είχαν γεμίσει ρόζους, σκισίματα και είχαν αγριέψει πολύ...τόσο πολύ που δεν θα μπορούσαν πια να πιάσουν πινέλο στα χέρια τους και να ζωγραφίσουν. Ο καλός του φίλος, όσο αυτός σπούδαζε την τέχνη της ζωγραφικής, δούλευε στο σιδεράδικο του χωριού και κατέστρεψε τα χέρια του... Εκείνη τη στιγμή, ο ζωγράφος συγκινημένος, ζωγραφίζει τα χέρια του φίλου του...ήταν το μόνο που μπορούσε να κάνει για αυτόν. Αυτός ο πίνακας ζωγραφικής εάν κοιτάξετε ορισμένοι από εσάς τον έχετε ραμμένο στο δεξί μανίκι σας.

16) Ο Ραδιοερασιτέχνης - Φιλία, Αλληλοβοήθεια, Παγκόσμια συναδέλφωση, Αποφασιστικότητα

« Εδώ Βίκιγκ..... εδώ Βίκιγκ .....στο πλήρωμα του πλοίου σας υπάρχει ένας άρρωστος .... Αν με ακούτε ..... απαντήστε ....»

Χωρίς καμία διακοπή το μήνυμα αυτό ταξιδεύει με τον ασύρματο μα κανείς δεν απαντά. Στα ανοιχτά της Νορβηγίας το μικρό καράβι μάταια ζητάει βοήθεια. Ένας στους δώδεκα ναύτες του είναι άρρωστος βαριά. Γιατρός δεν υπάρχει. Κανείς δεν ξέρει τι έχει, καίει από τον πυρετό, είναι μισοτυφλωμένος και σχεδόν παράλυτος. Βογκάει και ζητάει βοήθεια..... «Αν με ακούτε ..... απαντήστε...»

Μα κανείς δεν απαντά, και στο μικρό καράβι ο φόβος μεγαλώνει. Ο Υβ ένας δεύτερος ναύτης, πέφτει άρρωστος με τα ίδια συμπτώματα. «Εδώ κινδυνεύουμε.... Αν ακούτε.....» Αυτή τη φορά ακούει κάποιος. Ο Αλμπέρτο, ένας ερασιτέχνης ραδιοηλεκτρολόγος, διασκεδάζει ακούγοντας τα μηνύματα που ταξιδεύουν στον αέρα με τον μικρό του πομπό που μόνος του φτιάχνει για να περνά η ώρα του. Μα τι μπορεί να κάνει ο Αλμπέρτο, από τη χαμένη αφρικανική γωνία που βρίσκεται, για τους ναυτικούς που κινδυνεύουν;. Προσπαθεί να συνδεθεί μαζί τους, να τους δώσει λίγο κουράγιο, μα το καράβι δεν ακούει. Φταίει ο πομπός του που είναι μικρός; Και το μήνυμα επαναλαμβάνεται συνέχεια..... «Εδώ βικιγκ.... Κινδυνεύουμε ..... τρεις ναύτες βαριά άρρωστοι...» Ο Αλμπέρτο ξεχύνεται στο χωριό, λέει τα νέα και όλοι μαύροι και άσπροι, μπαίνουν στην δουλειά και φτιάχνουν μια πιο μεγάλη αντένα, ενώ άλλοι πάνε να φέρουν τον γιατρό. Ύστερα από πολλές ώρες σκληρής δουλειάς και απογοητεύσεως , η φωνή από το μικρό χωριό φτάνει ως το καράβι και ο γιατρός ρωτάει τι έχουν οι άρρωστοι ναύτες. Όταν ακούει τα συμπτώματα, βγάζει το συμπέρασμα. Δηλητηρίαση από χαλασμένη κονσέρβα. Μόνο ένας ορός μπορεί να τους σώσει, αλλιώς είναι όλοι τους καταδικασμένοι, εκτός από το νέγρο των Μωχάμετ που η θρησκεία του , του απαγορεύει να φάει χοιρινό και δεν έχει αγγίξει την κονσέρβα. Είναι επτά και μισή το βράδυ. Αν ο ορός δεν γίνει ως το άλλο το πρωί στις οχτώ,

έντεκα άνθρωποι θα πεθάνουν αβοήθητοι. «Εδώ Τόγκο.... Τόγκο καλεί Παρίσι....» Με τη σειρά του ο Αλμπέρτο στέλνει απελπισμένα μηνύματα προς το Παρίσι ζητώντας βοήθεια για τους ναυτικούς. Ένας άλλος ερασιτέχνης ασυρματιστής ακούει ο Ζαν Λουί που τρέχει μέσα στη νύχτα να βρει τον ορό. Με το μικρό πακέτο στα χέρια του πηδά σε ένα ταξί για το αεροδρόμιο. Ένα μόνο αεροπλάνο φεύγει για το Μόναχο για να εξασφαλίσει την συνέχεια του ταξιδιού. Το πακέτο από λάθος φτάνει στο Ανατολικό Βερολίνο που τότε ήταν χωρισμένο στην Αμερικάνικη και την Ρώσικη πλευρά. Είναι πια μία το πρωί. Μένουν μόνο επτά ώρες. Ποιος θα βοηθήσει για να φτάσει ο ορός ως το καράβι;. Ένας Αμερικάνος αξιωματικός δέχεται με κίνδυνο της ζωής του να περάσει στη Ρώσικη πλευρά χωρίς άδεια και να παραλάβει το πακέτο. Στην Αμερικάνικη Ζώνη ένα αεροπλάνο περιμένει με τους κινητήρες αναμμένους. Ο Ρώσος φρουρός σταματά τον Αμερικάνο αξιωματικό. Οι ελπίδες σβήνουν.... Ο φρουρός ακούει τις εξηγήσεις.... Άλλη μια φορά του πακέτο αλλάζει δρομολόγιο. Ένα Ρώσικο αεροπλάνο πετάει πάνω από τον ωκεανό ψάχνοντας για το καράβι. Στο «Βικινγκ» η κατάσταση είναι απελπιστική. Ο ένας μετά τον άλλο οι ναύτες προσβάλλονται από τη δηλητηρίαση. Και ξαφνικά ο θόρυβος του αεροπλάνου και ένα μικρό πακέτο πέφτει αργά με ένα αλεξίπτωτο. Το αλεξίπτωτο πέφτει στη παγωμένη θάλασσα. Ο Μωχάμετ πέφτει στη θάλασσα το πιάνει και γυρίζει πίσω στο καράβι. Μαζί με το Μωχάμετ γυρίζει πίσω και η ελπίδα και η ζωή για έντεκα ανθρώπους. Το πλήρωμα σώθηκε. Άνθρωποι από όλο τον κόσμο, μαύροι, εχθροί, φίλοι ενωμένοι. Προσπάθησαν για να σώσουν μερικούς συνανθρώπους τους και το κατόρθωσαν.

17) ΜΙΝΧΑΟΥΖΕΝ - Φιλαλήθεια, Αγνή σκέψη χωρίς πονηριά, Ευθύτητα στη συμπεριφορά

Η μεγάλη έκθεση της ξύλινης πολιτείας πλησιάζει. Οι γονείς έχουν αφιερώσει ώρες πολλές μαζί με τα παιδιά τους για να φτιάξουν τον καλύτερο πίνακα , τον πιο όμορφο ,τον πιο εντυπωσιακό. Παλέτες ,χρώματα ,πινέλα ,πολύχρωμες ζωγραφιές ,πλουμιστές , αλλιιώτικες ,καταπληκτικές!!! Οι ζωγραφιές φθάνουν κατά χιλιάδες στην Ξύλινη Πολιτεία. Κόσμος πολύς δουλεύει. Τρέχουν πάνω-κάτω, να προλάβουν να είναι όλα έτοιμα την μεγάλη μέρα .Μπαλόνια , πολύχρωμες κορδέλες ,λουλούδια παντού. Η Ξύλινη μονότονη Πολιτεία ,βουτήχτηκε μέσα σε πανδαισία χρωμάτων. Αφήνει έκθαμβο τον κάθε επισκέπτη! Η μεγάλη ώρα έφθασε! Γονείς και παιδιά από την Λουλουδοχώρα, απ' την Χώρα των Αστεριών, από παντού, έχουν κυριολεκτικά πλημμυρίσει την Ξύλινη Πολιτεία. Οι γονείς καμαρώνουν για τους πίνακες των παιδιών τους που με τόσο κόπο έφτιαξαν μαζί τους. Επιτέλους!! Η ώρα της κρίσης έφθασε!! Ο φύλακας της Ξύλινης Πολιτείας ανακοινώνει την έναρξη της έκθεσης και ζητά απαιτητικά από τους γονείς και τα παιδιά να κάνουν ησυχία γιατί ο κριτής ,τους τόνισε φωναχτά , θέλει απόλυτη ησυχία για να κάνει σωστή εκτίμηση .

Και το όνομα αυτού....ΜΙΝΧΑΟΥΖΕΝ. Επικρατεί ένας πανικός ανάμεσα στο πλήθος. Τι;;;!!! Ο γνωστός ψεύτης θα εκτιμήσει τους πίνακες των παιδιών μας ;! Τι δουλειά έχει αυτός; Τι γνωρίζει από Τέχνη; Αυτός είναι ειδικός μόνο στα ψέματα μίας και είναι ο μεγαλύτερος ψεύτης του Αιώνα.

Ησυχάστε ,ησυχάστε , τους φωνάζει ο κριτής .

- Είμαι ο μόνος ειδικός για να αποφασίσει ποιος είναι ο καλύτερος πίνακας αφού με μία και μόνο ερώτηση μπορώ να καταλάβω ποίο από τα παιδιά έκανε μόνο του τον πίνακα ,χωρίς βοήθεια άλλου.

Οι γονείς κοιτάχθηκαν και έμειναν άφωνοι. Στην προσπάθεια τους να κερδίσουν, είδαν τα παιδιά τους να λένε το ένα ψέμα μετά το άλλο . Εκεί κάπου στο βάθος υπήρχε και ένας πίνακας ,όχι ιδιαίτερα πλουμιστός ούτε τόσο όμορφος όπως οι άλλοι.

- Εσύ, τον ρώτησε ο Μινχάουζεν, μόνος σου τον έφτιαξες;
- Τελείως μόνος μου. Του είπε το παιδί. Οι δικοί μου οι γονείς μου είπαν πως πρέπει να προσπαθήσω μόνος μου να τα καταφέρω. Και το αποτέλεσμα σίγουρα θα ήταν πάρα πολύ καλό.
- Μπα ! Πολύ περίεργο! Είσαι από τους λίγους , τους ξεχωριστούς που δεν είπες ψέματα . Πως αυτό;
- Να ξέρετε , του είπε το παιδί με υπερηφάνεια . Είμαι Λυκόπουλο και σαν Λυκόπουλο λέω πάντα την αλήθεια.....

Ο κριτής είχε ήδη αποφασίσει. Αυτός που λέει πάντα την αλήθεια , είναι αυτός που πρέπει να αμείβεται...

18) Ο άπληστος πλούσιος - Πίστη στο Θεό

Τα χρόνια τα παλιά, ίδια όπως και τώρα, κάθε άνοιξη το μυρμήγκι άρχιζε να κουβαλάει σπόρους στη φωλιά του, για να έχει τροφή σαν θα ερχόταν το κρύο. Κάθε καλοκαίρι ο τζίτζικας πήγαινε να βρει ένα γερό κλαδί σε δένδρο σκιερό, για να σταθεί και να τραγουδήσει όσο θα κρατούσε η ζέστη. Κάθε φθινόπωρο η αρκούδα έψαχνε για μια φωλιά βολική και σκοτεινή, να κρυφτεί και να κοιμηθεί όσο θα κρατούσε ο χειμώνας. Κι όλο το χρόνο – άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο και χειμώνα – ένας άνθρωπος όλο μάζευε, σοδειές και χρυσό για να είναι πλούσιος όσο θα υπήρχε ο κόσμος. Όσο περισσότερα μάζευε εκείνος ο άνθρωπος, τόσο περισσότερο στενοχωριόταν κι ανησυχούσε. Γιατί το χρυσάφι και οι σοδειές του δε χωρούσαν στις αποθήκες που είχε. Κάθε τόσο, λοιπόν, έχτιζε μεγαλύτερες. Όταν έβρισκε βολική φωλιά η αρκούδα, ησύχαζε, αφού ήξερε πως θα είχε κάπου να κοιμηθεί όλο το χειμώνα. Όταν καθόταν το τζίτζικι στο γερό κλαδί, άρχιζε το τραγούδι χωρίς άλλη έγνοια, για να προλάβει να χαρεί ολάκερο το καλοκαίρι. Όταν το μυρμήγκι γέμιζε με σπόρους τη φωλιά του, σταματούσε το κουβάλημα, μια και είχε μπόλικη τροφή για όλες τις κρύες μέρες που θα ξημέρωναν. Ο άπληστος πλούσιος, όμως, όλο και μεγαλύτερες αποθήκες έχτιζε, όλο και πιο πολλές. Γιατί όλο και περισσότερα πλούτη μάζευε. Και γιατί όλο και περισσότερο ανησυχούσε. «Θεέ μου» έλεγε το μυρμήγκι «έχω αρκετά για μένα και τα παιδιά μου. Βοήθησέ με να περάσω καλά όταν έρθει το κρύο!». «Θεέ μου» έλεγε το τζίτζικι «έχω την καλύτερη θέση για τούτο το καλοκαίρι. Βοήθησέ με να τελειώσω καλά το τραγούδι μου!». «Θεέ μου» έλεγε η αρκούδα «ίσα ίσα με χωράει η φωλιά μου. Βοήθησε με να κοιμηθώ καλά τούτο το χειμώνα!». «Ούτε το Θεό δε φοβάμαι!» καμάρωσε κάποιο βράδυ ο άπληστος πλούσιος. «Χώρεσε, τελικά, όλο το βιος μου στις αποθήκες. Τα πλούτη μου είναι τώρα τόσα πολλά, που κανέναν και τίποτα δεν έχω ανάγκη. Πλούσιος θα ξυπνάω κάθε πρωί. Πλούσιος θα είμαι για πάντα». Και για πρώτη φορά έπεσε ήσυχος να κοιμηθεί. Κείνη τη νύχτα, ωστόσο, ήρθε η ώρα του και ξεψύχησε. Και το άλλο πρωί τίποτα δεν ήταν δικό του. Τα πλούτη που είχε μαζέψει έμειναν όλα στη γη. Όταν πέρασε ο χειμώνας, η αρκούδα ξύπνησε και πήγε στο δάσος να περπατήσει όπως πάντα. Όταν ήρθε η άνοιξη, το μυρμήγκι βγήκε από τη γη και βάλθηκε να μαζεύει τροφή όπως πάντα. Όταν μπήκε το καλοκαίρι, ο τζίτζικας αναστήθηκε κι άρχισε το τραγούδι όπως πάντα. Κι όταν έφτασε το φθινόπωρο, σκεπάστηκε με φύλλα ξερά το χώμα, που βρισκόταν θαμμένος ο άπληστος πλούσιος – για πάντα.

19) Ο άμυαλος γιος – Πίστη στο Θεό

Κάποτε σαν άλλοτε, μια φορά σαν τώρα, ζούσε ένας καλός πατέρας με μεγάλη περιουσία. Τα κτήματα του ήταν πολλά, κάθε λογής τα ζωντανά του. Κι είχε για σπίτι ένα παλάτι. Στη στέγη εκείνου του σπιτιού είχανε χτίσει μια φωλιά κάτι σπουργίτια. Δύο παλικάρια. Δύο γιους που τους κρυφοκαμάρωνε είχε ο καλός πατέρας. Δύο σπουργιτάκια είχαν τα πουλιά. Ότι ζητούσε η ψυχή τους είχαν οι δύο γιοι. Σπόρους και σκουλακάκια έτρωγαν τα δύο μικρά σπουργίτια. Κάποιο πρωί ο ένας γιος είπε πως θέλει να ξενιτευτεί, να δει τον κόσμο, να κάνει δική του τύχη. Και ζήτησε μερίδιο από το βίος το πατρικό. Του έδωσε ο καλός πατέρας όσα επιθυμούσε. Κι εκείνος αποχαιρέτησε την ώρα που το ένα σπουργιτάκι τιτίβιζε στη μάνα του πως ήρθε η ώρα να πετάξει από τη φωλιά. «Ώρα καλή! Το νου σου, όμως, στις κακοτοπιές!» το ορμήνεψε η σπουργιτίνα. Και το πουλί την άκουσε. Ξτερούγισε σε όλη τη γειτονιά χωρίς να κακοπάθει. Έπειτα γύρισε κι έχτισε τη δική του φωλιά, όπως ο αδελφός του, δίπλα στην άλλη, την παλιά, την πατρική του. «Με την ευχή μου, αλλά να είσαι πάντα συνετός» τον συμβούλεψε το γιό του ο πατέρας, πριν να φύγει. Μα εκείνος δεν τον άκουσε. Πήγε στα ξένα και αντί να ζήσει συνετά, ξόδεψε όσα πήρε σε γλέντια, σε μεθύσια, κι ασωτίες. Ώσπου κατάντησε φτωχός. Έπεσε τότε πείνα εκεί, στον ξένο τόπο. Κι ο άμυαλος γιος γυρνούσε κουρελής και πεινασμένος. Χοίρους κατάντησε να βόσκει και με τα βελανίδια που έτρωγαν οι χοίροι προσπαθούσε να χορτάσει. «Αχ!» αναστέναζε «τώρα οι εργάτες του πατέρα μου θα είναι χορτάτοι όπως πάντα. Θα περισσεύει στο τραπέζι το ψωμί τους κι εγώ πεθαίνω από την πείνα ...». Ένα πρωί δεν άντεξε. «Θα πάω πίσω» είπε «και θα προσπείσω στο πατέρα μου να με συγχωρέσει» «Δεν είμαι άξιος σαν γιο σου» θα το πω «μόνο στη δούλεψή σου, αν θέλεις, κράτησέ με». Μάζεψε τα κουρέλια του, λοιπόν, κι αργά αργά κίνησε. Όταν τον είδε ο καλός πατέρας από μακριά δάκρυσε από την χαρά του. «Ψήστε αμέσως το πιο νόστιμο αρνί» παράγγειλε στους υπηρέτες. «Και να φροντίσετε το παιδί μου! Να το ντύσετε με ρούχα καθαρά! Φορέστε του και δαχτυλίδι! Ξωνάξτε τα όργανα! Σήμερα έχουμε γιορτή στο σπιτικό μας. Γιατί νεκρό το νόμιζα το γιό μου και νάτος ζει! Πως χάθηκε για πάντα είχα πιστέψει και τώρα βρίσκεται κοντά μου» Το βράδυ γύρισε από κτήματα ο άλλος γιος. Παραξευνήθηκε που είδε το σπίτι φωτισμένο κι άκουσε μουσική. Σαν έμαθε από κάποιον υπηρέτη για ποιόν γινόταν η γιορτή, οργίστηκε. Δεν ήθελε να μπει στο σπίτι. «Για μένα, που ήμουν πάντα μυαλωμένος και σου δουλεύω τόσα χρόνια, γλέντι ποτέ δεν έστησες» είπε με πίκρα στο καλό πατέρα, που βγήκε να τον ησυχάσει. «Δεν έσφαξες ποτέ ούτε κατσίκι, να το φάω με τους φίλους μου. Και τώρα, για τον άλλο σου το γιο, που άσωτα σπατάλησε όσα του έδωσες, έψησες το πιο νόστιμο αρνί....». «Μα εσένα σε είχα πάντοτε κοντά μου» του χαμογέλασε ο καλός πατέρας «Κι όλα όσα έχω είναι δικά σου, γιατί εσύ δε με παράκουσες ποτέ. Ήσουν πάντα ο καλός μου γιος που μου έμοιαζε σε όλα. Έλα λοιπόν να χαρείς όπως και εγώ. Δείξε το ίδιος μεγαλόψυχος και δέξου να γιορτάσουμε μαζί, που σώθηκε ο αδελφός σου. Γιατί νεκρό τον λογαριάζαμε και ζει. Πως χάθηκε πιστεύαμε για πάντα, και τώρα ξαναγύρισε στο σπιτικό του» Κοντοστάθηκε ο άλλος γιος. Δίστασε ακόμα λίγο. Έπειτα μπήκε στο παλάτι κι αγκάλιασε τον αδελφό του. Το γλέντι φούντωσε κι ακούγονταν οι μουσικές ως τα τριγύρω σπίτια. Και ξύπνησαν και φτερουγίζανε στη στέγη όλα χαρά και τα σπουργίτια.

20) Ο Καλός Σαμαρείτης – Πίστη στο Θεό

Τον καιρό εκείνο τον παντοτινό, στην άκρη κάποιου δρόμου, που πήγαινε από τα Ιεροσόλυμα ως την Ιεριχώ, είχαν φυτρώσει πλάι πλάι δυο κυπαρίσσια. Όταν φυσούσε ο άνεμος, λύγιζαν οι κορφές τους, πλησίαζαν το ένα το άλλο κι έτσι κοντά έنيωθαν συντροφιά, γαλήνη και χαρά. Ένα πρωί, άκουσαν τον άνεμο να ψιθυρίζει πως ήταν εντολή Θεού για τους ανθρώπους να αγαπάει ο καθένας τον πλησίον του όσο τον εαυτό του. «Και ποιος είναι ο πλησίον;» απόρησαν τα κυπαρίσσια. «Ο αδελφός; Ο συγγενής; Ο φίλος; Όχι βέβαια ο εχθρός!» «Υπομονή λιγάκι και θα δείτε» σφύριξε ο άνεμος. Σε λίγο από την στροφή του δρόμου φάνηκε κάποιος Ιουδαίος, που βάδιζε αμέριμνος προς την Ιεριχώ. Ξάφνου, μπροστά του ξεπετιούνται φοβεροί ληστές. Πέφτουν πάνω του και τον χτυπούν με λύσσα. Τον γδύνουν, αρπάζουν τα υπάρχοντά του και τον αφήνουν μισοπεθαμένο κοντά στα κυπαρίσσια. Κουνούν με φρίκη εκείνα τις κορφές τους. «Χειρότεροι κι από άγρια θηρία τούτοι οι κακούργοι! Άραγε θα περάσει τώρα κανένας άνθρωπος καλός, να δει τον πληγωμένο και να τον βοηθήσει;» «Περιμένετε λιγάκι και θα δείτε» σφύριξε ο άνεμος ξανά. Και να! Από μακριά έρχεται τώρα ένας ιερέας. «Αυτός! Αυτός θα τον φροντίσει» βιάζονται να χαρούν τα κυπαρίσσια. «Σαν αδελφό θα τον συντρέξει, δίχως άλλο!». Ο ιερέας πάει κοντά στο λαβωμένο, του ρίχνει μια ματιά, λέει σιγά «αχ, τον καημένο!» κι απομακρύνεται με βιάση. «Αφού αυτός δεν στάθηκε» κουνούν με θλίψη τις κορφές τους τα δύο κυπαρίσσια. «ποιος θα τον σπλαχνιστεί; Αν μένει έτσι, θα πεθάνει». «Μη βιάζεστε, θα δείτε» τους απαντάει ο άνεμος. Κι αμέσως φαίνεται από την στροφή ένας λευίτης. «Αυτός! Αυτός θα τον βοηθήσει, δεν μπορεί!» χαίρονται τα δύο δένδρα. «Σαν να ήταν φίλος του θα τον νοιαστεί» Μα ο λευίτης κοιτάζει από μακριά τον πληγωμένο λέει δυνατά «αχ, τον δυστυχισμένο!» και προσπερνάει βιαστικά. «Ποιος επιτέλους θα τον λυπηθεί;» σειούνται, θαρρείς και κλαιν τα κυπαρίσσια. «Αν μένει εκεί θα ξεψυχήσει!». «Ακόμη λίγο υπομονή» ξανασφύριζει ο άνεμος. Εκείνη τη στιγμή φάνηκε από την αντίθετη μεριά ένας καβαλάρης. Από τα ρούχα που φορούσε κατάλαβαν τα κυπαρίσσια πως ήταν Σαμαρείτης. «Αυτός δεν θα σταθεί...» σκέφτονται απελπισμένα. «Ξέρουμε δα πως έχουν έχθρα μεταξύ τους οι Σαμαρείτες και οι Ιουδαίοι». Ο Σαμαρείτης όμως πλησιάζει και δίχως άλλη σκέψη παίρνει από το κρασί που κουβαλούσε στο αλογό του και πλένει τις πληγές του Ιουδαίου. Σκίζει ένα ρούχο και τις δένει. Τον σηκώνει και τον βάζει με προσπάθεια πολλή, πάνω στο ζωντανό του. Έπειτα ξεκινάει με προσοχή. «Του τον πηγαίνει;» αναρωτιούνται τα δύο δένδρα. Και τεντώνουν τις κορφές τους για να δουν. Σε κάποιο πανδοχείο εκεί κοντά οδήγησε τον λαβωμένο ο Σαμαρείτης. Και πλήρωσε καλά, για να έχει όση φροντίδα χρειαζόταν, ώσπου να θρέψουν οι πληγές του. «Είδατε τώρα μόνα σας ποιος είναι ο πλησίον;» ψιθύρισε ο άνεμος στα κυπαρίσσια. «Και βλέπετε ποιος από τους τρεις τον αγαπούσε σαν τον εαυτό του;» «Βλέπουμε βλέπουμε» μουρμούρισαν εκείνα καθώς με την πνοή του ανέμου έγειραν και πλησίασαν ακόμα πιο πολύ το ένα το άλλο. Κι έτσι κοντά έنيωσαν, όπως πάντα, συντροφιά γαλήνη και χαρά.

21) Ο τελώνης και ο φαρισαίος – Πίστη στο Θεό

Κάποτε παλιά, όπως μπορεί και τώρα, έτυχε να μουν στην ίδια εκκλησία δύο άνθρωποι που ήταν σε όλα διαφορετικοί. Ο ένας είχε το κεφάλι ψηλά, με περηφάνια. Φορούσε ρούχα πλούσια, φανταχτερά και κοίταζε με περιφρόνηση τριγύρω. Σκυφτός ο άλλος, έστεκε σε μια γωνιά. Ήταν απλά ντυμένος κι είχε τα μάτια χαμηλά. «Θεέ Μεγαλοδύναμε» είπε ο πρώτος φωναχτά την προσευχή του «Σε ευχαριστώ που έχω γίνει δίκαιος, τίμιος και λογικός. Εγώ δε μοιάζω με τους άλλους, που είναι άμυαλοι, κακοί, απατεώνες. Εγώ νηστεύω τακτικά, προσεύχομαι σαν γνήσιος φαρισαίος και κάνω ελεημοσύνες – τη μια στις δέκα μου δεκάρες η δίνω στους φτωχούς. Εγώ δεν είμαι τιποτένιος, πονηρός και αμαρτωλός, όπως εκείνος ο τελώνης, εκεί

κάτω» Και με την ίδια ξιπασιά που είχε όταν μπήκε έριξε μια ματιά στον άλλο, στη γωνία, και βγήκε από την εκκλησία καμαρωτός, με βήματα μεγάλα. Αγέρωχα και σκληρά σαν την καρδιά του ήταν τα πατήματά του. Κι όπου πατούσε το χορτάρι ξεραινόταν. Η τόση ξιπασιά του έκανε ακόμα και τα δένδρα να μαζεύουν τα κλαδιά τους σαστισμένα. Και τα λουλούδια έτοιμα ήταν κι αυτά να μαραθούν στο πέρασμά του. Κάποιο ποτάμι εκεί κοντά τα πε όλα στη θάλασσα μουρμουριστά. Και θύμωσε η θάλασσα φούσκωσε, σήκωσε αγριωπά τα κύματά της. Την είδε από ψηλά ο ουρανός, κατάλαβε, οργίστηκε κι αυτός. Κι από τον θυμό του γέμισε σκούρα σύννεφα. Μαυρίλα σκέπασε τη γη. Κι ο φαρισαίος σκιάχτηκε. Πήρε την ξιπασιά του κι έτρεξε ταραγμένος να κρυφτεί. «Θεέ μου, Πατέρα σπλαχνικέ» ψιθύρισε από την γωνία του ο ταπεινός «συγχώρησέ με! Πολλά τα λάθη μου, πολλές οι αδικίες που έχω κάνει. Αλλά βοήθα με να βρω τη δύναμη να μην ξαναμαρτύσω» Κι αθόρυβα, όπως είχε μπει, με το κεφάλι του σκυφτό, βγήκε από την εκκλησία με δάκρυα στα μάτια. Τα δάκρυα του έπεφταν στη γη. Κι ήταν τόσα πολλά, που το ξερό χορτάρι ποτιζόταν και πρασίνιζε. Απόρησαν τα δένδρα κι άπλωσαν τα κλαδιά τους για να δουν τούτο το παράξενο. Και τα λουλούδια, γεμάτα περιέργεια, ζώήρεψαν και αυτά. Ως το ποτάμι κύλησαν τα δάκρυά του ταπεινού. Και το ποτάμι τα πήγε ίσια στη θάλασσα. Μέρωσε κείνη με το κλάμα και γαλήνεψε. Από ψηλά, είδαν τα σύννεφα την τόση θλίψη και βούρκωσαν και αυτά. Ξέσπασε τότε δυνατή βροχή, που έπλυνε τα μάτια του τελώνη. Κι εκείνος λυτρωμένος, έπεσε στα γόνατα, το όνομα του Πλάστη να δοξάσει. Ουράνιο τόξο φάνηκε. Ξαστέρωσε σιγά-σιγά ο ουρανός κι άπλετο φως πλημμύρισε την πλάση.

22.α) Μια συγκέντρωση - Ζωή υπαίθρου, Αγάπη για το περιβάλλον

Ήταν άνοιξη. Ο ουρανός καταγάλανος. Ο αγέρας μοσχομύριζε από τη φρέσκια γη και τ' αγριολούλουδα. Το μικρό δάσος απλωνόταν μέχρι την ακρογιαλιά. Στη λαμπερή θάλασσα καθρεφτίζονταν οι γλάροι που χαμηλοπετούσαν. Ένα μικρό ποτάμι έσμιγε με τη μάνα θάλασσα με χαρούμενα μουρμουρητά! Το πρωινό είχε προχωρήσει. Τα πουλιά είχαν στήσει συναυλία στα νιόβγαλτα κλώνια. Δυο-τρία αγριμάκια προχώρησαν θαρρετά για να ξεδιψάσουν στο ποτάμι. Η απεραντοσύνη της θάλασσας τα φόβιζε μα και τα γοήτευε. Τότε, στάζοντας ασημένιες σταγόνες, πετάχτηκε από τη θάλασσα μια φώκια. Μια δεύτερη την ακολούθησε. Πρώτα κυλίστηκαν στη χρυσαφένια άμμο κι ύστερα ξάπλωσαν να λιαστούν!

- Τα πράγματα όσο πάνε και δυσκολεύουν, μίλησε η πρώτη.
- Καλά που βρίσκεται και τούτο το νησάκι... συμπλήρωσε η δεύτερη.
- Ευτυχώς εδώ γύρω έχει αρκετά...
- Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Να, τούτο δω, χάρη στα βράχια που έχει αριστερόδεξα, δεν το πολυπλησιάζουν οι άνθρωποι... Ότι πρέπει για την ησυχία μας... Ως τότε όμως θα τραβιόμαστε προς τα πάνω; Δεν το καταλαβαίνουν οι άνθρωποι, πως έτσι που πάνε, όλα θα νεκρωθούν στη θάλασσα;
- Τα ψάρια κάθε μέρα πεθαίνουν...
- Τι να βρουν για να τραφούν;
- Κι όμως! Αντί να μας ευχαριστούν που τους ειδοποιούμε, αυτοί συνεχίζουν το κυνηγητό.
- Μα πιο αχάριστο πλάσμα από τον άνθρωπο υπάρχει; πετάχτηκε ένας σκίουρος, εκεί που έπινε νερό. Πόσα δεν οφείλει σε μας τα ζώα κι όμως...
- Και συ παραπονούμενος; ρώτησε γελώντας η πρώτη φώκια.
- Μα ποιο ζώο είναι ευχαριστημένο; Εμείς που ζούμε στη στεριά κινδυνεύουμε, αφού χάνονται τα δάση... Εσάς σας ακούω να παραπονιέστε για τα βρώμικα νερά...

- Δίκιο έχεις, έτσι είναι, συνέχισε μια χελώνα. Όλα μας και κάποιο παράπονο έχουμε με τους ανθρώπους. Και κουνώντας μια εδώ και μια εκεί το δυσανάλογα μικρό κεφάλι της, συμπλήρωσε: Και να σας πω κάτι; Πολύ επάνω του το έχει πάρει, αυτός ο κύριος. Όλα τα ξέρει, όλα τα μπορεί...

- Αυτό είναι αλήθεια, ακούστηκε η κυρά-Κουκουβάγια από το κλαδί ενός δέντρου.

- Συμφωνείς κι εσύ κυρά-Κουκουβάγια πως είναι πια ανυπόφορος...

- Α, όχι με παρεξήγησες, απάντησε η κυρά-Κουκουβάγια.

Συμφωνώ πως όλα τα μπορεί...

-Κι όμως, είπε με πείσμα η Χελώνα, σε τίποτα δε μας φτάνει. Αυτό έχω να πω, μουρμούρισε και φάνηκε το πελώριο σώμα της, όπως βγήκε ολόκληρη από τη θάλασσα.

- Καιρός να του τα ψάλουμε λιγάκι, είπε η δεύτερη φώκια γυρίζοντας για να λιαστεί καλύτερα.

- Δεν θα ωφελήσει σε τίποτα, ξανάπε με αποφασιστικότητα η κυρά-Κουκουβάγια.

- Τουλάχιστον θα ξεθυμάνουμε, πέταξε ο Κάστορας, όπως κολυμπούσε στο ποτάμι.

- Αυτό δε φτάνει, μπήκε στη κουβέντα η πρώτη φώκια και μαζί της συμφώνησαν και τα άλλα ζώα, εκτός από την κυρά-Κουκουβάγια, που άκουγε χωρίς να μιλάει πια.

- Πρέπει κάτι να κάνουμε... Είμαι σίγουρη πως τα δικά μας χαρίσματα και οι δυνατότητες που έχουμε ξεπερνούν κατά πολύ αυτές των ανθρώπων. Να, εμείς οι φώκιες, είμαστε από τα ανθεκτικότερα ζώα της θάλασσας κι εκείνοι το ξέρουν. Το να τραβιόμαστε εμείς συνέχεια προς τα πάνω, ψάχνοντας για καθαρότερα νερά, θα πει, πως εκείνα τα νερά που αφήνουμε δεν έχουν πια ζωή. Κι αυτοί αντί να το προσέξουν και να μας ευγνωμονούν, μας κυνηγούν συνέχεια.

- Αν είστε εσείς ανθεκτικά κι εμείς δεν πάμε πίσω, συμπλήρωσε η Χελώνα. Κι ύστερα είμαστε και τα πιο μακρόβια. Μα το κυνήγι που μας κάνουν δε λέγεται.

Πιο ξακουστοί χτίστες από μας δεν υπάρχουν! είπε τότε ο Κάστορας, που κολυμπούσε πάντα στο ποτάμι. Στεριώνουμε τις πιο σπουδαίες γέφυρες και με τι γρηγοράδα!

- Για τη φωλιά μας τι να πει κανείς, ακούστηκε η λεπτή φωνή μας μερμηγκίνας. Σωστή πολυκατοικία, μ' άπειρα διαμερίσματα και τάξη! Είμαστε ή δεν είμαστε τα πιο εργατικά ζώα; Κούραση δεν ξέρουμε τι θα πει!

Μια μέλισσα, ζουζουνίζοντας εκεί σιμά, είπε κι αυτή τα δικά της:

- Αγαπώ τους ανθρώπους και τους το δείχνω χιλιάδες χρόνια τώρα, κι εγώ κι οι αδερφές μου, ετοιμάζοντας γι' αυτούς το θαυμάσιο μέλι. Μα δε μπορώ να κρύψω τη θλίψη μου, βλέποντας ν' αφανίζονται τα δάση. Όσο για τα ραντίσματα που κάνουν, κάθε φορά και κινδυνεύουμε... Και για να είμαι ειλικρινής, ναι! Κι εγώ πιστεύω πως σε πολλά ξεπερνούμε τους ανθρώπους εμείς οι μέλισσες!

-Όλα μας! Όλα μας, κάτι έχουμε περισσότερο από κείνους, φώναξαν τ' άλλα ζώα.

- Κι εγώ είμαι φίλος των ανθρώπων χιλιάδες χρόνια τώρα, πρόσθεσε το Δελφίνι, που έλαμπε κάτω από τον ήλιο καθώς οι σταγόνες σαν μαργαριτάρια έσταζαν από πάνω του. Η αλήθεια όμως είναι πως δε μας συμπεριφέρονται σωστά. Κι έξω από λίγες περιπτώσεις, άλλο δεν έχουν στο μυαλό τους από το να μας εξολοθρεύσουν... Κι όσο για το νέο ψάρεμα, το ηλεκτρονικό, τι να πω. Πιστέψτε με, αφανίζει και το πιο μικρό ψάρι... είναι φοβερό! Πού είναι λοιπόν η τόση τους σοφία; Τι λες κυρά-Κουκουβάγια;

-'Ο, τι και να πούμε, εκείνοι πάντα θα είναι ανώτεροι από μας, απάντησε εκείνη σοβαρά. Χωρίς βέβαια να δικαιολογώ τη συμπεριφορά τους.

- Εγώ προτείνω, μπήκε στην κουβέντα και πάλι η Μέλισσα, να συγκεντρωθούν όλα τα ζώα μικρά και μεγάλα...

- Έννοια σου και το χουμε σκεφτεί, τη σταμάτησε απότομα η Φώκια. Δε θα περιμέναμε, βέβαια, να μας το προτείνει ένα έντομο, έστω ,κι αν είναι μια μέλισσα, σαν του λόγου σου, που όλα μας την εκτιμάμε.

- Λίγη ευγένεια δε βλάπτει, ακούστηκε η σοβαρή φωνή της κυρά- Κουκουβάγιας, και πιστέψτε με καλή μου Φώκια, πως πολλά έχει να μας πει όχι μονάχα μια μέλισσα, μα και οποιοδήποτε έντομο... Ας μην κρίνουμε από το αν ένα ζώο είναι μεγαλόσωμο ή όχι.

- Μα δεν ήθελα να την προσβάλλω, βιάστηκε να δικαιολογηθεί η Φώκια, αλλά ήταν κάτι που κι εμείς το είχαμε σκεφτεί. Ας συγκεντρωθούμε λοιπόν όλα τα ζώα της στεριάς, της θάλασσας και του αέρα. Βέβαια, συμπλήρωσε, δεν είναι εύκολο να έρθουν στη συγκέντρωσή μας όλα τα ζώα της θάλασσας. Εγώ όμως, το Δελφίνι, το Χέλι κι ο Κάβουρας, που τα καταφέρνουμε ν' αντέχουμε για λίγο κι έξω από το νερό, ξέρουμε πολλά για τις ικανότητες και τα χαρίσματα των θαλασσινών ζώων, θα μιλήσουμε λοιπόν εμείς στη θέση τους.

- Σωστά μίλησε η Φώκια, είπε το Δελφίνι. Ένα μονάχα μας χρειάζεται. Κι αυτό, καλή μας κυρά-Κουκουβάγια, είναι να δεχτείς να προεδρεύσεις σ' αυτή μας τη συγκέντρωση. Σου το ζητάμε όλα για χάρη. Μη μας το αρνηθείς. Όλα συμφώνησαν κι ένωσαν τις φωνές τους με του Δελφινιού. Η κυρά-Κουκουβάγια χωρίς πολλά παρακάλια δέχτηκε λέγοντας:

- Είμαι σύμφωνη! Θα δεχτώ ν' αναλάβω αυτό που μου ζητάτε. Χρειάζεται όμως να συγκεντρωθούν εδώ αντιπρόσωποι από το κάθε είδος. Βέβαια δε γίνεται να έρθουν οι φίλοι μας απ' όλα τα μέρη της γης. Γι' αυτό θ' αρκεστούμε στα ζώα τούτου του νησιού. Όμως ότι ξέρουμε και για ζώα άλλων χωρών θα τα πούμε. Σ' αυτό πιστεύω θα βοηθήσουν τα πουλιά, σαν πολυταξιδεμένα που είναι. Όσο για τα θαλασσινά, το Δελφίνι κι η Φώκια, γνωρίζουν όλα τα μυστικά του βυθού και θα μας δώσουν πολύτιμες πληροφορίες, μαζί με το Χέλι και τον Κάβουρα.

Όλα συμφώνησαν. Μέρα της μεγάλης συνάντησης ορίστηκε η πρώτη μέρα μετά τη βροχή. Κι ήταν σίγουρο πως θα έβρεχε παρ' όλη την καλοσύνη. Τα βατράχια στο ποτάμι δε σταματούσαν τα κοάσματα. οι καλόκαρδες αλκυονίδες, που προμηνάνε την καλοσύνη, θ' αναλάβαιναν να τους ειδοποιήσουν.

Τα ζώα σκόρπισαν ευχαριστημένο, πιστεύοντας ότι σαν θ' ακούγονταν εκεί τα χαρίσματα κι οι ικανότητές τους, σίγουρα κι η σοφή τους φιλενάδα, η κυρά Κουκουβάγια, θα συμφωνούσε μαζί τους. Μήπως δε δέχτηκε με προθυμία να προεδρεύσει στις συνεδριάσεις που θ' ακολουθούσαν; Όσα έμειναν άκουσαν σπουδαία πράγματα για την Αλκυόνη.

22.b) Αλκυόνη - Ζωή υπαίθρου, Αγάπη για το περιβάλλον

Η Αλκυόνη, είναι ένα χαριτωμένο πουλί, που αγαπάει τις πυκνόφυτες όχθες κοντά στα ποτάμια, τις λίμνες και τη θάλασσα. Οι ψαράδες και γενικά οι ναυτικοί πολύ χαίρονται να βλέπουν τις Αλκυόνες στο κοπαδιαστό τους πέταγμα. Τις αγαπούν ακόμη γιατί συμβολίζουν τη γαλήνη και την καλοκαιριά. Τις θέλουν στα σπίτια τους βαλσαμωμένες. Οι άνθρωποι είχαν παρατηρήσει πολλά παράξενα στη συμπεριφορά αυτών των πουλιών, όπως την ιδιοτροπία τους να κλώσανε τ' αυγά τους μέσα στη βαρυχειμωνιά, πάντοτε όμως το κλώσσημα των αυγών τους γινόταν σε μέρες καλοκαιρίας. Εντύπωση τους έκανε η μεγάλη αγάπη του θηλυκού στ' αρσενικό ταίρι του, γιατί, σαν εκείνο γερνούσε ή αρρώσταινε, το θηλυκό το κουβαλούσε στην πλάτη του όπου κι αν πήγαινε. Οι άνθρωποι είχαν ακόμη προσέξει πως όταν αυτά τα πουλιά πετούσαν κοπαδιαστά μέσα στην κακοκαιρία, ήταν σίγουρη η αλλαγή του καιρού στο καλύτερο. Η φαντασία των ανθρώπων ερεθίστηκε απ' όλες αυτές τις παραξενιές. Έτσι έπλασαν άπειρους μύθους για τα συμπαθητικά αυτά πουλιά με τα πρασινογάλαζα και χρυσαφένια φτερά. Και να ένας απ' αυτούς: Κάποτε η Αλκυόνη δεν ήταν πουλί, αλλά μια όμορφη αρχόντισσα. Αυτή λάτρευε τον άντρα της, που ήταν ένας πλούσιος και δυνατός άρχοντας. Τόσο τον αγαπούσε, ώστε όλα σ' εκείνον τα

΄βρισκε ωραία. Δεν καταλάβαινε τη μεγάλη του περηφάνια κι απληστία για πλούτη και δόξα. Γιατί εκείνος μεθυσμένος από τα πλούτη, τη δύναμη και την όμορφη γυναίκα του προκαλούσε Θεούς κι ανθρώπους. Ακόμη και τον πανίσχυρο Δία τον πατέρα των Θεών. Άδικο πολλοί σύμβουλοί του προσπαθούσαν να τον κάνουν να δει πόσο ήταν άμυαλη η συμπεριφορά του. Άδικο του ΄λεγαν πως τιμωρούν τους αλαζόνες. Τίποτα δεν κατάφεραν! Κάποια μέρα σαλπάρισε με το καράβι του, να φέρει καινούργια πλούτη για να μεγαλώσει τη δύναμη και τη δόξα του. Η Αλκυόνη σαν πέρασαν μερικές μέρες, ανήσυχη κατέβαινε στην ακρογιαλιά και τον πρόσμενε. Ο καιρός όμως περνούσε κι εκείνος δεν γύριζε. Μαύροι λογισμοί την κύκλωσαν τότε. Έκλαιγε και φώναζε, ανεβοκατεβαίνοντας τα βράχια της ακρογιαλιάς. Και το κακό νέο έφτασε! Ο άντρας της, που με τόση λαχτάρα περίμενε, χάθηκε μαζί, με το καράβι και το πλήρωμά του σε κάποια φουρτούνα!

Όλοι τότε πίστεψαν πως το κακό ήρθε σαν τιμωρία του Δία. Σίγουρα ο Αίολος με διαταγή του Θ΄ αμόλησε ενάντιους ανέμους κι ο Ποσειδώνας ο αδερφός του, Θ΄ ανακάτεψε με θυμό τη θάλασσα με την τρίαينά του κι ακόμα ο ίδιος ο Δίας θα ιξέ με οργή τους φοβερούς κεραυνούς του πάνω στο πλοίο του περήφανου κι άμυαλου άρχοντα, που χάθηκε μαζί με το καράβι και το πλήρωμά του, μέσα σ΄ αυτή τη φοβερή κοσμοχαλασιά. Ο σπαραγμός της Αλκυόνης ήταν ατελείωτος!.. Οι θρήνοι της αντιλαλούσαν στις ακρογιαλιές. Ο Δίας συγκινήθηκε από τον πόνο της δύστυχης γυναίκας και για να μην υποφέρει τη μεταμόρφωσε σε πουλί. Τ΄ αυγά της όμως όρισε να τα γεννά όχι την άνοιξη, όπως όλα τα πουλιά, αλλά, μέσα στην καρδιά του χειμώνα. Έρχονταν λοιπόν τ΄ αφρισμένα κύματα κι άρπαζαν τ΄ αυγά... Η δυστυχισμένη μάνα φτεροκοπούσε κι έκλαιγε που δεν πρόφτανε να δει τα παιδιά της. Τόσο μεγάλο ήταν το βασανιστήριό της, που πάλι ο Δίας τη λυπήθηκε κι αποφάσισε να καλοσυνεύει ο καιρός μέσα στη βαρυχειμωνιά, οι άνεμοι να ησυχάζουν, για να της δίνεται καιρός να κλωσάει τ΄ αυγά της. Αυτές οι γαλήνιες μέρες μέσα στο χειμώνα, είναι "Οι αλκυονίδες μέρες», οι καλοσυνάτες μέρες, που μηνάνε την άνοιξη!», είπε αποσώνοντας η κυρά Κουκουβάγια.

22.c) Η μεγάλη συνάντηση – Ζωή υπαίθρου, Αγάπη για το περιβάλλον

Είχε βρέξει για καλά, ήταν μια γερή ανοιξιάτικη βροχή μ΄ αστραπόβροντα στην αρχή που έγινε μετά σιγανή, γλυκιά. Σαν έπεσε αρκετό νερό, οι αλκυονίδες πέταξαν ζερβόδεξα αναγγέλλοντας την καλοσύνη που θα ερχόταν. Αυτό το σημάδι περίμεναν τα ζώα της στεριάς, της θάλασσας και του αέρα, που είχαν ειδοποιηθεί για τη μεγάλη συνάντηση.

Την άλλη μέρα της βροχής λοιπόν, κατάφθασαν όλα ξαναμμένα κι ανυπόμονα. Η μεγάλη ώρα, που θα μιλούσαν για την προσφορά τους, είχε φτάσει. Κι είχαν τόσα να πουν! Τα ζώα της στεριάς τραβήχτηκαν, όσο μπορούσαν κοντά στ΄ ακρογιάλι. Έτσι η Φώκια, το Δελφίνι, το Χέλι κι ο Κάβουρας θα μπορούσαν να βουτάνε, όταν θα χρειαζόταν. Από τα πουλιά μαζεύτηκαν εκεί όλα τα είδη, από το μικρό Σπίνο μέχρι το μεγαλόπρεπο και μεγαλόκαρδο Λελέκι. Πουλιά πολύχρωμα, άλλα μικρόσωμα κι άλλα μεγαλόσωμα. Από τα έντομα ήρθαν οι μέλισσες τα μερμήγκια τα μαύρα και τα καφετιά, οι πασχαλίτσες, οι αράχνες και τόσα άλλα.

Από τ΄ αγρίμια ο Λαγός, ο Κάστορας, ο Σκίουρος, το Ελάφι, η Νυφίτσα, ο Λύκος και τ΄ Αγριογούρουνο. Όσο για τα θαλασσινά, θα εκπροσωπούνταν, όπως είχε συμφωνηθεί, από τη Φώκια, το Δελφίνι, τη Χελώνα, το Χέλι και τον Κάβουρα.

Στην αρχή βασίλευε μεγάλη ακαταστασία και θόρυβος. ΄Ηθελαν να μιλήσουν όλα μαζί. Χρειάστηκε πολλές φορές η κυρά- Κουκουβάγια να βήξει για να επικρατήσει ησυχία.

- Αγαπητοί μου φίλοι, άρχισε, σήμερα είναι μια σημαντική μέρα για όλους μας. Δεν ξεχνώ βέβαια, τις επιφυλάξεις μου σ' όσα πιστεύετε για την ανωτερότητά μας απέναντι στον άνθρωπο μα κι ούτε μου διαφεύγει πάλι, πως σε πολλά από γεννησιμιού μας τον ξεπερνούμε και είμαστε εφοδιασμένα απ' τη Φύση ώστε να καταφέρνουμε να ζήσουμε. Ακόμη δεν αρνούμαι, πως σε πολλά ο άνθρωπος δεν έχει τη σωστή συμπεριφορά απέναντί μας και περισσότερο, το τονίζω αυτό, για όσα από μας του είμαστε χρήσιμα.

Γιατί άλλα από εμάς μονάχα σκοτούρες του φέρνουν. Όμως θα μιλήσουμε για κείνα, που δίκαια τα καταδιώκει.

- κυρά-Κουκουβάγια, μίλησε το Δελφίνι σαν σταμάτησε εκείνη, έχεις την ευγνωμοσύνη όλων μας, που δέχτηκες να μας βοηθήσεις. Ξέρεις πόσο σεβόμαστε την κρίση σου. Άλλωστε κι εμείς το δελφίνια, όπως και πολλά άλλα ζώα, είμαστε φίλοι του ανθρώπου, όπως κι εσύ. Πρέπει όμως να μιλήσουμε με ειλικρίνεια. Είναι ζήτημα τιμής για μας, να μπουν τα πράγματα στη θέση τους. Και πάλι θερμά

σ' ευχαριστούμε!

- Συμφωνούμε, συμφωνούμε, ακούστηκε απ' όλα και για να δείξουν τον ενθουσιασμό τους συνόδεψαν τα λόγια τους με τιτιβίσματα, γρυλίσματα, σφυρίγματα, ζουζουνίσματα.

Η φωνή της προεδρίνας φαινόταν συγκινημένη σαν άρχισε και πάλι να μιλάει:

- Φίλοι μου σας ευχαριστώ για τη μεγάλη τιμή που μου κάνετε. Θα προσπαθήσω όλα να γίνουν με τάξη. Κι όταν φτάσουμε σε κατασταλαγμένες γνώμες ή αποφάσεις, τότε θα ετοιμάσουμε το ψήφισμα...

Τότε δημιουργήθηκε θόρυβος. Χρειάστηκε να τους εξηγήσει τι εννοούσε λέγοντας ψήφισμα.

Σ' αυτό θα λέμε τι ζητάμε από τον άνθρωπο. Μήπως γι' αυτό δε γίνεται η συγκέντρωση; 'Η για να μάθουμε εμείς τι αξίζουμε;

Όλα συμφώνησαν μαζί της. Όταν όμως ανέφερε πως οι άνθρωποι, φυσιδίφες, ζωολόγοι, βιολόγοι, εντομολόγοι, ιχθυολόγοι και ένα πλήθος σοφοί, ενδιαφέρονται για τα ζώα, τότε πάλι Φώναξαν θυμωμένα:

- Όλα αυτά τα κάνουν για το συμφέρον τους. Και με παράπονο συμπλήρωσαν:

- Μας κακομεταχειρίζονται. Κινδυνεύουμε χωρίς δάση, χωρίς καθαρό αέρα, χωρίς λαμπικαρισμένα νερά!

Όταν ο θόρυβος καταλάγιασε, η κυρά-Κουκουβάγια τα παρακάλεσε να είναι πιο ήρεμα κι ευγενικά γιατί δεν είχε καμιά όρεξη να πονοκεφαλιάσει και να βραχνιάσει...

Χρειάστηκε να τη διαβεβαιώσουν και πάλι, πως θα πειθαρχούσαν. Καταλάβαιναν, πως χωρίς την πείρα της και τη σωστή της κρίση τίποτα δε θα πετύχαιναν μόνα τους... Ύστερα η κυρα-Μαϊμού, που είχε φτάσει πριν λίγη ώρα, ρώτησε όσο μπορούσε πιο μαλακά, με ποιο τρόπο θα πήγαινε το ψήφισμα στους ανθρώπους. Κι όλα τα ζώα θορυβήθηκαν! Το πράγμα ήταν σοβαρό!

- Για την ώρα θ' αναθέσουμε τη δουλειά στον Παπαγάλο και την Κίσσα. Το κακό είναι, όμως, πως μαθαίνουν να επαναλαμβάνουν μονάχα ότι ακούνε από τους ανθρώπους. Άλλος τρόπος για την ώρα δεν υπάρχει, είπε η κυρά-Κουκουβάγια. Ξαφνιασμένα τότε όλα τους, ακόμη κι αυτή η σοφή Κουκουβάγια, άκουσαν πως και το Δελφίνι σε κάτι θα μπορούσε να βοηθήσει.

- Οι άνθρωποι, τους εξήγησε αυτό, δείχνουν εξαιρετικό ενδιαφέρον για μένα. Προσπαθούν να συνεννοηθούν μαζί μου με ειδικά μηχανήματα. Γιατί αυτοί δεν μπορούν να συλλάβουν τους υπερήχους, όπως εγώ κι η Νυχτερίδα. Για την ώρα έχω μάθει μερικές λέξεις και φράσεις. Τις λέμε όμως στην κατάλληλη στιγμή, κι αυτό έχει σημασία. Το νέο ήταν πολύ ενθαρρυντικό. Δημιουργήθηκε όμως νέα παρεξήγηση, επειδή από την κάθε ομάδα θα μιλούσε ένας μονάχα εκπρόσωπος:

- Μα εμείς τα μερμήγκια, έχουμε εντελώς διαφορετικά πράγματα να πούμε από τη Μέλισσα, το Σκαθάρι ή άλλο έντομο, είπε κάποιο μερμήγκι. Το ίδιο τόνισαν κι άλλα ζώα. Έτσι αποφασίστηκε

να μιλήσουν πρώτα για τα κοινά γνωρίσματα και τις ικανότητες όλων τους. Καθώς και για τα σημεία που αν συγκρίνονταν με τους ανθρώπους, θα φαινόταν καθαρά, πως αυτά τα ζώα ήταν ανώτερα. Όπως στη μακροζωία και την αντοχή. Όλα συμφώνησαν και το λόγο πήρε η κυρά-Χελώνα.

22.d) Όπου ακούγονται θαυμαστά πράγματα - Ζωή υπαίθρου, Αγάπη για το περιβάλλον

Μεγάλη ησυχία επικρατούσε στη συγκέντρωση των ζώων. Η κυρά-Χελώνα, γυρνώντας το μικρό της κεφάλι σ' όλες τις κατευθύνσεις, άρχισε:

- Εμείς οι χελώνες καταγόμαστε από τα πρώτα ζώα. Η αντοχή μας είναι από τις σπάνιες. Και γι' αυτό, παρ' όλο το κυνηγητό που μας κάνουν άνθρωποι και πουλιά, παίρνοντας τ' αυγά μας, διατηρούμαστε. Καταγόμαστε από ζώα της πιο παλιάς εποχής. Κι αν θέλετε να ξέρετε, τα χαρακτηριστικά μας δεν έχουν αλλάξει σ' όλες αυτές τις χιλιετηρίδες... Πόσοι άνθρωποι σας παρακαλώ φτάνουν στα εκατό τους χρόνια; Και τι θόρυβος και γιορτές γίνονται τότε! Έτυχε να παρακολουθήσω κάποτε μια τέτοια γιορτή, σ' ένα καράβι που είχε ναυλωθεί ειδικά γι' αυτή την περίπτωση. Εμείς όμως στα εκατό μας

χρόνια, είμαστε ακόμη στην πρώτη μας νεότητα, αφού ζούμε πάνω από πεντακόσια χρόνια. Τ' άκουσα που το κουβέντιαζαν άνθρωποι σοφοί. Κι αν κοιτάξετε με προσοχή το καβούκι μου θα δείτε κάτι σημαδάκια... Για λίγο όλα τα ζώα προσπαθούσαν να δουν αυτά τα σημαδάκια, όμως δεν καταλάβαιναν τίποτα.

- Αυτά που βλέπετε, τους εξήγησε, είναι χρονολογίες. Μου τις σημειώνουν οι άνθρωποι κάθε φορά που θα καταφέρουν να με συναντήσουν στα θαλασσινά ταξίδια τους. Έχουν βλέπετε την περιέργεια να μάθουν πόσο ζούμε. Θα πρέπει λοιπόν να το παραδεχτείτε, πως είμαι το πιο μακρόβιο ζώο...

- Ίσως και να σας ξεπερνούμε εμείς τα φίδια, τη σταμάτησε το Φίδι κοιτώντας αλαζονικά και ψυχρά. Κανείς δεν ξέρει πόσο ακριβώς ζούμε... Κι ίσως να μην πεθαίνουμε ποτέ... Σαν αλλάζουμε δέρμα, αποκτούμε κάθε φορά καινούργιες δυνάμεις.

- Είναι αλήθεια, πήρε το λόγο η προεδρίνα, πως στη μακροβιότητα ορισμένα από μας τα ζώα, έχουν τα πρωτεία. Και χωρίς βέβαια να παίρνουμε για παράδειγμα μονάχα την κυρά-Χελώνα και το Φίδι, γιατί είναι κι ο Ελέφαντας που ζει σε τούτα τα μέρη, γύρω από τη Μεσόγειο. Πολλά επίσης άλλα ζώα φτάνουν σε πιο βαθιά γεράματα απ' αυτά του ανθρώπου.

- Οι κυπρίνοι, μίλησε μαλακά το Χέλι, και μερικά άλλα ψάρια του γλυκού νερού, αν ξεφύγουν το ψάρεμα, ζουν πάνω από εκατό χρόνια. Όσο για τους κροκόδειλους περνάν τα διακόσια πενήντα.

- Περιττό να σας πούμε, πως κι εμείς οι φώκιες και τα δελφίνια, ζούμε πολλά χρόνια, συμπλήρωσε η Φώκια.

- Και εμείς τα πουλιά ζούμε πολλά χρόνια, μίλησε κι ο Παπαγάλος. Εγώ τουλάχιστον έχω δει πάνω από διακόσιες άνοιξες μέχρι τώρα.

- Απ' όσα ειπώθηκαν, είπε η προεδρίνα, πολλά ζώα ζουν τριπλάσια και δεκαπλάσια απ' όσο ζει ο άνθρωπος. Γι' αυτό ας έρθουμε τώρα στην αντοχή. Ποιο θα θελε ν' αρχίσει;

- Εγώ, πετάχτηκε ο αλύγιστος Λύκος. Μπορώ μέσα σε μια νύχτα να τρέξω πάνω από πενήντα χιλιόμετρα, ψάχνοντας για την τροφή μου. Κι έχω ακούσει πως κι ο Ελέφαντας μπορεί σ' ένα εικοσιτετράωρο να περπατήσει πάνω από διακόσια χιλιόμετρα, χωρίς μήτε και να το καταλάβει...

- Το ίδιο γίνεται και με τις καμήλες, πρόσθεσε η Μαϊμού. Αντέχουν πολύ. Γι' αυτό και τις χρησιμοποιούν οι άνθρωποι από τ' αρχαία χρόνια, για να διασχίζουν την έρημο.
  - Και δεν είναι μονάχα η αντοχή μας στο περπάτημα και το τρέξιμο μα και το ν' αντέχεις στα παγωμένα νερά. Σε μας τα βατράχια, αυτό είναι πολύ εύκολο. Ξέρουμε τον τρόπο να μην παγώνουμε, είπε το Βατράχι.
  - Κι εγώ, απόσωσε το Σαλιγκάρι, αντέχω στη μεγαλύτερη παγωνιά. Ας είναι καλά το καύκαλό μου...
  - Όσο για τον εξοπλισμό σου, το σταμάτησε η προεδρίνα, καθώς και των άλλων ζώων, θα τα πούμε αργότερα. Συμφωνώ όμως πως αντέχεις στην παγωνιά όπως κι οι πάπιες.
  - Αυτό για μας, εξήγησε η Πάπια που λικνιζόταν στα νερά του ποταμού, έχει γίνει αληθινή επιστήμη. Καταφέρνουμε να διατηρούμε τα νερά απάγωτα στο μέρος που θέλουμε. Έτσι και μέσα στην παγωμένη λίμνη η τροφή δεν μας λείπει. Στη συνέχεια μίλησαν για την αντοχή στην πείνα. Κι άκουσαν πως τόσο το Χέλι, όσο κι ο Σολομός μα κι άλλα ψάρια στον καιρό του πολλαπλασιασμού τους δε βάζουν τίποτα στο στόμα τους για μήνες ολόκληρους. Και πως μια χελώνα μπορεί δυο και τρία χρόνια να ζήσει χωρίς να βάλει τίποτα στο στόμα της. Για τα βατράχια, άλλωστε, έχει αποδειχτεί πως ζούνε πολύ καιρό νηστικά.
  - Όσο για μας τα φίδια, συνέχισε το Φίδι πλησιάζοντας προς τον Κάβουρα, είναι γνωστό πως δε χρειαζόμαστε τροφή στον μακρύ χειμωνιάτικο ύπνο μας...
  - Τότε δεν αισθάνεστε την πείνα, οι λειτουργίες σας σταματούν, παρατήρησε η προεδρίνα. Γι' αυτή την περίπτωση ίσως μιλήσουμε αργότερα. Κι απόσωσε:
  - Βλέπουμε λοιπόν, απ' όσα μέχρι τώρα αναφέρθηκαν, την υπεροχή μας απέναντι στον άνθρωπο σχετικά με την αντοχή μας στην πείνα.
- Μόλις τέλειωσε, κάποιο έντομο ζήτησε ευγενικά την άδεια να μιλήσει.
- Όλα όσα αναφέρθηκαν για την αντοχή μας στην πείνα, είπε, είναι πολύ σπουδαία. Η αλήθεια όμως πρέπει να λέγεται. Εμείς τα έντομα είναι που διακρινόμαστε περισσότερο γι' αυτή μας την ικανότητα. Δυο και τρία χρόνια να μείνουμε νηστικά, καρφί δε μας καίγεται. Όσο για τον Κοριό, αυτός μπορεί να κάνει τον ψόφιο και πέντε κι έξι χρόνια...
- Όλα γέλασαν. Η κυρά-Κουκουβάγια τους μίλησε τότε για κάποια έκφραση -που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι για όποιον προσποιείται τον ανήμπορο να πετύχει κάτι και λένε πως κάνει «τον ψόφιο κοριό»!
- Πρέπει να σας τονίσω ωστόσο, συμπλήρωσε το έντομο, πως ο Κοριός κι ύστερα από τόσο μεγάλη νηστεία, είναι μια χαρά στην υγεία του. Και φαίνεται πως γι' αυτό οι άνθρωποι δεν τα καταφέρνουν εύκολα ν' απαλλαγούν απ' αυτόν... Τα ζώα διασκέδασαν με την καινούργια αστεία παρατήρηση του εντόμου. Ύστερα από την αντοχή στην πείνα, μίλησαν για την αντοχή στις αποστάσεις.
- Πρώτα, απ' όλα μίλησε το Δελφίни που διανύει τεράστιες αποστάσεις χάρη στην ικανότητά του να σχίζει τα νερά μ' ένα δικό του τρόπο. Μήτε αφρό δημιουργεί, μήτε και το παραμικρό κυματάκι. Καταφέρνει με το σχήμα του και τη λιπαρή ουσία που έχει το δέρμα του και εξουδετερώνει την αντίσταση του νερού.

22.e) Δελφίни, ο μεγάλος μας φίλος – Ζωή υπαίθρου, Αγάπη για το περιβάλλον

Η φιλία ανάμεσα στο δελφίни και τον άνθρωπο είναι πολύ παλιά. Εκείνο έδειχνε πάντα τη μεγάλη συμπάθεια του με πολλούς τρόπους, βοηθώντας τον σαν κινδύνευε ή οδηγώντας τα καράβια του.

Οι άνθρωποι παραξενεύονταν από τη φιλική του συμπεριφορά. Κι ακόμη δε μπορούσαν να εξηγήσουν τη διαφορά που παρουσίαζαν τα δελφίνια και τα συγγενικό μ' αυτό κήτη, και τα υπόλοιπα θαλασσινό ζώα. Πώς θήλαζαν τα παιδιά τους μέσα στο νερό; Δημιούργησαν ένα πλήθος από μύθους, ιστορίες και θρύλους για το δελφίνι, τον καλό τους φίλο. Ένας τέτοιος θρύλος λέει: Η ώρα του κατακλυσμού είχε φτάσει. Ο Θεός είχε αποφασίσει πως όλοι κι όλα πάνω στη γη θ' αφανίζονταν και μονάχα ο δίκαιος Νώε με τους δικούς του ήταν γραφτό να σωθούν. Ο Νώε, ετοίμασε λοιπόν ένα τεράστιο καράβι, την Κιβωτό. Τη γέμισε με τρόφιμα και σπόρους από κάθε είδος φυτού. Συγκέντρωσε επίσης ζώα απ' όλα τα είδη της στεριάς, της θάλασσας και του αέρα. Σαν θα τέλειωνε ο κατακλυσμός δε θα 'πρεπε να λείψουν από τη γη, μήτε τα φυτά, μήτε τα ζώα που πριν ζούσαν κι ανάπνεαν πάνω της. Ο ουρανός είχε γίνει κατάμαυρος από τα σύννεφα που θα έφερναν τον κατακλυσμό. Οι πρώτες χοντρές σταγόνες δεν άργησαν

να φανούν. Η πόρτα της Κιβωτού κλείστηκε καλό από μέσα!

Οι καταρράχτες τ' ουρανού είχαν ανοίξει για καλά όταν έξω από την Κιβωτό φάνηκαν δυο τρομαγμένα θηλαστικά. Ήταν μουσκεμένα και κατατρομαγμένα. Τα καημενούλια είχαν αργοπορήσει και κινδύνευαν ν' αφανιστούν στα νερά, που συνέχεια ανέβαιναν.

Ο Νώε τα είδε από το φινιστρίνι και λυπήθηκε τ' άκακα ζώα που θα χάνονταν. Την πόρτα όμως για να την ανοίξει ήταν αδύνατο. Τα νερό θα ορμούσαν μέσα και θα χάνονταν όλοι, άνθρωποι και ζώα που βρίσκονταν εκεί...

Ο Πλάστης από ψηλά είδε τα τρομαγμένα ζώα και τα λυπήθηκε η καρδιά του. «Κρίμα μονολόγησε να χαθούν τόσο άκακα ζώα». Και την ίδια στιγμή τους χάρισε την ικανότητα να ζουν στο νερό.

Το σώμα τότε των δυο θηλαστικών, σκεπάστηκε με δέρμα. Πήραν το σχήμα του ψαριού για να σχίζουν εύκολα τη θάλασσα. Τα πίσω τους πόδια χάθηκαν κι αντί γι' αυτά, φάνηκε μια γοργοκίνητη ουρά. Τα ρουθούνια βρέθηκαν ψηλά στο κεφάλι σαν προβοσκίδα, όσο για τα μπροστινά πόδια, μεταβλήθηκαν σε πτερύγια. Έτσι μεταμορφώθηκαν στα γνωστά και κοσμαγάπητα δελφίνια,

φάλαινες και άλλα θηλαστικά που έμαθαν να ζουν στο νερό.

Για σαράντα μέρες έβρεχε χωρίς σταματημό. Η γη όλη σκεπάστηκε με νερό. Χάθηκαν τα βουνά και μονάχα πάνω στις σαράντα μέρες, τα σύννεφα παραμέρισαν αφήνοντας να φανεί το πρώτο φως του ήλιου.

Σιγά-σιγά τα νερά άρχισαν να τραβιούνται και να ξεχωρίζουν πρώτα οι πιο ψηλές κορυφές των βουνών. Ώσπου η Πλάση έλαμψε κάτω από τον ήλιο κι ο Νώε έστειλε το Περιστερί που γυρνώντας του έφερε το κλωνάκι της ελιάς, μήνυμα της ειρήνης και της σωτηρίας!

Τα δελφίνια, υδρόβια πια ζώα, δεν τα 'νοιαζε να μένουν στο νερό ακόμα κι όταν σταμάτησε η βροχή. Βέβαια θα νοστάλησαν λιγάκι τη στεριά με τα δάση και τα λιβάδια κι απορώντας έλεγαν το ένα στ' άλλο:

- Και τώρα τι γίνεται; Πώς θα βγούμε στη στεριά χωρίς πόδια; Πού είναι το τρίχωμα και η ουρά μας;

- Σίγουρα όλα τα ζώα εκεί θα μας περιγελούν σαν γυρίσουμε. Κι ύστερα δεν είναι κι άσχημα εδώ.

- Κι έπειτα έτσι που άλλαξε η φτιάξη μας, μπορούμε, όποτε θέλουμε να βγαίνουμε και να liaζόμαστε λιγάκι. Να χαιρόμαστε τις ακρογιαλιές.

- Δηλαδή θα περάσουμε σπουδαία! Πότε στο θαυμάσιο βυθό με τις ατέλειωτες ομορφιές του και πότε έξω στις ακρογιαλιές!

Έτσι έμειναν για πάντα στη θάλασσα, γυρίζοντας κοπαδιαστά γύρω από τα καράβια. Όσο για την τροφή τους μπορούσαν να γευτούν μια ποικιλία από ψάρια.

Μέσα στο νερό κοιμόντουσαν κι εκεί γεννούσαν τα παιδιά τους.

Εκεί τα θήλαζαν, σαν θηλαστικά που ήταν. Ο τρόπος που η μάνα δελφίνια ταιΐζει το μωρό της είναι πολύ

περίεργος. Κάθε τέταρτο, το λαίμαργο μωρό της ανοίγει το στόμα του κι η στοργική μάνα του στέλνει το γάλα της, όπως γίνεται με το νερό που πετιέται από ένα σιντριβάνι. Σε λίγους μήνες το μικρό με την αγάπη και τη φροντίδα των γονιών του, γίνεται ένας υπερπρωταθλητής της θάλασσας. Η ταχύτητα του δελφινιού, είναι καταπληκτική και πάντα απασχόλησε κι απασχολεί τους ανθρώπους που το μελετούν, στην προσπάθειά τους να κατασκευάσουν ένα ταχύπλοο καράβι με πρότυπο το δελφίνι.

Η μανία των φίλων μας να συνοδεύουν τα καράβια είναι

πασίγνωστη. Πολλές φορές σαν είναι ομίχλη ή κακοκαιρία, αυτά τους ανοίγουν δρόμο ανάμεσα από δύσκολα περάσματα, σε μέρη που υπάρχουν βράχοι κρυμμένοι κάτω από τα νερά. Πολλούς ναυαγούς

έχουν σώσει, παίρνοντάς τους στη πλάτη τους, όπως είχε γίνει με τον τραγουδιστή Αρίωνα.

Αυτά και πολλά άλλα τράβηξαν την προσοχή των ανθρώπων και δεν υπάρχει μυθολογία, που να μη μιλάει για το δελφίνι και την αγάπη του προς τον άνθρωπο.

Το λάδι του δελφινιού είναι χρήσιμο στη βιομηχανία. Είναι λοιπόν ένας από τους λόγους, που το κυνηγάνε συστηματικά με τις «δελφινιέρες». Ακόμη καταστρέφει τα δίκτυα των ψαράδων... Κι όμως συμβαίνει κάτι παράξενο, σαν το καλοπιάνουν οι ψαράδες, έχουν τη βοήθειά του, γιατί σπρώχνει τα ψάρια στα δίκτυα τους.

Υπάρχουν χωριά παραθαλάσσια, που το καθένα έχει το δελφίνι του, βοηθό στο ψάρεμα και στο τέλος δέχεται την αμοιβή του από τους ψαράδες, μικρά ψάρια από την ψαριά του καθενός. Τα «καναρίνια της θάλασσας», όπως τα φωνάζουν οι ψαράδες κι όλοι οι ναυτικοί, σχίζουν ήσυχα τα νερά, αφήνοντας ένα παράξενο

γουργουρητό, μα όχι από το λαρύγγι. Έρχεται από το φουσητήρα τους και το προκαλούν οι φουσαλίδες του νερού. Λένε μάλιστα, πως τα δελφίνια είναι τα πιο φλύαρα ζώα!

Οι ειδικοί, μελετώντας τα δελφίνια, υποστηρίζουν πως είναι τα πιο έξυπνα ζώα. Συνεργάζονται με τους ψαράδες χωρίς καμιά προγύμναση. Με λίγη εξάσκηση, δίνουν περίφημες παραστάσεις. Κι αυτό γιατί μαθαίνουν με καταπληκτική ευκολία. Μια φορά να τους δείξουν ή να τους πουν κάτι, είναι αρκετή!

Οι επιστήμονες εξάλλου είναι ενθουσιασμένοι μαζί τους. Λένε, ότι σύντομα θα τα χρησιμοποιήσουν γι' ανιχνευτές χαμένων πλοίων, για βοσκούς θαλασσινών λιβαδιών και τόσα άλλα. Μια μεγάλη συνεργασία θ' αρχίσει ανάμεσα σ' ανθρώπους και δελφίνια. Τώρα μάλιστα που τα πειράματα δείχνουν πως με τη βοήθεια ειδικών

μηχανημάτων μπορούνε αυτά τα έξυπνα πλάσματα να μιλήσουν στον άνθρωπο και ν' αποκαλύψουν έναν ολόκληρο κόσμο!

22.f) Δεύτερη μέρα συνάντησης – Ζωή υπαίθρου, Αγάπη για το περιβάλλον

Ήταν η δεύτερη μέρα που τα ζώα κοντά στ' ακρογιάλι συνέχιζαν τη συνεδρίασή τους. Ήταν φανερό απ' όσα είχαν ειπωθεί, ότι τα ζώα ξεπερνούσαν τον άνθρωπο στο περπάτημα, στο τρέξιμο, στην πείνα, στη μακροζωία. Για τις αποστάσεις, είχε μιλήσει το χαριτωμένο Δελφίνι κι ήταν η σειρά των πουλιών να μιλήσουν. Η προεδρίνα έδωσε το λόγο στ' Αγριοπερίστερο κι εκείνο άρχισε:

- Σίγουρα εμείς τα πουλιά καταφέρνουμε να διανύσουμε

τεράστιες αποστάσεις. Ένα ξαδερφάκι μου περιστέρι, πέταξε από τη μια χώρα στην άλλη, διανύοντας μίαν απόσταση 650 χιλιομέτρων, μέσα σε εφτά ώρες.

- Μπράβο! είπαν όλα με θαυμασμό.

- Εμείς τ' αποδημητικά άλλωστε, συνέχισε το Χελιδόνι, ξεπερνάμε τα 900 χιλιόμετρα τη μέρα και τα θαλασσινά χελιδόνια πετυχαίνουν να πετάνε πάνω από τα κύματα του Ειρηνικού Ωκεανού χωρίς σταμάτημα.

Πολύ εντυπωσιάστηκαν σαν άκουσαν πως ο Ειρηνικός Ωκεανός είναι ο μεγαλύτερος του κόσμου.

-Όσο για το ύψος, πετάχτηκε ο Αετός, νομίζω πως το ξέρετε όλοι το πόσο ψηλά πετάμε... Οι άνθρωποι...

Η κυρά-Κουκουβάγια όμως τον σταμάτησε λέγοντας:

- Οι άνθρωποι με τ' αεροπλάνα τους τα πυραυλοκίνητα, φτάνουν σήμερα στ' αστέρια...

- Από μας πήραν μαθήματα, Φώναξαν με θυμό τα πουλιά.

- Εμείς έχουμε το χάρισμα από γεννησιμιού μας, χάρη στα θαυμάσια φτερά μας, συμπλήρωσε το Χελιδόνι.

- Δε λέω όχι, χαμογέλασε η προεδρίνα, αφού κι εγώ πουλί είμαι, μα οι άνθρωποι με τη σκέψη τους πετυχαίνουν αυτό που θέλουν. Εμείς όχι. Βγάλτε τα φτερά ενός πουλιού κι ας είναι κι αετός... Μπορεί να

πετάξει;

Ύστερα απ' αυτά που άκουσαν, όλα έπεσαν σε συλλογή. Η κυρά-Κουκουβάγια τους έβγαλε απ' αυτή λέγοντας πως θα έπρεπε να μιλήσουν και για το πρωτάθλημα σε ύψος που τόσο του δίνει σημασία ο άνθρωπος και πρόσθεσε ότι δεν πρέπει να βιάζονται για συμπεράσματα.

Μια ψιλή φωνή ακούστηκε τότε κι όλα στράφηκαν πασχίζοντας να καταλάβουν ποιο ζώο μιλούσε.

- Μην κουράζεστε, τους είπε περιπαιχτικά ο Ψύλλος, γιατί αυτός ήταν. Βρίσκομαι στο φτερό της Μέλισσας. Πιστεύω, πως τα πρωτεία σ' αυτό το άθλημα τα έχουμε στα σίγουρα εμείς οι ψύλλοι. Οι άνθρωποι μόλις που ξεπερνούν το διπλάσιο του ύψους τους. Εμείς, το ξεπερνά με και διακόσιες φορές! Όλα γέλασαν με όσα άκουσαν, γιατί δεν ήταν δυνατό να διακρίνουν τον μικροσκοπικό Ψύλλο.

Τότε πετάχτηκε η Μαϊμού κι άρχισε να πιάνεται συνοδεύοντας τα λόγια της με κωμικές χειρονομίες.

- Πηδάμε από κλαδί σε κλαδί με τόση ευκολία που είναι να ξαφνιάζεται κανένας.

- Κι εμείς τα βατράχια, πήρε το λόγο η Βατραχίνα, δεν πάμε πίσω. Πάνω από εκατό φορές μπορούμε να ξεπεράσουμε το μήκος του σώματός μας.

- Πιο φημισμένα από μας, πετάχτηκε τ' Αγριοκάτσικο, Δε νομίζω να υπάρχουν άλλα ζώα. Πετυχαίνουμε πηδήματα σε χαράδρες επικίνδυνες, χωρίς ένα τσαγκρούνισμα.

Επίσης μίλησε κι ο Λαγός για τα τεράστια πηδήματα που κάνει, για να χάσουν οι άνθρωποι που τον κυνηγούν τα ίχνη του. Πρόσθεσε πως οι άνθρωποι τόσο θαυμάζουν το πηδήμά του, που λένε και μια σχετική παροιμία: «έγινε λαγός». Είναι για κάποιον που χάνεται με θαυμαστή ταχύτητα.

Έτσι τέλειωσαν με το πρωτάθλημα σε ύψος κι άρχισαν να μιλάνε για τη δύναμη.

Το λόγο πήρε το Χέλι:

- Αυτά που θα σας πω, είναι για τους τόνους. Αυτά τα ψάρια φτάνουν στα πέντε μέτρα μήκος σαν μεγαλώσουν. Έχουν μεγάλη δύναμη. Αν το καμάκι του ψαρά καρφωθεί στο σώμα τους καταφέρνουν να παρασύρουν μαζί τους βάρκα και ψαρά. Κάτι τέτοιο το είδα με τα μάτια μου μια φορά που ένας τόνος πληγωμένος έσυρε βάρκα και ψαρά μέχρι διακόσια μέτρα μακριά!

Όλα τα ζώα εντυπωσιάστηκαν με όσα άκουσαν όμως ένα έντομο με τη λεπτή του φωνή, τους απόσπασε την προσοχή λέγοντας:

- Ακούστε αυτά που θα σας πω, γιατί αν κρίνουμε από το μέγεθος του Τόνου, αυτό το περιστατικό δεν πρέπει να μας κάνει και τόση εντύπωση. Πρέπει να καταλάβετε όλα, ότι πιο δυνατά είμαστε εμείς τα έντομα και μη σας κακοφαίνεται!

Αυτό το τελευταίο που είπε το έντομο, όχι μονάχα η τεράστια Χελώνα, η Φώκια και το Δελφίνι, μα κι άλλα πολλά ζώα, το βρήκαν υπερβολικό και πολύ γέλασαν. Χρειάστηκε η επέμβαση της προεδρίνας για να σοβαρευτούν και ν' ακούσουν το έντομο, όπως είχαν υποχρέωση ν' ακούνε τις ανακοινώσεις όλων. Έτσι το έντομο συνέχισε:

- Οι βόμβυκες, κάτι μικρά έντομα, σέρνουν φορτίο εκατόν πενήντα φορές μεγαλύτερο από το βάρος του δικού τους σώματος. Μάλιστα!

- Τότε, συμπλήρωσε στα γρήγορα η Μέλισσα, τι θα πρέπει να πω για μας τις μέλισσες. Μάθετε λοιπόν, πως η καθεμιά από μας, σηκώνει φορτίο τριακόσιες φορές μεγαλύτερο από το βάρος του σώματός μας. Κι όπως έχω ακουστά, συνέχισε, και τα μερμήγκια δεν πάνε πίσω. Υπάρχει μάλιστα ένα μικρό έντομο, που το λένε Γολιάθ.

Είναι ένας μικροσκοπικός σκαραβαίος, που ανάμεσα στο λαιμό και τον ώμο, έχει μια τανάλια. Αυτή είναι τόσο σπουδαία, που όχι μονάχα μπορεί να συντρίψει ένα ανθρώπινο δάχτυλο, αλλά και να στραβώσει ένα χοντρό κλειδί. Μάλιστα!

Η κυρά-Κουκουβάγια τους διευκρίνισε, πως για τα εργαλεία που διαθέτουν μερικά έντομα, μα κι άλλα ζώα, θα μιλούσαν αργότερα.

Έτσι σκόρπισαν για λίγη ξεκούραση κι αναζήτηση τροφής.

22.9) Τα ζώα και τα εργαλεία τους – Ζωή υπαίθρου, Αγάπη για το περιβάλλον

Η μέρα ήταν γαλήνια. Οι γλάροι, πολλοί μαζί κατά το συνήθειό τους, πετούσαν πάνω από τη θάλασσα, μα πάντα κοντά στ' ακρογιάλι. Πετούσαν με χάρη, απαλά ή έμεναν για λίγο ακίνητοι και ξαφνικά βουτούσαν με ορμή προς τη θάλασσα. Σίγουρα είχαν δει κάτι ορεκτικό. Ήταν η τρίτη μέρα που μαζεύονταν τα ζώα στ' ακρογιάλι. Το θέαμα των γοργόπτερων γλάρων, τα είχε συναρπάσει. Η σοβαρή όμως φωνή της προεδρίνας τα ξανάφερε στην πραγματικότητα.

-Καλοί μου φίλοι, άρχισε, βρισκόμαστε ακόμα στην τρίτη μέρα, κι έχουμε τόσα πολλά να πούμε! Σκέφτομαι λοιπόν, πως καλά θα είναι σήμερα να μιλήσουμε για τα εργαλεία και γενικά τον εξοπλισμό μας, επειδή όλα μας είμαστε προικισμένα από την πρώτη ώρα της ζωής μας μ' αυτά. Γι' αυτό ας ειπωθούν τα πιο εντυπωσιακά. Συμφωνείτε;

Όλα βρήκαν πως είχε δίκιο κι ο λόγος δόθηκε στη Μέλισσα. Αυτή θα έκανε μια επίδειξη των εργαλείων που διαθέτει.

- Μόλις γυρίζω από τα λουλούδια. Κοιτάξτε, είμαι πασαλειμμένη με τη γύρη που έχει κολλήσει στην κοιλιά και τα φτερά μου.

Χρειάζεται να προσέξω δυο πράγματα. Πρώτα να μαζέψω όλη τη γύρη για να μην πάει χαμένη. Μ' αυτή θα φτιάξουμε το κερί, την κερήθρα. Δεύτερη έγνοια μου θα είναι να καθαρίσω το σώμα μου για δυο λόγους: για να είμαι καθαρή, ώστε εύκολα να πασαλειφτώ και πάλι, μόλις ξαναπάω στα λουλούδια. Ο άλλος λόγος είναι πως αν μείνω έτσι πασαλειμμένη δε θα χω αρκετή άνεση στις κινήσεις μου και δε θα κάνω σωστά τη δουλειά μου. Βέβαια, πρόσθεσε, αρκετή γύρη μένει στα λουλούδια που επισκέπτομαι συνέχεια κατά τη συγκομιδή. Αυτό όμως δε με στενοχωρεί καθόλου. Η προσφορά μου στα φυτά από τη γύρη που τους πηγαίνω είναι μεγάλη. Η προεδρίνα παρακάλεσε τότε τη Μέλισσα να συντομεύει και να μην ξεχνάει την επίδειξη των εργαλείων καθαρισμού που έχει.

Η Μέλισσα κατάλαβε το σφάλμα της και συνέχισε πρόθυμα την επίδειξη των εργαλείων καθαρισμού, εξηγώντας ταυτόχρονα για το καθένα απ' αυτά.

- Προσέξτε παρακαλώ τα πόδια μου, είπε. Να, εδώ υπάρχουν όλα τα χρειαζούμενα... Όλα τα ζώα τέντωσαν το λαιμό τους για να δουν καλύτερα. Όσα βρίσκονταν πιο σιμά τα διάκριναν καλά. Είδαν βούρτσες, βουρτσάκια, χτένια, πινέλα από σκληρές τρίχες και άλλα.

- Αυτά όλα, εξήγησε η Μέλισσα, με βοηθάνε να κάνω σωστά την καθαριότητά μου. Ορίστε, πρώτα χρησιμοποιώ αυτή τη βούρτσα με τις τοξωτές, κοντές τρίχες. Μ' αυτή μαζεύω πρώτα προσεκτικά τη γύρη και την τοποθετώ στους σάκους των ποδιών μου. Ταυτόχρονα τους έδειξε κοντά στα γόνατα, τα μικρά σακουλάκια που μ' αυτά είναι εφοδιασμένη κάθε μέλισσα.

-Ύστερα, συνέχισε, κάνω το βούρτσισμα, τότε με το ένα βουρτσάκι και τότε με το άλλο. Έτσι καθαρίζω όλα τα μέλη του σώματός μου. Ορίστε, τελείωσα! Τώρα πρέπει να περιποιηθώ τις κεραίες μου. Σ' αυτό θα με βοηθήσει αυτή η μισοκυκλική βούρτσα με τις κοντές τρίχες. Να! Βουτάω μέσα σ' αυτή τις κεραίες μου... Βλέπετε; Έγιναν πεντακάθαρες!

Όλα τα ζώα και περισσότερο όσα βρίσκονταν πιο κοντά, ενθουσιάστηκαν με την επίδειξή της. Η Μέλισσα όμως είχε αναλάβει να μιλήσει και για τα όργανα άλλων εντόμων. Ανάφερε για τα φτερά που' ναι το θαύμα της μηχανικής των εντόμων και των πουλιών. Για τις βεντούζες προσκόλλησης που έχουν οι κάμπιες.

Πάνω σ' αυτό συμπλήρωσε και το Βατράχι, πως κι εκείνα είχαν παρόμοιες.

-Όπως και τα χταπόδια! απόσωσε το Χέλι.

Η Μέλισσα ενημέρωσε τ' άλλα ζώα και για τα όργανα αναρρίχησης και σύνδεσης με το υπόλοιπο σώμα. Κι ακόμα για μια καταπληκτική λαβίδα με δυο μπράτσα.

- Αυτή, τους εξήγησε, σχηματίζεται από την τελευταία άρθρωση του εντόμου και μια άλλη άρθρωση που κρύβεται σ' ένα αυλάκι του ποδιού τους.

Η Μέλισσα είχε να πει ακόμη πολλά. Όμως η κυρά-Κουκουβάγια τη σταμάτησε μ' ευγένεια. Έπρεπε να μιλήσουν και τ' άλλα ζώα, όσο κι αν είχαν ενδιαφέρον τα λεγόμενα της Μέλισσας. Έδωσε λοιπόν στη συνέχεια το λόγο στο Δελφίνι, που ανυπομονούσε να μιλήσει για τους θαλασσινούς φίλους του.

-Έχω αναλάβει να μιλήσω για το Χταπόδι, τη Σουπιά και γενικά για τα ζώα αυτής της οικογένειας, αφού τα ίδια δεν μπορούν να παρουσιαστούν εδώ. Πολλά ωραία και σπουδαία θ' ακούσετε από μένα. Πριν όμως αρχίσω, πρέπει να συγχαρώ τη Μέλισσα. Τόσο για την ωραία επίδειξη των οργάνων καθαρισμού που διαθέτει, όσο και

για τα εκπληκτικά όργανα των άλλων εντόμων. Πιστέψτε με, ξαφνιάστηκα με όσα άκουσα!

-Όλα μας! Όλα μας! Ξύναξαν τα διάφορα ζώα μ' ενθουσιασμό.

Κι αμέσως το Δελφίνι άρχισε τις ανακοινώσεις του. Καιρό για χάσιμο δεν είχαν.

- Η Σουπιά, ακούστηκε η καθαρή φωνή του Δελφινιού, σας παραγγέλλει τα παράπονά της. Βέβαια δεν έχει τίποτα με μας τα ζώα. Εκείνο που θέλει είναι να βρούμε έναν τρόπο να ξεκαθαρίσουμε μερικά πράγματα με τους ανθρώπους. Αυτοί, παρατηρώντας τη ζωή μας, παίρνουν τις εφευρέσεις μας κι ύστερα περηφανεύονται ότι πέτυχαν τότε το ένα κι ύστερα τ' άλλο. Η Σουπιά λοιπόν, καταγγέλλει αυτή την κατάσταση λέγοντας: «Τα κουμπιά - σούστες, είναι δική μας εφεύρεση. Χιλιάδες χρόνια τα χρησιμοποιούμε εμείς οι σουπιές, τα χταπόδια κι άλλα ζώα της οικογένειας των κεφαλόποδων».

- Πάνω σ' αυτό, κάτι έχουμε να πούμε κι εμείς, πετάχτηκε κάποιο έντομο, που μόλις διακρινόταν.

- Σας παρακαλώ να μη διακόπτετε τον ομιλητή, είπε αυστηρά η προεδρίνα. Και γυρίζοντας στο Δελφίνι, του ζήτησε να ναι σύντομο και να δώσει καλές εξηγήσεις.

- Λοιπόν, η Σουπιά, είπε το Δελφίνι, έχει μια δερμάτινη μπέρτα κι ακούστε πώς τη χρησιμοποιεί. Στην κοιλιά της υπάρχει κάποιο άδειο μέρος. Στα δυο της άκρα κουμπώνει η μπέρτα με τις σούστες- κουμπιά.

- Καλά και τι τις χρειάζεται αυτές τις πολυτέλειες ρώτησαν μερικά ζώα.
  - Όλα σε κάτι χρειάζονται, εξήγησε υπομονετικά η προεδρίνα. Και ας μη διακόπτουμε.
  - Βοηθιέται, συνέχισε το Δελφίνι, για να προχωρήσει η Σουπιά με ταχύτητα προς τα πίσω...
  - Μπα! Μπα! Τι ακούω; ξεχώρισε η φωνή της Μαϊμούς. Καλά δε βαδίζει όπως όλα τα ζώα προς τα εμπρός;
  - Ε, όχι κι όλα! τη διόρθωσε το Καβούρι. Εμείς τα καβούρια, είναι σ' όλους γνωστό πως βαδίζουμε πλάγια. Ζητάω συγγνώμη, μα έπρεπε να το διευκρινίσω αυτό. Το τελευταίο το είπε βιαστικά, για να μην το μαλώσει η προεδρίνα.
  - Με τις σούστες-κουμπιά, συνέχισε το Δελφίνι, η Σουπιά πετυχαίνει την αυτόματη εκσφενδόνιση του νερού, που βρίσκεται στο άδειο μέρος της κοιλιάς της. Κι αυτό γίνεται με δύναμη. Έτσι εξηγείται πώς η σουπιά χάνεται ξαφνικά από μπροστά μας. Το πετυχαίνει με το κούμπωμα και το ξεκούμπωμα. Τα ζώα φαίνονταν ενθουσιασμένα με όσα άκουγαν. Αλληλοκοιτάζονταν χαρούμενα. Τότε βρήκε την ευκαιρία κάποιο μικρό έντομο να πει τα δικά του. Για να σιγουρευτεί όμως, ρώτησε πρώτα το Δελφίνι, αν είχε τελειώσει. Κι όταν σιγουρεύτηκε, τότε μονάχα άρχισε:
  - Προσέξτε με, όσα βέβαια μπορείτε να με διακρίνετε. Έχω δυο ζευγάρια φτερά που κουμπώνουν εδώ στο στήθος με σούστες- κουμπιά. Θα σας εξηγήσω σε τι μου χρησιμεύουν. Στο στήθος μου έχω. ένα μέρος άδειο, όπως η Σουπιά στην κοιλιά. Αυτό το μέρος γεμίζει μ' αέρα, όταν θέλω να βουτήξω στη θάλασσα, γιατί τα καταφέρνω το ίδιο καλά και στο νερό χάρη στις σούστες-κουμπιά. Μόλις βγω από το νερό, μ' ένα απότομο τίναγμα των φτερών μου, τα κουμπιά ξεκουμπώνονται. Ο αέρας φεύγει, γίνομαι ελαφρύ και πετάω. Ακόμη κι η κυρά-Κουκουβάγια ξαφνιάστηκε μ' όσα άκουσε. Ζήτησε τότε να μιλήσει κι όποιο άλλο ζώο είχε να πει κάτι σχετικό με τις σούστες-κουμπιά. Το θέμα ήταν πολύ ενδιαφέρον. Το Καβούρι πλησίασε με το πλάγιο βάδισμά του. Τους έδειξε τη διπλωμένη κοιλιά του. Ύστερα τεντώθηκε κι αυτή ξεδιπλώθηκε. Τότε είδαν τα κουμπιά-σούστες που βρίσκονταν κοντά στο κεφάλι του. Αυτές κούμπωναν στα στρογγυλέματα που βρίσκονταν στην κοιλιά του. Όλα τα ζώα πρόσεξαν την επίδειξη που έκανε ο Κάβουρας κι η κυρά-Κουκουβάγια εξήγησε:
  - Αν κατάλαβα καλά κι εγώ κι όλα μας, τα κουμπιά-σούστες βοηθάνε για να ενώνονται δυο μέρη του σώματος και πάντα βέβαια για κάποιο λόγο. Στη Σουπιά, για να σπρώχνεται απότομα προς τα πίσω. Σε μερικά έντομα για να βουτάνε στη θάλασσα και να πετάνε ταυτόχρονα. όμως, Καβουράκι μου, εσύ τι τα χρειάζεσαι;
  - Μα για να φεύγω κι εγώ γρηγορότερα, απάντησε εκείνο γελώντας.
- Και η συζήτηση των ζώων συνεχίστηκε για πολύ καιρό ακόμα. Όλα τα ζώα , πήραν τον λόγο και είπαν τα δικά τους προτερήματα και απόψεις. Τελικά σε όλους εμάς που μάθαμε για αυτή την συνάντηση μας έμεινε ένα μεγάλο ερώτημα ΓΙΑΤΙ !!!!!!!!!

23) Το παράξενο πουλί - Αισιοδοξία, Αγάπη για το περιβάλλον

Κάποτε σε ένα δάσος γεμάτο λεύκες ζούσε ένα ξυλοκόπος. Όλη μέρα έκοβε ξύλα και το βράδυ πήγαινε στην πόλη και τα πουλούσε. Κάποια μέρα κουρασμένος καθώς ήταν, κάθισε κάτω από μια πελώρια λεύκα να ξεκουραστεί. Ξαφνικά ένα γλυκό κελάηδημα έφτασε στα αυτιά του. Άλλοτε του φαινόταν σαν να βγαίνει μέσα από τα κρυστάλλινα νερά του ποταμού. Άλλοτε νόμιζε πως έβγαινε μέσα από τα φύλλα της λεύκας. Περίεργος σηκώθηκε να ψάξει από πού ερχόταν αυτό το γλυκό κελάηδημα. Ξαφνικά πάνω στον γαλανό ουρανό , ανάμεσα από τις κορφές των δένδρων είδε να πετάει ένα παράξενο πουλί. Τι όμορφο πουλί που ήταν! Πόσα χρώματα είχαν

τα φτερά του.! Σίγουρα ήταν αυτό που κελαηδούσε τόσο γλυκά. Όταν ήρθε το βράδυ και πήγε ξυλοκόπος στην πόλη, είπε σε όλους τους ανθρώπους για το υπέροχο και παράξενο πουλί. Την άλλη μέρα όλοι ήρθαν στις λεύκες για να ακούσουν το γλυκό κελάηδημα. Και τι περίεργο! Όλοι έφυγαν ξεκούραστοι και ευτυχισμένοι! Κανείς δεν είδε το πουλί. Μα το κελάηδημα του μπήκε στις καρδιές όλων και γαλήνεψε. Στην πόλη ζούσε κι ένας πλούσιος που όλους τους αδικούσε και για αυτό κανένας δεν τον αγαπούσε. Δικό του ήταν το δάσος με τις λεύκες. Μόλις άκουσε πως όλος ο κόσμος πηγαίνει στο δάσος, θύμωσε. Διάταξε τους ανθρώπους του να κυνηγήσουν το πουλί και να το σκοτώσουν. Κι αυτοί πήραν τα τουφέκια τους και πήγαν στο δάσος για να βρουν το παράξενο πουλί. Μα δεν το έβρισκαν πουθενά. Άκουγαν το κελάηδημα του όλη μέρα μα το πουλί πουθενά δεν φαινόταν. Δεν άφησαν κανένα να μπει στο δάσος. Έψαχναν ... έψαχναν.... Κάποια στιγμή κουράστηκαν και κάθισαν στην όχθη του ποταμού να ξεκουραστούν. Ξαφνικά ένας από αυτούς σηκώνεται και λέει στους άλλους. «Εγώ φεύγω Δεν θέλω να σκοτώσω το πουλί. Αυτό κελαηδάει όμορφα και ξεκουράζει τους ανθρώπους και εμείς θέλουμε να το σκοτώσουμε. Όχι. Ας έρχεται όλος ο κόσμος στο δάσος να ξεκουραστεί. Γιατί να ανήκει μόνο στο κακό αφεντικό μας;» Λέγοντας αυτά πέταξε κάτω το τουφέκι του. Τότε σηκώθηκε κι ένας άλλος κι είπε και αυτός να φύγει. Έτσι μετά από λίγο έφυγαν οι πιο πολλοί κι έμειναν μόνο δέκα. Αυτοί είχαν τόσο σκληρή καρδιά που δεν γαλήνευε από το γλυκό κελάηδημα του πουλιού. Αυτοί οι δέκα κακοί ξεκίνησαν να βρουν τον ξυλοκόπο να τον ρωτήσουν για το πουλί. Τον βρήκαν να κόβει ξύλα στην άκρη του δάσους. «Εσύ είσαι αυτός που είδε το πουλί;» τον ρώτησαν άγρια. «Ναι εγώ είμαι» τους απάντησε ήρεμα. «Εμπρός λοιπόν, πες μας που είναι» «Εγώ δεν σας λέω που είναι το πουλί. Δες το λέω γιατί θέλω να έρχονται οι άνθρωποι στο δάσος να το ακούν και να ξεκουράζονται» Αυτά τα λόγια θύμωσαν περισσότερο τους κακούς ανθρώπους του πλουσιού. «Αν δες μας πεις θα σε σκοτώσουμε» του είπαν με κακία. Ο ξυλοκόπος δεν τους έλεγε λέξη για αυτό ετοιμάστηκαν να τον σκοτώσουν. Ξαφνικά πετάει πάνω από τα κεφάλια τους το παράξενο πουλί. Οι κακοί άνθρωποι σήκωσαν γρήγορα τα όπλα τους να το σκοτώσουν. Μα αυτό πέταξε γρήγορα κάπου μακριά, πολύ μακριά τους και χάθηκε. Τότε ξαφνικά, μέσα από τα νερά του ποταμού μέσα από τα φύλλα κάθε λεύκας ακούστηκε ένα γλυκό κελάηδημα ίδιο σαν του πουλιού. Τι είχε γίνει;;

Οι λεύκες και το ποτάμι είχαν μάθει το τραγούδι του παράξενου πουλιού. Και τώρα όλο το δάσος γέμιζε με μια γλυκιά μουσική. Τι να έκανα τώρα οι άνθρωποι με τα όπλα; Δεν μπορούσαν να καταστρέψουν όλες τις λεύκες και να στερέψουν το ποτάμι για να μην τραγουδάνε. Έτσι φοβισμένοι έτρεξαν στην πόλη και ούτε αυτοί ούτε το κακό τους αφεντικό ξαναπάτησαν το πόδι τους στο δάσος. Έτσι όλοι οι άνθρωποι όταν ήθελαν να ξεκουραστούν πήγαιναν στο δάσος με τις λεύκες και γίνονταν ευτυχισμένοι. Και το πουλί, τι έγινε; Αυτό πετάει σε όλο τον κόσμο για να σκορπίζει με το γλυκό του τραγούδι την ευτυχία στους ανθρώπους. Κάποτε να ξέρετε θα έρθει και στη πατρίδα μας.

24) Ο Εγωιστής Γίγαντας - Πίστη στο Θεό, Σεβασμός των άλλων, Αισιοδοξία, Αυτοπεποίθηση

Στην άκρη του χωριού, βρισκόταν ένας μεγάλος, ερειπωμένος και ακατοίκητος πύργος μ' ένα όμορφο κήπο. Ο κήπος ήταν γεμάτος ψηλά δένδρα, σκίνα μ' ευωδιαστά αγριολούλουδα. Πάνω στα δένδρα, πλήθος πουλάκια τραγουδούσαν γλυκά. Όλα τα παιδιά του χωριού μετά το σχολείο

πήγαιναν να παίξουν εκεί. Ένα απόγευμα, εκεί που έπαιζαν κρυφτό, άκουσαν μια βαριά θυμωμένη φωνή. «Ποιος κάνει τόση φασαρία μέσα στον κήπο μου?»

Τα παιδιά σκόρπισαν αμέσως σαν τρομαγμένα πουλάκια. Στην πόρτα του πύργου, είχε προβάλει ένας εξαγριωμένος γίγαντας. Έλειπε εφτά χρόνια, και τώρα, που γύρισε στο σπίτι του να ξεκουραστεί, ήθελε την ησυχία του. «Δεν έχω καμιά όρεξη να ακούω γέλια και ξεφωνητά. Εμπρός δρόμο από δω πέρα και να μην σας ξαναδούν τα μάτια μου». Τα παιδιά, δεν περίμεναν να τους το πει και δεύτερη φορά. Έφυγαν τρέχοντας. «Ακούς εκεί, να κάνουν τον κήπο μου παιδική χαρά?» είπε μόνος του ο Γίγαντας. «Θα φροντίσω αμέσως, να μην ξαναπατήσει κανένας, εδώ μέσα».

Έχτισε λοιπόν ολόγυρα, ένα ψηλό τοίχο, με μια σιδερένια καγκελόπορτα και πάνω στον τοίχο, έβαλε σιδερένια μυτερά κάγκελα. Στην καγκελόπορτα, κόλλησε μια πινακίδα που έγραφε: **ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ. ΟΙ ΠΑΡΑΒΑΤΕΣ ΘΑ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ.**

Κάθε μέρα, τα παιδιά στρίμωχναν τις μουρίτσες τους ανάμεσα στα κάγκελα της αυλόπορτας και κοίταζαν λυπημένα τον κήπο. Μετά πήγαιναν να παίξουν στο σκονισμένο δρόμο. Σε λίγο ήρθε ο χειμώνας. Το Χιόνι σκέπασε τη γη, σαν μαλακό άσπρο πάπλωμα, η Παγωνιά ασήμωσε τα γυμνά κλαδιά, ο Βοριάς φύσηξε με μανία και θάμπωσε τα τζάμια. «Αχ! Πότε θα ξανάρθει η Άνοιξη!» σκεφτότανε ο Γίγαντας, καθισμένος δίπλα στο τζάκι.

Και ήρθε πάλι η Άνοιξη. Το χιόνι και η Παγωνιά χάθηκαν. Τα λουλούδια άνθισαν, τα δένδρα μπουμπούκισαν και τα πουλάκια άρχισαν το χαρούμενο τραγούδι τους. Παντού η φύση στόλισε τη γη με χρώματα, εκτός από τον κήπο του Γίγαντα. Εκεί μέσα, το Χιόνι, ο Βοριάς και η Παγωνιά εξακολουθούσαν τον τρελό χορό τους, ανάμεσα στα γυμνά κλαδιά. «Φαίνεται πως η Άνοιξη δεν θέλει νάρθει εδώ πέρα», φώναζαν, «ας μείνουμε λοιπόν για πάντα». Μα ένα πρωινό, εκεί που ο Γίγαντας καθόταν λυπημένος, άκουσε ένα κελάηδημα. Έτρεξε στο παράθυρο και τι να δει! Το Χιόνι και η Παγωνιά, είχαν φύγει και τα δέντρα ήτανε τώρα ανθισμένα. Πάνω τους, ήταν σκαρφαλωμένα τα παιδιά του χωριού, που είχαν τρυπώσει από ένα άνοιγμα του τοίχου και ξωπίσω τους τρύπωσε και η Άνοιξη. Μόνο ένα μικρούτσικο αγοράκι δεν είχε σκαρφαλώσει. Έκλαιγε γιατί ήταν μικρό και δεν έφτανε, ούτε στο πιο χαμηλό κλαρί του πιο μικρού δέντρου.

Ο Γίγαντας το λυπήθηκε. «Ήμουν κακός κι εγωιστής, που δεν άφηνα τα παιδιά, να παίξουν εδώ πέρα», σκέφθηκε, «Τώρα καταλαβαίνω γιατί δεν είχε έρθει σε μένα η Άνοιξη. Θα πιάσω αμέσως να γκρεμίσω αυτόν τον τοίχο και θα κάνω τον κήπο μου πραγματική παιδική χαρά. Μα πρώτα, πρέπει να βοηθήσω αυτό το αγοράκι, να ανέβει σ' ένα δέντρο». Κατέβηκε γρήγορα τις σκάλες και άνοιξε την πόρτα. Μα μόλις τον είδαν τα παιδιά, έφυγαν τρομαγμένα και μαζί τους έφυγε και η Άνοιξη. Ο Χειμώνας αμέσως ξαναγύρισε. Στον κήπο είχε μείνει μόνο το μικρό αγόρι, που τα μάτια του ήταν γεμάτα δάκρυα και δεν είχε δει τον Γίγαντα. «Έλα μην κλαις» είπε ο Γίγαντας με καλοσύνη. Το σήκωσε και με πολλή προσοχή, το κάθισε στην κορυφή ενός δέντρου. Αμέσως το δέντρο λουλούδιασε. Το αγοράκι αγκάλιασε τον Γίγαντα και του έδωσε ένα φιλί. Τα άλλα παιδιά, που κοίταζαν μέσα από τα κάγκελα, είδαν πως ο Γίγαντας δεν ήτανε πια κακός και αμέσως ξαναγύρισαν. Μαζί τους γύρισε και η Άνοιξη. Ευτυχισμένος ο Γίγαντας άρχισε να παίζει με τα παιδιά και μέχρι να βραδιάσει είχε γκρεμίσει τον ψηλό τοίχο. Μα όταν έφαξε για το μικρό αγόρι, δεν το βρήκε πουθενά. «Που είναι ο μικρούλης φίλος σας?» ρώτησε. Μα κανένας δεν ήξερε να πει. Κάθε μέρα τα παιδιά πήγαιναν να παίξουν στον κήπο του Γίγαντα και κάθε μέρα εκείνος ρωτούσε για το μικρό αγόρι. Μα έπαιρνε πάντοτε την ίδια απάντηση. «Δεν ξέρουμε που μένει, μόνο εκείνη την ημέρα, που γκρέμισες τον τοίχο, το είδαμε και εμείς». Ο Γίγαντας, στενοχωρέθηκε γιατί αγαπούσε πολύ το μικρό αγόρι. Η μόνη του παρηγοριά ήτανε τα γέλια και τα παιγνίδια των παιδιών. Τα χρόνια κύλησαν γοργά και ο Γίγαντας γέρασε και δεν μπορούσε πια να παίζει με τα παιδιά.

Ένα χειμωνιάτικο πρωινό, εκεί που χάζευε από το παράθυρο της κάμαρας του, είδε πως στον κήπο είχε φυτρώσει ξαφνικά ένα πανέμορφο δέντρο. Τα ολόχρυσά κλαδιά του ήταν σκεπασμένα με κατάσπρα λουλούδια και ασημένια φύλλα και από κάτω έστεκε το μικρό αγόρι.

«Επί τέλους ξαναγύρισε» είπε χαρούμενος ο Γίγαντας. Αμέσως ξέχασε πως ήτανε γέρος κι αδύναμος και βγήκε τρέχοντας στον κήπο. Μα μόλις έφτασε κοντά στο αγόρι, έγινε έξαλλος από θυμό. Τα χέρια και τα πόδια του παιδιού είχαν πληγές από καρφιά. «Πες μου, ποιος σε πλήγωσε και θα πάω αμέσως να τον σκοτώσω κι εγώ είμαι γέρος και ανήμπορος». Το αγόρι χαμογέλασε και είπε: «μη θυμώνεις, έλα μαζί μου». «Ποιος είσαι?» ψιθύρισε ο Γίγαντας και έπεσε στα γόνατά του. Το αγόρι απάντησε. «Πριν πολλά χρόνια, με άφησες να παίξω στον κήπο σου. Τώρα θέλω να έρθεις εσύ στο δικό μου κήπο. Τον λένε Παράδεισο». Εκείνο το απόγευμα, όταν τα παιδιά ήρθαν στον κήπο να παίξουν με το χιόνι, βρήκαν το Γίγαντα πεθαμένο. Το πρόσωπό του χαμογελούσε και το σώμα του ήτανε σκεπασμένο με ολόλευκα λουλούδια.

25) Τα καινούργια ρούχα του Βασιλιά - Αλήθεια, Ευθύτητα στη συμπεριφορά, Γενναιότητα, Αγνή σκέψη χωρίς πονηριά

Μια φορά και ένα καιρό, ζούσε ένας βασιλιάς που είχε μανία με τα καινούρια ρούχα. Κάθε μέρα φορούσε και μια καινούρια φορεσιά, στολισμένη με δαντέλες και πολύτιμα πετράδια. Να πρωί, φώναξε τον Υπουργό των Οικονομικών και του είπε θυμωμένα: «Σήμερα δεν μπορώ να δεχθώ κανέναν. Δεν έχω τίποτα να φορέσω». «Μα μεγαλειότατε» απάντησε ο Υπουργός, «έχετε ατελείωτες ντουλάπες γεμάτες ρούχα. Λεφτά δεν υπάρχουν. Τα ταμεία του κράτους έχουν αδειάσει». «Δεν με νοιάζει καθόλου», είπε ο βασιλιάς. «Να βάλεις καινούριους φόρους και να μαζέψεις λεφτά». «Μα ο κόσμος στενάζει, αφέντη μου, δεν μπορεί να πληρώσει άλλους φόρους». «Μπορεί, ξεμπορεί, θα τους πληρώσει. Βασιλιάς δεν είμαι? Ότι θέλω κάνω». Ο Υπουργός τι να πει? Πραγματικά, βασιλιάς ήτανε και ό,τι ήθελε έκανε. Εκείνη τη στιγμή, έφθασαν στην πύλη του παλατιού δύο ξένοι. Δήλωσαν πως είναι σπουδαίου ράφτες και ζήτησαν να δουν το βασιλιά. «Μεγάλε βασιλιά», του είπαν, «μπορούμε να σου ράψουμε την ωραιότερη φορεσιά του κόσμου, με ύφασμα χρυσό και αραχνοϋφαντό, στολισμένο με πολύτιμα πετράδια. Κανείς βασιλιάς δεν έχει φορέσει τέτοιο ρούχο». «Που είναι? Φέρτε το ύφασμα αμέσως να το δω». «Α, μα δεν έχουμε υφάνει ακόμα. Πρέπει να στήσεις έναν αργαλειό σ' ένα ωραίο μεγάλο δωμάτιο του παλατιού, να μας δώσεις τα υλικά και εμείς με την τέχνη μας, θα υφάνουμε το μαγικό ύφασμα για τη φορεσιά». «Μαγικό? Τι μαγικό?» ρώτησε με λαχτάρα ο βασιλιάς.

«Είναι μαγικό γιατί όποιος είναι βλάκας ή ανάξιος για τη δουλειά που κάνει, δεν θα μπορεί να το δει». «Μα αυτό είναι απίθανο, καταπληκτικό», είπε ο βασιλιάς ενθουσιασμένος. «Μπράβο, μπράβο. Ν' αρχίσετε αμέσως. Θέλω αύριο τη φορεσιά να είναι έτοιμη. Θα την φορέσω στην αυριανή μεγάλη παρέλαση. Να δώσουν αμέσως σ' αυτούς τους ανθρώπους ό,τι χρειάζονται για την δουλειά τους», είπε στον Υπουργό και πήγε να κλειστεί στην κάμαρα του.

Οι ραφτάδες βολεύτηκαν σ' ένα μεγάλο φωτεινό δωμάτιο. Οι άνθρωποι του παλατιού έστησαν στη μέση ένα μεγάλο αργαλειό, τους έφεραν μαλλιά, μετάξια, χρυσές κλωστές, ζαφείρια και μαργαριτάρια και τους άφησαν μόνους. Εκείνοι έκρυψαν στα σακούλια τους τα πολύτιμα αγαθά και ξάπλωσαν στις χρυσαφιές πολυθρόνες χωρίς να κάνουν τίποτα. Ο βασιλιάς, καθισμένος στο θρόνο του, όλο σκεφτόταν την όμορφη φορεσιά που έραβαν οι τεχνίτες. Σιγά σιγά όμως οι σκέψεις του πήραν άλλο δρόμο. «Τώρα είναι η ευκαιρία να μάθω ποιος από τους αυλικούς μου είναι βλάκας ή τιποτένιος ή ανάξιος για το αξίωμα που έχει», σκέφτηκε και γέλασε πονηρά.

Έτσι λοιπόν έστειλε να φωνάξουν τον Υπουργό των οικονομικών. «Πήγαινε να δεις αν κοντεύουν», του είπε, «και να έρθεις να μου πεις πως σου φαίνεται το ύφασμα...Αν μπορέσεις να το δεις».

Ο Υπουργός χτύπησε την πόρτα του ραφτάδικου. «Περάστε, κ. Υπουργέ, περάστε», είπαν οι ραφτάδες. «Όπως βλέπετε η δουλειά προχωρεί». Στην μέση του δωματίου έστεκε άδειος ο αργαλειός και ούτε ύφασμα, ούτε ρούχο υπήρχε πουθενά.

«Πως?» σκέφθηκε, «πρέπει να είμαι βλαξ, ή τιποτένιος ή ανάξιος για Υπουργός, αφού δεν βλέπω τίποτα». «Ω! Μα αυτό είναι υπέροχο!» είπε δυνατά «πολύ ωραίο σχέδιο». «Πως φαίνεται ότι είστε άνθρωπος με καλό γούστο», είπαν οι ραφτάδες. «Πείτε στο βασιλιά πως πρωί-πρωί θα είναι όλα έτοιμα. Μόνο να μας στείλει ακόμη λίγη από τη χρυσή κλωστή». Ο Υπουργός πήγε στο βασιλιά τρέμοντας. «Αχ! Μεγαλειότατε, είναι υπέροχο. Δεν...δεν έχω ξαναδεί τέτοιο ρούχο». Ο βασιλιάς έτριβε τα χέρια του από χαρά, καθώς σκεπτόταν τη λαμπρή φορεσιά. «Άξιος, άξιος», είπε στον Υπουργό. «Μπορείς τώρα να πηγαίνεις. Και να μου στείλεις εδώ αμέσως τον Αρχιεπίσκοπο». Ο Αρχιεπίσκοπος έλαβε διαταγή να πάει να επιθεωρήσει τη δουλειά των ραφτάδων. Μετά ο βασιλιάς κάλεσε των Πρωθυπουργό και κατόπιν τον Αρχιστράτηγο. Όλοι τους είδαν των άδειο αργαλειό και σκέφτηκαν με φρίκη την κατάντια τους, μια και φορεσιά δεν έβλεπαν πουθενά. «Λες να είμαι ένας τιποτένιος?» σκέφτηκε ο Αρχιεπίσκοπος. «Λες να είμαι βλάκας?» αναρωτήθηκε ο Πρωθυπουργός. «Λες να μην είμαι άξιος στρατηγός?». Και μέσα στη σαστιμάρα τους, για να κρύψουν τους φόβους τους και τις αμφιβολίες τους, έκαναν πως θαύμαζαν το λαμπρό ρούχο. «Έχει θαυμάσια κρόσσια», είπε ο Αρχιεπίσκοπος.

«Έχει υπέροχα χρώματα», είπε ο Πρωθυπουργός. «Είναι εξαιρετικής ποιότητας», είπε ο Αρχιστράτηγος και έτρεξαν όλοι στο βασιλιά να αναφέρουν ότι τα καινούρια ρούχα του ήτανε μοναδικά. Και τότε ο βασιλιάς αποφάσισε να δει και από μόνος του πως έδειχνε η φορεσιά. Ίσως θα έπρεπε να κάνει και καμιά πρόβα. Αλλά μόλις μπήκε στο δωμάτιο τον έπιασε μαύρη απελπισία. «Ω! Θεέ μου! Εδώ μέσα δεν βλέπω ούτε κλωστή. Μήπως είμαι πιο βλάκας, πιο τιποτένιος και πιο ανάξιος από τους αυλικούς μου? Μήπως δεν κάνω για βασιλιάς? Κανείς δεν πρέπει να μάθει, πως δεν μπορώ να δω το μαγικό ύφασμα». «Πως σας φαίνεται μεγαλειότατε?» ρώτησαν οι ραφτάδες καθώς γύρισαν γύρω γύρω από το βασιλιά με τις καρφίτσες και τις μεζούρες στα χέρια. Τον ξέντυναν και έκαναν τάχα πως του δοκιμάζουν τη φορεσιά. Πως τρύπωναν από δω, καρφίτσωναν από κει. Εκείνος στεκόταν με τα εσώρουχα μπροστά στον καθρέφτη και έκανε πως παρατηρούσε προσεχτικά την πρόβα.

«Προσέξτε την ποιότητα», είπε ο ένας ράφτης. «Σας πέφτει υπέροχα», είπε ο άλλος. «Δεν θα χρειαστεί άλλη πρόβα. Θα δουλέψουμε όλη την νύχτα και το πρωί θα είναι έτοιμο». Ψυσικά οι δύο ψευταράδες δεν έκαναν καλιά δουλειά. Απλώς κοιμήθηκαν. Την άλλη μέρα, ο βασιλιάς πήγε πρωί πρωί να φορέσει την καινούρια φορεσιά. Οι δύο ραφτάδες έκαναν πως τον έντυναν. «Τι μεγαλοπρέπεια!» θαύμασε ο Υπουργός μη θέλοντας να χάσει το αξίωμα του. «Πρέπει να ομολογήσω ότι είναι υπέροχο», είπε ο Αρχιεπίσκοπος. «Θα αρέσει πολύ», είπε ο Πρωθυπουργός. «Τα κουμπιά και οι αγκράφες είναι εξαιρετικής τέχνης», είπε ο Αρχιστράτηγος. Τα νέα είχαν μαθευτεί παντού. Όλη η πόλη βγήκε στους δρόμους για να δει την παρέλαση και να θαυμάσει τα καινούρια ρούχα του βασιλιά. Πλήθος πολύ μαζεύτηκε έξω από το παλάτι. Μαμάδες, μπαμπάδες και παιδιά που ανέμιζαν πολύχρωμες σημαιούλες. Όλοι ήξεραν πως κανένας ανάξιος ή βλάκας δε θα μπορούσε να δει τη μαγική φορεσιά του βασιλιά. Οι Πύλες του Παλατιού άνοιξαν. Μπροστά πήγαινε η μουσική του Δήμου, ακολουθούσαν οι βασιλικές σάλπιγγες... και να ... ο βασιλιάς, που προχωρούσε μεγάλοπρεπα, φορώντας την κορώνα και κρατώντας το σκήπτρο του.

«Ζήτωωω, Ζήτωωω», φώναξε το πλήθος. «Βλέπεις την καινούρια φορεσιά?» ρωτούσαν ο ένας τον άλλον. «Ασφαλώς και τη βλέπω», ερχόταν η απάντηση, «τι με πέρασες, για βλάκα?».

Στο μεταξύ οι δύο ψευταράδες, μάζεψαν τα πράγματα τους και το έσκασαν απ' την πόλη όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Σεινάμενος, κουνάμενος ο βασιλιάς προχωρούσε. Ευχόταν να μην ήταν τόσο ελαφρό το χρυσό ύφασμα, γιατί κρύωνε τώρα τρομερά. Ευχόταν να μην ήταν τόσο λεπτό το δέρμα των παπουτσιών του, γιατί τα χαλίκια του δρόμου του πλήγωσαν τα πόδια.

«Κοιτά! Κοίτα! Να ο βασιλιάς», είπε ένας μπαμπάς στο αγοράκι του. «Τοιος απ' όλους είναι μπαμπάς?». «Αυτός που πάει μπροστά με τη λαμπρή φορεσιά». «Μα αυτός δεν φοράει τίποτα και τρέμει από το κρύο. Γιατί είναι έτσι ολόγυμνος, μπαμπά?». «Αυτός που πάει μπροστά με τη λαμπρή φορεσιά».

Ο κόσμος γύρισε και κοίταξε το παιδί. «Μη, δίνετε σημασία, είναι ακόμα πολύ μικρό και δεν καταλαβαίνει», δικαιολογήθηκε ο πατέρας. «Τι να καταλάβει, ανόητε», είπε η μαμά. «Εμείς δεν καταλαβαίνουμε. Ο βασιλιάς είναι ολόγυμνος. Κάποιος έπαιξε ένα πολύ άσχημο παιγνίδι. Και σ' αυτόν και σε μας».

Σιγά σιγά το πλήθος κατάλαβε ότι ο βασιλιάς δεν φορούσε ρούχα. «Βλέπεις εσύ φορεσιά?» ρωτούσαν πάλι ο ένας τον άλλον. «Δεν βλέπω βέβαια. Τι με πέρασες, για βλάκα?». Και άρχισαν να φωνάζουν όλοι μαζί: «Ο βασιλιάς περπατάει ξυπόλητος». «Ο βασιλιάς προχωράει ξεβράκωτος». «Ο βασιλιάς είναι ολόγυμνος». Ο βασιλιάς έγινε κατακόκκινος από την ντροπή. Ωραία του την έφεραν οι ραφτάδες. Και τώρα περπατούσε στο δρόμο ολόγυμνος, μπροστά στους υπηκόους του. Πω, πω! Τι ντροπή! Έκανε μεταβολή και έτρεξε να κρυφτεί μέσα στο Παλάτι. Και ποτέ πια δεν ξόδεψε λεφτά του λαού για καινούρια ρούχα.

26) Το αβγό - Αυτοπεποίθηση, Αισιοδοξία, Δίψα για περιπέτεια

Μια φορά και ένα καιρό ήταν ένα αβγό. Ένα κοντό, χοντρό αβγό, άσπρο με μαύρε βούλες. Ζούσε σε μια φωλιά από χόρτα στην άκρη ενός ποταμού. Ήταν άνοιξη. Το ποτάμι κυλούσε ήρεμα ήρεμα τα νερά του, οι μπάμπουρες ζουζούνιζαν γλυκά κι ο ήλιος χαμογελούσε ευχαριστημένος. Μόνο το αβγό ήταν πολύ λυπημένο. Κοίταζε τον εαυτό του μέσα στα καθαρά νερά του ποταμού και αναστέναζε! Αχ τί άσχημο και χοντρό που είμαι.

Ένα πρωί είδε να περνούν ψηλά στον ουρανό οι γερανοί πατ πουτ πατ πουτ ανεβοκατέβαζαν με δύναμη τα φτερά τους, σκίζοντας μεγαλόπρεπα τον αέρα. Αχ πόσο θα ήθελα να έχω και εγώ φτερά, να πετούσα ψηλά στον ουρανό! Θα ταξίδευα από τόπο σε τόπο, θα έβλεπα ένα σωρό πράγματα. Μα εγώ είμαι μόνο ένα χοντρό κοντό αβγό. Και δεν μπορώ να κουνηθώ. Αχ!!!! Αναστέναξε με καημό. Το ποταμάκι δίπλα χαμογέλασε. Το μεσημέρι η ζέστη δυνάμωσε και τα βατραχάκια άρχισαν να τσαλαβουτούν στα νερά, να κυνηγιούνται με μεγάλους πήδους και να παίζουν πιτσιλώνοντας το ένα το άλλο. Το αβγό τα κοιτούσε με παράπονο. Πόσο θα ήθελα να έχω κι εγώ πόδια! Θα περπατούσα, θα έτρεχα, θα πήδαγα, θα έπαιζα όλη μέρα. Μα είμαι ένα χοντρό, κοντό αβγό και δεν μπορώ να κουνηθώ. Αχ! Αναστέναξε με καημό. Το ποταμάκι το άκουσε και χαμογέλασε πάλι.

Το απόγευμα καθώς βασίλευε ο ήλιος ο ουρανός άρχισε να κοκκινίζει. Τα ψάρια του ποταμού βγήκαν σεργιάνι: κουνούσαν με δύναμη την ουρά τους, στροβιλίζονταν με χάρη, κάνανε τούμπες, τινάζονταν με φόρα από το νερό ψηλά ψηλά. Κι ύστερα βουτούσαν πάλι, φτιάχνοντας μεγάλους κύκλους που έσβηναν απαλά στην ακροποταμιά. Το αβγό τα κοιτούσε με ζήλια: Αχ! Πόσο θα ήθελα να είχα και εγώ ουρά! Θα πλατσούριζα στα νερά, θα κολυμπούσα εδώ κι εκεί, θα έκανα βουτιές. ΜΑ είμαι μόνο ένα παλιοαβγό, ένα κοντό χοντρό και δεν μπορώ να κουνηθώ.. Αααααχ! Αναστέναξε με τόση δύναμη που κράκ! Τσάκισε και από μέσα βγήκε ένα ζαλισμένο ένα μικρούτσικο αγριοχηνάκι: κοίταξε γύρω του, τέντωσε τα μουδιασμένα του πόδια, άπλωσε τα ξέπούπουλα φτερά του και τίναξε παιχνιδιάρικα την κουτσουρεμένη του ουρά.

Ύστερα με δύο πηδηματάκια – χοπ – χοπ βούτηξε στο νερό κι άρχισε να κολυμπά. Το ποταμάκι χαμογέλασε γλυκά : 'Είδες μικρέ μου « ψιθύρισε στο σπασμένο αβγουλάκι, που άδικα παραπονιόσουν. Όλοι έχουμε μέσα μας τη δύναμη να κάνουμε ένα σωρό πράγματα, φτάνει μόνο να την ανακαλύψουμε. Και συνέχισε ήρεμο το δρόμο του για την θάλασσα.

27) Μια ιστορία για τον Ήλιο - Αισιοδοξία, Αίσθηση του χιούμορ, Αποφασιστικότητα

Μια φορά κι ένα καιρό σε ένα παλάτι στα πέρατα της γης ζούσε ένα παλικάρι που τον έλεγαν Ηλία. Ήταν ψηλός , ξανθός, με αστραφτερά μάτια και καθάριο πρόσωπο. Ήταν τόσο καλός και πονόψυχος που όταν χαμογελούσε , σε όλη τη πλάση, αστραποβολούσε και γλύκαινε : ημέρευαν οι φουρτουνιασμένες θάλασσες, καθάριζε ο συννεφιασμένος ουρανός, ευωδίαζαν γλυκά όλα τα λουλούδια. Ακόμα και τα θεριά ξάπλωναν σαν γατούλες στα πόδια του να τις χαϊδέψει... τόσο καλός ήταν !

Το παλάτι του Ηλία ήταν πανέμορφο και μαγεμένο, όλα γινόντουσαν μονάχα τους : μόνα τους πλενόταν τα πιάτα και τα ποτήρια, μόνα τους κλαδεύονταν τα δένδρα στο κήπο, μόνα τους στρώνονταν τα κρεβάτια και τα τραπέζια, μόνες τους οι σκούπες καθάριζαν χορεύοντας τα πατώματα κάθε βράδυ. Έτσι ο Ηλίας ζούσε ανέμελος και ευτυχισμένος χωρίς ποτέ του να έχει ανταμώσει άνθρωπο.

Μα ένα βράδυ είδε ένα παράξενο όνειρο. Περπατούσε τάχα , μέσα στο σκοτάδι, κι άκουγε περιέργους θορύβους, κάτι ήχους αλλόκοτους, που του τάραζαν την ψυχή.... Ξύπνησε το πρωί με ένα βάρος στην καρδιά και για πρώτη φορά δεν χαμογελούσε. Όλη την ημέρα τριγυρνούσε άκεφος και το βράδυ είχε πια πάρει την απόφαση να ανακαλύψει οπωσδήποτε τι ήταν αυτοί οι ήχοι. Έτσι την άλλη μετά βγήκε από τα τείχη του παλατιού κι άρχισε να περιπλανιέται. Κατά το βράδυ έφτασε σε μια πολιτεία. Στάθηκε σκεπτικός έξω από τα τείχη, χωρίς να ξέρει τι να κάνει , όταν άκουσε ένα ζητιάνο να του λέει με παραπονιάρικη φωνή : «Βοήθησε με , σας παρακαλώ, καλέ μου άνθρωπο! Είμαι κουτσός και δεν μπορώ να πάω στο σπίτι μου!» «Τι θα πει κουτσός» ρώτησε παραξενεμένος ο Ηλίας. «Με κοροϊδεύεις» θύμωσε ο ζητιάνος! « Κουτσός είναι αυτός που δεν μπορεί να περπατήσει!» Ο Ηλίας ένιωσε κάτι παράξενο στην καρδιά του σαν τσίμπημα: «Και υπάρχουν και άλλοι σαν και εσένα» ρώτησε στεναχωρημένος. Ο ζητιάνος τον κοίταξε σκεπτικός. «Έλα να τριγυρίσουμε στην πόλη, μόνο που θα στηρίζομαι πάνω σου!» είπε και ξεκίνησαν.

Στο πρώτο σπίτι που συνάντησαν αντάμωσαν μια κοπέλα που κάθονταν στην αυλόπορτα με τα χέρια σταυρωμένα. «Αυτή είναι η Ροδούλα. Είναι τυφλή, πάει να ει δεν βλέπει» ψιθύρισε στο αυτί του Ηλία ο ζητιάνος. Πιο κάτω συνάντησαν ένα παιδί που κουνιόταν σε μια κουνιστή πολυθρόνα «Αυτός είναι ο Ιάσοντας , γεννήθηκε κουφός δηλαδή δεν ακούει...» είπε πάλι ο ζητιάνος. Η καρδιά του Ηλία άρχισε τώρα να πονάει και στα αυτιά του βούιζαν οι αλλόκοτοι ήχοι του ονείρου. «Φτάνει ! φώναξε στον ζητιάνο. Δεν αντέχω τόση δυστυχία! Εκεί στο ολόχρυσο παλάτι μου κλεισμένος, περνούσα εγώ καλά, μα δεν είχα ιδέα ότι τόσοι άνθρωποι υποφέρουν. Τώρα όμως που ξέρω, δεν μπορώ να ξαναγελάσω όταν οι γύρω μου κλαίνε....Κάτι πρέπει να κάνω για αυτό!. Αμέσως ο Ηλίας ξαναγύρισε στο χρυσό του παλάτι., γκρέμισε τα τείχη κι άρχισε κάθε μέρα να κάνει το γύρο του κόσμου πάνω στο χρυσό του άρμα, πετώντας ένα χαμόγελο σε κάθε σπίτι μέσα από τα παράθυρα, πιασμένο σε χρυσή κλωστή. Έτσι ο Ηλίας έγινε ο Ήλιος και κάθε μέρα οι ζεστές χαμογελαστές καλημέρες του μας χαρίζουν τη δύναμη να προσπαθούμε για ένα καλύτερο αύριο...

28) Ο Ιππόκαμπος – Ζαβολιά, Αποφασιστικότητα, Εργατικότητα - προσπάθεια

Μια φορά και ένα καιρό ζούσε στα βάθη της θάλασσας ένας περήφανος ιππόκαμπος. Όλη τη μέρα σουλατσάρισε χαριτωμένα στο βυθό., χαζεύοντας και πειράζοντας όλα τα άλλα πλάσματα. Δεν ήταν στα αλήθεια κακός, ήταν μόνο λίγο ελαφρόμυαλος. Έβρισκε ας πούμε πολύ έξυπνο, να αλλάζει θέση στα αβγά των ψαριών και να διασκεδάζει ύστερα με το μπέρδεμα. Φανταστείτε την έκπληξη της μαμάς σπαρίνας να γεννάει μπακαλιαράκια ή την μπαρμπουνίτσα να αναρωτιέται πως στο καλό έκανε χταπόδια. Κι ο τρελό ιππόκαμπος κρυμμένος πίσω από τα βράχια να κρατάει την κοιλιά του από τα γέλια. Πότε πότε κουνούσε τα φύκια και λαχτάριζε τις μαρίδες, πότε ανατάραζε την άμμο κι έκρυβε την τροφή των λιθρινιών, πότε έβαζε ξυλάκια και μάγκωνε τα όστρακα στα μύδια.... με δύο λόγια έκανε συνεχώς ανοησίες, σκανταλιές και διασκεδάζε σε βάρος των άλλων. Πιο πολύ όμως του άρεσε να καμαρώνει για την ομορφιά του. Μόλις περνούσε μπροστά από ένα κομμάτι καθρέπτη από μια καλογουλισμένη κονσέρβα ή καμία ολοστρόγγυλη, γυαλιστερή πέτρα κοντοστεκόταν και θαυμαζόταν «Ήτου σου, αγόρι μου» μονολογούσε. «Τι κούκλος που είσαι! Τι περήφανο κεφάλι, τι όμορφο σώμα, τι χαριτωμένη ουρά που έχεις!» και δώστου καμάρωνε.

Με τούτα και με τα άλλα περνούσε ο καιρός. Μα κάποτε ο φίλος μας ερωτεύτηκε μια όμορφη ιπποκαμπίνα. Περνούσε μπροστά της καμαρωτός, της έκανε ένα σωρό τούμπες και κόλπα, της χάριζε ανθοδέσμες από τα πιο όμορφα και σπάνια φύκια. Όμως η ιπποκαμπίνα ήταν πολύ σοβαρή και μετρημένη. Της άρεσε βέβαια αλλά κάποια στιγμή του το ξεκαθάρισε πως έχει ακούσει τόσο κακά λόγια γι αυτόν, για τις κουταμάρες που έκανε ώστε της ήταν εντελώς αδύνατον να πιστέψει πως την αγαπούσε πραγματικά και πως έχει γι αυτή σοβαρό σκοπό. «Πρέπει να κάνει για μένα κάτι αληθινά μεγάλο, κάτι που όμοιό του να μην έχει ξανακάνει κανείς! Μόνο έτσι να σε παντρευτώ» του είπε...

Έπεσε σε μεγάλη μελαγχολία ο ιππόκαμπος. Όσο κι αν έσπαζε το κεφάλι του δεν μπορούσε να σκεφτεί κάτι σπάνιο και αληθινά μεγάλο, για να της αποδείξει την αγάπη του. «Θέλεις να κρατήσω την αναπνοή μου για μια ολόκληρη ώρα;» την ρώτησε «Αν ήθελα ο άντρας μου να κάνει κάτι τέτοιο, θα παντρευόμουνα μια αρσενική φάλαινα!» του απάντησε. «Μήπως θέλεις να πετάξω πάνω από το νερό;» την ξαναρώτησε. «Αν ήθελα κάτι τέτοιο θα παντρευόμουνα ένα χελιδονόψαρο!» του αντιγύρισε. Τότε μήπως θέλεις να καταπιώ ένα αστέρι και να σου φέγγω τα βράδια που θα κοιμάσαι;» Ρώτησε για Τρίτη φορά αποκαρδιωμένος ο ιππόκαμπος. Μα η ιπποκαμπίνα του γύρισε την πλάτη θυμωμένη «Αν με ενδιέφερε κάτι τέτοιο, θα παντρευόμουνα φεγγαρόψαρο! Πρέπει να σκεφτείς κάτι που να μου δείξει ότι είσαι υπεύθυνος, γενναίος, και καλός οικογενειάρχης»

Όλη τη νύχτα το σκέφτηκε ο ιππόκαμπος. Μόλις χάραξε πήγε και βρήκε την καλή του. «Νομίζω πως το πιο υπεύθυνο, γενναίο και σωστό πράγμα είναι να μοιραστούμε τα βάρη των παιδιών μας – μόνο έτσι θα σου αποδείξω πόσο πολύ σε αγαπώ! «Το πε και το έκανε. Από τότε ο ιππόκαμπος είναι ο μόνος πατέρας σε ολόκληρη την φύση που κουβαλάει ο ίδιος στην κοιλιά του τα αβγά του, μέχρι να επωαστούν. Βλέπετε οι σκανταλιές που είχε κάνει μικρός ήταν αμέτρητες .....

29) Ο τεμπέλης ποντικός - Εργατικότητα

Μια φορά και έναν καιρό στο δάσος στο χωριό , ζούσε ο πιο τεμπέλης ποντικός. «Σήκω πηδηχτέ τεμπέλη, για να φας καρύδια μέλι. Είναι μεσημέρι, ξύπνα μη γυρίσει ο μπαμπάς και σε βρει πάλι στο κρεβάτι» «Αχ! Μανούλα μου χρυσή, κάνε λίγη σιωπή. Εγώ ύπνο μόνο θέλω, σαν κοιμάμαι δεν πεινάω, ούτε και σχολείο πάω, και περνώ ζωή και κότα με χαμηλωμένα φώτα» Η καημένη ποντικίνα έκλαιγε συχνά με μεγάλη πίκρα. «Θεέ μου τι φοβερό να μην ξυπνάει να κάνει τις δουλειές του το μικρό μου ποντικάκι; Τι τεμπέλικό που είναι! Πως θα μεγαλώσει να κάνει οικογένεια!» Μια ημέρα δεν αντέχει και γερά γερά τις βρέχει στο τεμπέλικό ποντίκι και το βγάζει έξω από το σπίτι. «Πού με πας καλέ μαμά;» ψιθυρίζει στριγκλιστά. «Πάμε στο ζωολογικό κήπο για να δεις το γερό λύκο και το νανούρι το φρικτό που όλο κοιμάται και κανέναν δεν κοιτάζει. Να περπατήσει δε μπορεί , και για να μην κουραστεί κρατιέται από ένα κλαρί και μένει εκεί όλη μέρα μες στον ήλιο και τον αέρα. Δεν πλένεται ποτέ και ούτε καθαρίζεται και δεν τον αγαπά κανείς εκτός από τους ψύλλους» Μια και δυο οι ποντικοί φτάνουν έξω από ένα κλουβί που μέσα έχει ένα δένδρο. Μα επάνω δεν στεκόντουσαν πουλιά.... Ένα άσχημο ζώο τριχωτό με βρόμικο τρίχωμα φουντωτό κοιμότανε ανάσκελα. «Νανούρι, γύρνα να σε δω!...» «Μμμ... Νυστάζω, έλα συ στα μάτια μου εμπρός.» Μια και δύο πηδηχτός ανεβαίνει τα σκαλιά, καβαλάει τα κάγκελα, ανεβαίνει τα κλαριά και κρεμιέται ανάσκελα «Φοβερή βρόμα!! Τέτοια γούνα λερωμένη και μουσούδα λασπωμένη! Νανούρι έλα να πλυθείς!» «Μμμ... νυστάζω , φύγε αμέσως!» Μια και δύο πηδηχτός κατεβαίνει και πηγαίνει στη μαμά του που περιμένει και της λέει με χαρά «Από σήμερα, μαμά, θα είμαι φρόνιμος και καθαρός, θα πηγαίνω στο σχολείο έστω και εάν κάνει κρύο, θα ξυπνώ με τα κοκόρια, κι όπως όλα τα αγόρια θα τρέχω όλη μέρα μες στον ήλιο και στο αέρα.» Η μαμά του δακρυσμένη, τον φιλάει ευτυχισμένη και γυρίζουν πηδηχτά στην μικρή τους τη φωλιά.

30) Βρεμένα `ναι ή ξερά ; - Εργατικότητα

Μια φορά ήταν ένας τεμπέλης, από τους πιο μεγάλους τεμπέληδες του κόσμου. Ο αθεόφοβος φοβόταν την δουλειά, όσο δεν φοβόταν τον διάβολο. Αν του έδινες ψωμί έτρωγε, αν δεν του έδινες μπορούσε να ψοφήσει από την πείνα. Μια μέρα ήταν βασιλεμένος ο ήλιος κι αυτός δεν είχε βάλει τίποτα στο στόμα του. Την άλλη την ημέρα, για να μην τον αναγκάσει η πείνα να δουλέψει, σκέφτηκε να κάμει τον πεθαμένο ψέματα «Τίπο καλά να με θάψουν, είπε μέσα του παρά να μου δώσουν δουλειά» Τον είδαν οι γειτόνοι ξαπλωμένο στο στρώμα του και κοκαλωμένο τον εθάρρεψαν για νεκρό και εφώναξαν τους παπάδες να τον πάρουν. Στο δρόμο που πήγαινε το λείψανο του τεμπέλη, μια γυναίκα είδε τον πεθαμένο, τον λυπήθηκε και είπε από το παράθυρό της «Ο κακόμοιρος! Από την πείνα του πέθανε. Που να ξέρα εχθές να του στείλω κάμποσα παξιμάδια που έχω!» Ο τεμπέλης από το κιβούρι του μέσα, σαν άκουσε τα λόγια της γυναίκας που τον λυπήθηκε, άνοιξε τα μάτια του και ρώτησε «Βρεμένα ή ξερά» «Ξερά!» του λέει η γυναίκα. «Ε! τότε ψάλλετε παπάδες, ψάλλετε!» λέει ο τεμπέλης και κλείνει τα μάτια του. Ο γρουσουζης προτίμησε να θαφτεί ζωντανός, παρά να κάμνει τον κόπο να μουσκέψει τα παξιμάδια.

31) Να του δώσω θέλω γρόσια να δω τι θα τα κάνει - Εργατικότητα ,
Οικονομία.

Ήταν ένας φτωχός με πολλά παιδιά και δούλευαν με την γυναίκα του όλη μέρα. Κάθε βράδυ που ήταν κουρασμένοι, ήθελαν να φάνε το ψωμάκι τους ήσυχα και έπειτα να πιάσει ο πατέρας τη λύρα του και να χορεύουν τα παιδιά και να περνούν ζωή χαρισάμενη. Δίπλα καθόταν ένας πλούσιος και σαν άκουγε κάθε βράδυ τα γέλια και τις χαρές του φτωχού παραξενευόταν «Πως εγώ μαθές να μην είμαι ευχαριστημένος κι αναπαμμένος σαν αυτόν, όλη μέρα στη δουλειά και το βράδυ γλέντι!» Λέει «Να του δώσω ,θέλω, γρόσια να δω τι θα τα κάνει!» Πάει, βρίσκει το φτωχό και του λέει: «Επειδή σε ξέρω για τίμιο άνθρωπο, να, σου δίνω χίλια γρόσια να ανοίξεις πραμάτεια, ότι θες, κι αν πλουτίσεις , μου τα δίνεις, ει δε μη, σου τα χαρίζω»

Όλη μέρα ο φτωχός εσυλλογιόταν τι να κάνει τόσα γρόσια. Τα φέρνει από δω, τα φέρνει από κει «Να ανοίξωπραματευτάδικο; Να τα βάλω στον τόκο; Να πάρω αμπελοχώραφ;» Έρχεται το βράδυ, ούτε λύρα, να πιάσει μιλιά. Κιχ δεν έκαναν τα παιδιά του. Να γελάσουν; Τα μάλυνε. όλη νύχτα δεν έκλεισε μάτι από την συλλογή του. Την άλλη μέρα ούτε σε μεροκάματο να πάει, ούτε πουθενά έξω από τη συλλογή. Τον ερωτά η γυναίκα του τι έχει. Να τον κάνει να γελάσει. Αυτός τη μάλωσε να τον αφήσει ήσυχο. Ο πλούσιος περνά μια βραδιά , περνά άλλη, περνούν τρεις, ούτε λύρα να ακούσει, ούτε γέλια, ούτε χορό των παιδιών. «Να χριστιανέ, πάρε τα γρόσια σου, κι ούτε αυτά θέλω, ούτε τη σκοτούρα τους» Από τότε πάλι χαρούμενος στο σπίτι του ο φτωχός, έπαιζε την λύρα, χόρευαν τα παιδιά του , σαν και πρώτα και το άλλο πρωί πάλι στη δουλειά.

32) Η ιστορία της μικρής κόκκινης κότας - Εργατικότητα -Προσπάθεια,
Δικαιοσύνη, Υπευθυνότητα

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα καθαρό σπίτι στην εξοχή ζούσε μια μικρή κόκκινη κότα με τα κοτοπουλάκια της. Κοντά στο σπίτι τους ζούσε μια γάτα μια χήνα και ένα γουρούνι. Μια ηλιόλουστη καλοκαιρινή μέρα η κότα βρήκε ένα σπόρο από σιτάρι. Τι ωραία σκέφτηκε. Θα τον σπείρω και γρήγορα θα μεγαλώσει και θα γίνει στάχυ. Ρώτησε την γάτα «Θα με βοηθήσεις να σπείρω το σπόρο;» «Όχι Όχι είπε η γάτα.» Ρώτησε τη χήνα «Θα με βοηθήσεις να σπείρω το σπόρο του σιταριού;» «Όχι Όχι δεν μπορώ» είπε η χήνα. Τότε ρώτησε το γουρούνι «Θα με βοηθήσεις να σπείρω το σπόρο του σιταριού» «όχι όχι δεν μπορώ» απάντησε το γουρούνι. «Τότε θα τον σπείρω μόνη μου» είπε η μικρή κόκκινη κότα. Έσκαψε μια μικρή τρύπα στο έδαφος και έσπειρε το σπόρο. Κι αυτός γρήγορα ξεπετάχτηκε σε ένα ωραία στάχυ. Η κόκκινη κότα ήξερε πως ήρθε η ώρα να το θερίσει. Ρώτησε τη γάτα, τη χήνα, το γουρούνι. «Ποιος θα με βοηθήσει να θερίσω το σιτάρι;» «όχι εγώ» είπαν η γάτα , η χήνα και το γουρούνι με μια φωνή. «Τότε θα το κάνω μόνη μου» είπε η μικρή κόκκινη κότα. Πήρε ένα μεγάλο δρεπάνι και θέρισε το σιτάρι.. όταν το μάζεψε έπρεπε να το αλέσει. «Ποιος θα με βοηθήσει να πάω το σιτάρι στο μύλο;» ρώτησε η μικρή κόκκινη κότα. Όλα μαζί είπαν «όχι, όχι, όχι» Τότε θα πάω μόνη μου είπε η μικρή κόκκινη κότα. Έβαλε το σιτάρι στο καλάθι με τα κοτοπουλάκια της και πήραν τον δρόμο τον μύλο. Έφτασαν στο μύλο, άλεσαν το σιτάρι και πήραν το δρόμο για το σπίτι τους. Όταν έφτασαν κάθισαν κάτω από ένα δένδρο για να ξεκουραστούν. Η γάτα, η χήνα και το γουρούνι έπαιζαν ποιο εκεί. «Ποιος θα βοηθήσει να ζυμώσω το αλεύρι;» «όχι εγώ»

είπε η χήνα , «όχι εγώ» είπε η γάτα. «όχι εγώ» είπε το γουρούνι. «Τότε θα τα ζυμώσω με τα κοτοπουλάκια μου» είπε η κόκκινη κότα. Πρώτα ζέστανε λίγο γάλα. Ύστερα πρόσθεσε λίγο βούτυρο, ζάχαρη, αλάτι, μαγιά και τέλος κοσκίνισε το αλεύρι. Το ζύμωσε και έβαλε τη ζύμη σε μια χωματένια λεκάνη για να φουσκώσει. «Ποιος θα με βοηθήσει να ψήσω το ψωμί;» `` «όχι εγώ» είπε η χήνα , «όχι εγώ» είπε η γάτα. «όχι εγώ» είπε το γουρούνι. «Τότε θα το ψήσω μόνη μου» είπε η κότα. Άναψε το φούρνο κι όταν έκαψε αρκετά έβαλε μέσα το ψωμί για να ψηθεί. Και όταν η φρατζόλα ψήθηκε και έγινε καφετιά η μικρή κόκκινη κότα την έβγαλε από το φούρνο και την άφησε στο ανοιχτό παράθυρο να κρυώσει. Τα ζώα έξω από το σπίτι πρόσεξαν την όμορφη μυρωδιά και έτρεξαν. Η μικρή κόκκινη κότα ήρθε στο παράθυρο και ρώτησε. «Ποιος θα με βοηθήσει να φάμε το ψωμί;» «Εγώ!» είπε η γάτα «Εγώ!» είπε η χήνα, «Εγώ!» είπε το γουρούνι. Και όλοι ξεκίνησαν για το σπίτι της μικρής κόκκινης κότας. Η κότα όμως τους σταμάτησε στην πόρτα. «Δε σπείρατε το σπόρο , Δε τον θερίσατε, Δεν το κουβαλήσατε στο μύλο. Δεν ζυμώσατε το αλεύρι. Δεν ψήσατε το ψωμί. Γι αυτό και δεν θα φάτε. Τα κοτοπουλάκια μου κι εγώ θα φάμε το ψωμί.» Και στρώθηκε μαζί τους στο τραπέζι.

33) Η Ψείρα - Ευθυμία, Αίσθηση του χιούμορ, Γενναιότητα, Χρησιμότητα

Μια φορά και έναν καιρό, σε ένα κάστρο πάνω στα σύννεφα ζούσε ένας κακός γίγαντας. Όλο το πρωί κατέβαινε κάτω στη γη και τρομοκρατούσε τους χωρικούς. Άρπαζε τα ζωντανά τους, έκλεβε από τις αποθήκες το σιτάρι τους, έκλεβε από το κελάρι τους το κρασί τους – είχε γίνει ο φόβος και ο τρόμος της περιοχής. Είδαν και απόειδαν οι χωρικοί και πήγαν στο σοφό βασιλιά τους, να βρει μια λύση. Κάλεσε ο Βασιλιάς συμβούλιο πολεμικό και ήρθαν όλοι οι σύμβουλοι κι οι στρατηγοί για να βρουν μια λύση. «Να στείλουμε στρατό στα σύννεφα και τους ποιο γενναίους πολεμιστές να τον σκοτώσουν» είπαν οι στρατηγοί. Ωραία είπε ο Βασιλιάς. Αλλά ποιος θα μπει επικεφαλής; `` Κανένας από τους στρατηγούς δεν ήθελε να πάει στο πόλεμο μαζί με τους στρατιώτες..... «Να τον καλέσουμε σε διαπραγματεύσεις!» είπαν οι πολιτικοί. «Συμφωνώ!» είπε ο Βασιλιάς. «Αλλά ποιος θα του πάει το μήνυμα;» Κανένας πολιτικός δεν ήθελε να πάει αντιπρόσωπος..... «Να του επιβάλουμε πρόστιμο» πρότειναν οι φοροεισπράκτορες. «Μάλιστα! Αλλά ποιος θα πάει να το εισπράξει;» ρώτησε ο βασιλιάς. Κανένας φοροεισπράκτορας δεν ήθελε να πάει να ενοχλήσει τον γίγαντα. Σιωπή απλώθηκε στην αίθουσα του συμβουλίου και όλοι έσκυψαν τα κεφάλια αμήχανα. «Αφήστε με θα βρω μόνος μου την λύση!» είπε ο σοφός βασιλιάς και άρχισε να σκέφτεται ξύνοντας το κεφάλι του. Κι από το ξύσιμο μάλλον του κατέβηκε μια λαμπρή ιδέα! «Ψωνάξτε μου την ψείρα και βγείτε όλοι έξω!» είπε. Πράγματι μόλις ήρθε η ψείρα , κλείστηκαν οι δύο τους μέσα στην αίθουσα του θρόνου. «Το και Το» της είπε «Μπορείς να μας βοηθήσει;» «έννοια σου βασιλιά, αλλά τι μπορείς να μου δώσεις για αντάλλαγμα;» «όσο χρυσάφι θέλεις!» είπε ο βασιλιάς «Τί να το κάνω το δικό σας το χρυσάφι, βασιλιά μου. Μου είναι εντελώς άχρηστο... Εγώ αν τα καταφέρω , θέλω να με αφήσεις να μείνω για όλη μου τη ζωή στα χρυσαφένια μαλλιά της κόρης σου» Συμφώνησε ο βασιλιάς και πρωί πρωί την άλλη μέρα η ψείρα έστησε καρτέρι στο γίγαντα. Μόλις τον είδε να έρχεται δίνει μια και πηδάει στο κεφάλι του. Ξύστηκε μια ξύστηκε δύο, μα ησυχία δεν έβρισκε ο γίγαντας. Η φαγούρα όλο και δυνάμωνε, ώσπου στο τέλος δεν μπορούσε να σταθεί , παράτησε στο κλέψιμο και κάθισε να ξύνεται με λύσσα. Έγδαρε το κεφάλι του με τα νύχια του κι άρχισε να τρέχουν αίματα. Απελπισμένος έχωσε το κεφάλι του στο νερό του ποταμού. Σταματάει η ψείρα για λίγο, και ο γίγαντας όπως ήταν κουτός, σκέφτηκε να κρατήσει το κεφάλι του μέσα στο νερό παραπάνω ώρα για να πνιγεί η ψείρα. Και όπως καταλαβαίνετε , πνίγηκε ο ίδιος και

ησύχασε ο κόσμος από αυτόν. Η ψείρα πήρε παράσημο από τον βασιλιά. Κι εγκαταστάθηκε επίσημα στο παλάτι ,δηλαδή στο ολόξανθο κεφάλι της βασιλοπούλας. ....

34) Τα δάχτυλα – Συνεργασία, Χρησιμότητα

Πριν από πολλά χρόνια ζούσε ένας πρίγκιπας, ο οποίος ετοιμαζόταν να γίνει Βασιλιάς. Υπήρχε όμως μια δοκιμασία. Έπρεπε να καταφέρει να σηκώσει το στέμμα με τα χέρια του και να το βάλει πάνω στο κεφάλι του. Πάει λοιπόν στον τόπο της στέψης, γεμάτος καμάρι, περπατώντας με το κεφάλι και τη μύτη ψηλά...δεν ήταν και λίγο πράμα...σε λίγα λεπτά θα γινόταν βασιλιάς. Πάει. .πλησιάζει το στέμμα, απλώνει το χέρι του και τότε αρχίζουν τα μαγικά...το στέμμα αυτό ήταν μαγεμένο, και όποιος είχε μεγάλη γνώμη για τον εαυτό του, την «πατούσε». Τα δάχτυλά του τρελαίνονταν και το κάθε ένα έκανε του κεφαλιού του... Ο Πρίγκιπας συνεχίζει την προσπάθειά του, να πιάσει και να σηκώσει το στέμμα μέχρι που ακούει τα δάχτυλά του να μιλούν μεταξύ τους...ακούει τότε τον «μεγάλο» ....Εγώ θα το σηκώσω...γιατί είμαι ο μεγαλύτερος, ο σοφότερος και φυσικά ο δυνατότερος...Προσπαθεί. .αλλά τίποτα ..το στέμμα δεν μπορούσε να το πιάσει και να το σηκώσει.

Τότε πετάγεται ο «Δείκτης».....Κάντε όλοι άκρη.. ήρθε η ώρα να δείτε ποιος είναι ο πιο δυνατός ανάμεσα μας...έτσι και αλλιώς χωρίς εμένα, δεν θα μπορούσαν να δείχνουν οι άνθρωποι... Προσπαθεί και αυτός με τη σειρά του, αλλά του κάκου...δεν μπόρεσε ούτε να το κουνήσει από τη θέση του... ....Αφού είστε κοντοί και αδύναμοι...λέει τότε ο «Μέσος». Τώρα χάρη στο ύψος μου θα δείτε το στέμμα να σηκώνεται και να πηγαίνει εκεί που του αξίζει...ψηλά... Προσπαθεί και μέσος...τίποτα και αυτός. Αποτέλεσμα μηδέν. ....Μπορεί να είσαι ψηλός αλλά είσαι άμυαλος, του λέει ο «Παράμεσος». Για να σηκωθεί το στέμμα δεν θέλει μόνο ύψος.. θέλει και εξυπνάδα...να κοιτάζτε και εμένα... Αρχίζει λοιπόν ο παράμεσος να τρέχει γύρω-γύρω από το στέμμα ώσπου ξαφνικά πέφτει κάτω και γλιστρώντας πάει να χωθεί κάτω από το στέμμα μπας και έτσι το σηκώσει...αλλά μάταια...το μόνο που κατάφερε ήταν να σπάσει το νύχι του. ....Χμμ...σιγά! (Λέει το «μικρό» δαχτυλάκι....) είστε όλοι άξιοι της τύχης σας...νομίσατε ότι λόγω ύψους και δύναμης θα σηκώνατε το στέμμα...χα χα χα ας γελάσω δυνατά ..χα χα χα...εγώ θα το σηκώσω που είμαι ο πιο χαριτωμένος ο πιο τσαχπίνης και ο πιο γλυκούλης....Να κοιτάζτε με.... Μμμμμ.....ουφ.....μμμμμμ.....ουφ..τίποτα ούτε και εγώ μπορώ, λέει ο μικρός. Τότε κοιτάζονται όλοι μαζί και λένε...αφού δεν μπορούμε να το σηκώσουμε ο κάθε ένας ξεχωριστά πρέπει να προσπαθήσουμε όλοι μαζί...έτσι κι έγινε...το στέμμα με την προσπάθεια όλων, σηκώθηκε με μεγάλη ευκολία και για να τους ευχαριστήσει ο Βασιλιάς πλέον, τους φόρεσε ένα ωραίο και δυνατό χρυσοκεντημένο γάντι για να τα κρατάει ενωμένα και πάντα ζεστά.

35) Η Πετρόσουπα – Σεβασμός των άλλων, Αποφασιστικότητα, Ευγένεια

Πριν από πολλά χρόνια, υπήρχε ένας άνθρωπος, του οποίου του άρεσαν τα ταξίδια γιατί ήθελε να γνωρίζει συνεχώς νέο κόσμο να συνεργάζεται μαζί τους και να μαθαίνει ή να τους μαθαίνει νέα πράγματα και νέες συνήθειες...Σε ένα από τα ταξίδια του έτυχε το εξής φοβερό. Περπατούσε για ώρες μέσα σε ένα σκοτεινό μονοπάτι, μέσα σε χιονοθύελλα, προσπαθώντας να

φτάσει σε ένα χωριό όπου θα μπορούσε να περάσει αυτήν τη δύσκολη νύχτα. Με τα πολλά, φτάνει στο χωριό και άρχισε να ψάχνει την πλατεία του. Περνώντας μέσα από τα σοκάκια του χωριού, έβλεπε πίσω από τις κουρτίνες φιγούρες ανθρώπων να τον κοιτούν, αλλά κανείς δεν τραβούσε τις κουρτίνες για να εμφανιστεί και να χαιρετήσει τον ταξιδιώτη... απλά οι πιο τολμηροί άνοιγαν τα παράθυρα, μόνο και μόνο για να κλείσουν επιδεικτικά τα παντζούρια. Γεμάτος απορίες αλλά όχι απογοήτευση ο φίλος μας, τελικά φτάνει στην πλατεία του χωριού και εκεί του έρχεται μία τρομερή ιδέα... αφού πεινούσε και κρύωνε έπρεπε να πείσει τους δύσπιστους χωρικούς για τις καλές προθέσεις του.

Μαζεύει λοιπόν ξύλα και ανάβει πρόχειρα μία φωτιά. Πάνω στη φωτιά ακουμπάει του τσουκάλι του, έχοντας τοποθετήσει μέσα μία μεγάλη χιονόμπαλα, για να λιώσει και να γίνει νερό... και μία μεγάλη... Πέτρα! Μία γριούλα που τον κρυφοκοιτούσε πίσω από τις κουρτίνες του σπιτιού της, δεν αντέχει και βγαίνει έξω για να δει από κοντά τι «μαγείρευε» ο ταξιδιώτης...

-Καλησπέρα...

-Καλησπέρα καλή μου κυρία... τι μπορώ να κάνω για σένα;

-Να, ήθελα να δω τι μαγειρεύεις...

-Αα... μαγειρεύω μία ωραία πετρόσουπα....

-Και τι έχει μέσα αυτή η πετρόσουπα;

-Να... έχει, νερό... και μία πέτρα.... αλλά εάν είχα και λίγο σέλινο.. θα γινόταν ακόμη πιο νόστιμη....

-Νομίζω έχω εγώ λίγο σέλινο στο σπίτι μου... Θα πάω να φέρω...

Έτσι κι έγινε... η καλή γριούλα πήγε έφερε σέλινο το κόψανε και το πετάξανε μέσα στη σούπα...

(το ίδιο έγινε και με τους άλλους χωρικούς του χωριού... ο ένας έφερε καρότα, ο άλλος κριθάρι, η άλλη κρέας, ο άλλος κρεμμύδια, πατάτες, λεμόνι, αλάτι, πιπέρι... κλπ)

Και έτσι έκατσαν όλοι μαζί στην πλατεία του χωριού και έφαγαν την πιο νόστιμη πετρόσουπα του κόσμου

36) Τα αθλητικά όργανα - Συνεργασία, Χρησιμότητα, Σεβασμός των άλλων

Κάποτε μέσα σε ένα στάδιο μετά από Ολυμπιακούς αγώνες είχανε μαζευτεί, οι σκυτάλες, τα ακόντια, τα εμπόδια, οι σφαίρες, οι δίσκοι (και γενικά όλα τα αθλητικά όργανα) και κουβέντιαζαν. Είχανε όλα τους παράπονα, διότι, όλοι οι φίλαθλοι, έρχονταν στο στάδιο για να παρακολουθήσουν τους αθλητές να τα χρησιμοποιούν... στο τέλος έπαιρναν όλη τη δόξα οι αθλητές, μαζί με τα μετάλλια και τα χειροκροτήματα... ..Εμάς ποτέ κανείς δε μας προσέχει... λέει το εμπόδιο... τρέχουν όλοι τους τόσο γρήγορα και όλοι προσπαθούν να μας αποφύγουν... και όταν κάποιος σκοντάψει επάνω μας, όλοι οι φίλαθλοι, εμάς βρίζουν. ....Εμείς τι να πούμε; Ρωτάει το ακόντιο... όλοι μας πιάνουν και μας πετούν με δύναμη ψηλά και μακριά... μετά εμείς καταλήγουμε και καρφωνόμαστε με τη μούρη στο έδαφος... Όλοι είχαν τα παράπονα τους... Μετά από πολλή κουβέντα και σκέψη αποφάσισαν να οργανώσουν τους δικούς Ολυμπιακούς αγώνες... Έτσι κι έγινε... Ξεκινά πρώτα το ακόντιο... Προσπαθεί, προσπαθεί, ώσπου τελικά σηκώνεται και πετάγεται για κάμποσα μέτρα.... αλλά... κανείς δεν έτρεξε να μετρήσει το πόσο μακριά πήγε.... κανείς δεν χειροκρότησε, κανείς δεν πανηγύρισε... Μετά ήρθε η σειρά της σκυτάλης.... Άρχισε να τρέχει, να τρέχει... να τρέχει... αλλά του κάκου... έτρεχε μόνη της, χωρίς να βρει άλλο χέρι να αλλάξει, χωρίς να ακούσει καμπανάκι, χωρίς κάποιος από την εξέδρα να έχει αγωνία μήπως και πέσει κάτω... και όταν μάλιστα

τερμάτισε...δεν έκοψε κανένα νήμα, και δεν τη φωτογράφησε το photo finish και φυσικά αφού έτρεχε μόνη της τερμάτισε και μόνη της...και δεν ήταν ούτε πρώτη αλλά ούτε και τελευταία...φυσικά δεν άκουσε και χειροκρότημα. Έτσι λοιπόν αφού τα όργανα είδαν και απέιδαν, κατάλαβαν πως χωρίς τους ανθρώπους, αλλά και οι άνθρωποι χωρίς αυτά δεν θα έκαναν τίποτα. Κατάλαβαν πως οι άνθρωποι τα κατασκεύασαν έχοντας σκοπό να κάνουν τα αθλήματα πιο ενδιαφέροντα και πιο θεαματικά... Για να υπάρξει όμως θέαμα έπρεπε να υπάρχει συνύπαρξη ανθρώπων και οργάνων...χωρίς ένα δυνατό χέρι...ένα καλοσχεδιασμένο ακόντιο δεν θα καταφέρει ποτέ του να πάει μακριά. Έτσι λοιπόν τα όργανα κατάλαβαν ότι έπρεπε να επιστρέψουν στην αρχική τους ιδιότητα και ότι τελικά ήταν εύκολο να μοιράζονται με τους ανθρώπους τη δόξα και τα χειροκροτήματα.

37) Ο ΣΠΟΡΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ - Φιλαλήθεια

Μια φορά και έναν καιρό ένας Βασιλιάς από την Κίνα βλέποντας ότι γερνά σκέφτηκε ότι ήταν καιρός να βρει έναν που θα τον αντικαταστήσει. Αντί για να διαλέξει κάποιον από τους γιους του ή τους συνεργάτες του σκέφτηκε να κάνει κάτι άλλο.

Κάλεσε λοιπόν ένα πρωί μπροστά του όλους τους νέους του Βασιλείου του και τους είπε: "Καλοί μου υπήκοοι. Αποφάσισα να διαλέξω τον διάδοχό μου. Και αυτός θα είναι ένας από εσάς"

Οι νέοι σοκαρίστηκαν. "Μα πως τον ρώτησαν"

"Ακούστε, αποκρίθηκε εκείνος, θα δώσω στον καθένα από εσάς σήμερα έναν σπόρο. Εσείς θα πρέπει να τον φυτέψετε και να τον περιποιείσθε. Σε έναν χρόνο ακριβώς την ίδια ημέρα θα μου φέρεται την γλάστρα με τον σπόρο για να δούμε πιο είναι το πιο ωραίο φυτό και εκείνος θα γίνει ο Βασιλιάς."

Ανάμεσα σε αυτούς τους νέους ήταν και ο Λιγκ πήρε λοιπόν τον σπόρο, πήγε σπίτι του και είπε στην μητέρα του όλη την ιστορία με τον Βασιλιά. Εκείνη τον βοήθησε να φύτευση τον σπόρο στην γλάστρα και περιμένανε μαζί για να ανθίσει.

Περνούσαν οι εβδομάδες και ο σπόρος του Λιγκ δεν ανθούσε. Άκουγε όμως ότι οι σπόροι των άλλων ανθούσαν και γινόντουσαν ωραία λουλούδια και εκείνος απογοητευόταν.

Πέρασε λοιπόν ο χρόνος και μαζεύτηκαν όλοι στον παλάτι. Πήγε και ο Λιγκ με την γλάστρα του που είχε όμως μόνο τον σπόρο. Ξοβήθηκε ότι ο Βασιλιάς θα τον τιμωρήσει για αυτό και έκρυψε την γλάστρα πίσω από την πλάτη του.

"Τι κρύβεις εκεί νεαρέ" του είπε ο Βασιλιάς

"Βασιλιά μου είναι η γλάστρα με τον σπόρο που μου έδωσες αλλά δεν έχει βγάλει λουλούδια." είπε ο Λιγκ.

Οι άλλοι γελοούσαν αλλά ο Βασιλιάς τους απάντησε:

"Ακούστε πριν ένα χρόνο σας έδωσα ένα σπόρο για να φυτέψετε. Τους σπόρους όμως πριν τους είχα βράσει και έτσι ήταν αδύνατο να ανθίσουν. Όλοι σας λοιπόν βρήκατε αλλού λουλούδια και μου φέρατε θέλοντας να με κοροϊδέσετε για να κερδίσετε το Βασίλειο εκτός του Λιγκ.

Αυτός λοιπόν θα είναι ο νέος Βασιλιάς ο οποίος σίγουρα θα κυβερνήσει δίκαια και έντιμα."

38) Το άλογο του χαλίφη - Αίσθηση του χιούμορ

Μια μέρα ένας χαλίφης αποφάσισε να αφήσει το παλάτι και να ταξιδεύσει στην χώρα για να ανακαλύψει πως ζουν οι υπήκοοι του.

Σέλωσε ένα καλό άλογο και άρχισε να τριγυρνάει την χώρα μέχρι που έφτασε λίγα χιλιόμετρα έξω από το χωριό Μπασόρα.

Εκεί είδε ένα φτωχό αγρότη να κάθεται στην άκρη του δρόμου.

"Σε παρακαλώ βοήθησε με" του είπε κλαίγοντας ο αγρότης.

Ο χαλίφης του έδωσε μερικά χρήματα και τον ρώτησε σε ποιο χωριό μένει.

"Στην Μπασόρα" του απάντησε εκείνος

"Τότε έλα μαζί μου. Και εγώ εκεί πάω" απάντησε ο χαλίφης και βοήθησε τον φτωχό αγρότη να ανέβει στο άλογο'.

Φτάνοντας στην Μπασόρα ο χαλίφης σταμάτησε και είπε στον αγρότη να κατέβει.

"Όχι να κατέβεις εσύ" απάντησε ο αγρότης. Το άλογο είναι δικό μου"

"Μα είσαι καλά. Τι είναι αυτά που λες?. Εγώ δεν σε πήρα από τον δρόμο και σε έφερα μέχρι εδώ.?" Φώναξε ο χαλίφης.

"Αλήθεια. Αλλά μπορείς να το αποδείξεις" είπε γελώντας ο αγρότης.

Άρχισε λοιπόν ο χαλίφης να σκέφτεται. Αν τον δειρώ θα αρχίζει να φωνάζει και θα γίνει μεγάλη φασαρία. Αν του δώσω πολλά χρήματα τότε θα μου δώσει το άλογο αλλά θα είναι έτοιμος να κοροιδεύσει και κάποιον άλλο. Αν όμως πάω στα δικαστήρια μπορεί να χάσω το άλογο αλλά θα δω πως λειτουργεί η δικαιοσύνη στο χωριό. Έτσι λοιπόν αποφασίσθηκε να πάνε στα δικαστήρια. Φτάνοντας εκεί ο δικαστής είχε μπροστά του έναν έμπορο λαδιού και έναν αχθοφόρο. Ο αχθοφόρος κρατούσε ένα χρυσό νόμισμα και ισχυριζόταν ότι ήταν δικό του.

"Κύριε δικαστή αυτό το νόμισμα ανήκει σε μένα" φώναζε ο έμπορος "Το έχω πολλά χρόνια και πάντα το κουβαλάω μαζί μου. Το έχασα μόνο σήμερα"

"Έχεις μάρτυρες για αυτά που λές" Απάντησε ο δικαστής.

"Όχι" Αποκρίθηκε ο έμπορος.

"Τότε άσε το νόμισμα εδώ και ελάτε αύριο για να σας πω σε ποιον ανήκει" είπε ο δικαστής.

"Τι περίεργη δικαιοσύνη είναι αυτή" σκέφτηκε ο χαλίφης

Ήρθε λοιπόν η σειρά του χαλίφη και του αγρότη.

"Ποιος είσαι εσύ και ποιον είναι το πρόβλημα σου" Είπε ο δικαστής στον χαλίφη. Ο χαλίφης του διηγήθηκε όλη την ιστορία με τον αγρότη. "Εσύ τι έχεις να πεις για όλα αυτά" ρωτήθηκε ο αγρότης.

"Το άλογο είναι δικό μου. Το έχω στον στάβλο μου από πολύ μικρό. Ο χαλίφης μου το έκλεψε και επειδή είμαι φτωχός δεν μπορώ να πάρω άλλο." απάντησε ο αγρότης προσπαθώντας να κερδίσει την συμπάθεια του δικαστή. "Ω Θεέ μου. Νομίζω ότι θα το χάσω το άλογο" σκέφτηκε ο χαλίφης. "Έχεις μάρτυρες για αυτά που λες" Ρώτησε ο δικαστής τον χαλίφη "Όχι" απάντησε εκείνος. "Τότε αφήστε το άλογο εδώ και ελάτε αύριο για να ακούσετε την απόφαση μου" είπε ο δικαστής. Φτάνοντας στο δικαστήριο την επόμενη ημέρα ο δικαστής καλεί μπροστά του τον αχθοφόρο και το έμπορο λαδιού.

"Ορίστε το νόμισμα σου είναι δικό σου μπορείς να πηγαίνεις" είπε στον έμπορο.

"Όσο για σένα επειδή προσπάθησες να κρατήσεις κάτι που δεν είναι δικό σου και είπες ψέματα σε καταδικάζω με πρόστιμο 100 χρυσών νομισμάτων" Είπε με αγριεμένη φωνή στο αχθοφόρο.

" Καλέ μου ταξιδιώτη" είπε ο δικαστής στον χαλίφη. "Πάρε το άλογο σου και φύγε και εύχομαι η Ευγενία σου να ανταμειφθεί καλύτερα την επόμενη φορά. "Όσο για σένα, αγρότη, επειδή είσαι φτωχός, μείνε στην φυλακή μέχρι να μετανιώσεις για αυτό που έκανες"

Ο χαλίφης ευχαρίστησε τον δικαστή και προχώρησε στο πίσω μέρος του δικαστηρίου όπου περίμενε να αδειάσει η αίθουσα. Έτσι λοιπόν γύρω στο μεσημέρι ο δικαστής έμεινε μόνος του. Τότε τον πλησίασε ο χαλίφης και του είπε:

"Κύριε δικαστή θαυμάζω την σοφία σας. Μα πείτε μου πως καταλάβατε την αλήθεια"

" Άκουσε με οι υποθέσεις αυτές ήταν πολύ απλές. Δεν άκουσες το έμπορο που είπε ότι είχε το νόμισμα για πολλά χρόνια? Έβαλα λοιπόν το βράδυ το νόμισμα σε ένα ποτήρι με νερό. Το πρωί η επιφάνεια του ποτηριού είχε γεμίσει με πολλές μικρές φουσκάλες από τις τρύπες που είχε το νόμισμα. Τότε κατάλαβα ότι το νόμισμα άνηκε στον έμπορο."

"Σοφή η κρίση σας. Αλλά για το άλογο πως το καταλάβατε" τον ρώτησε ο χαλίφης.

"Α! ακόμα πιο απλά. Πήρα το βράδυ το άλογο και το έβαλα σε ένα στάβλο από όπου θα περνάγατε σίγουρα μπροστά εσύ και ο αγρότης σήμερα το πρωί. Μόλις πέρασε λοιπόν ο αγρότης το άλογο ούτε που κουνήθηκε. Μόλις όμως πέρασες εσύ σήκωσε το κεφάλι του και κούνησε την ουρά του. Έτσι κατάλαβα ότι ήταν δικό σου" Ο χαλίφης ενθουσιάστηκε με την σοφία του δικαστή και για να τον ανταμείψει του είπε τον έκανε πρόεδρο του ανώτερου δικαστηρίου.

39) ΤΟ ΡΟΛΟΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ήταν κάποτε ένα κορίτσι που το έλεγαν Φωτεινούλα. η Φωτεινούλα ζούσε ευτυχισμένη κοντά στους γονείς της και τη γιαγιά της, μα είχε ένα πολύ κακό ελάττωμα. Κι αυτό στεναχωρούσε πολύ όλους όσους την αγαπούσαν. Η Φωτεινούλα έλεγε ψέματα.

- Έκανες τα μαθήματά σου Φωτεινούλα;
- Τα έκανα, απαντούσε εκείνη κι ας μην τα είχε κάνει.
- Έφαγες γλυκό; ρωτούσε η μαμά
- Δεν έφαγα απαντούσε η Φωτεινούλα κι ας είχε φάει 3 κουταλιές γλυκό.

Το κακό ήταν πως η Φωτεινούλα δεν έλεγε ψέματα μόνο στο σπίτι, μα και σε όλον τον κόσμο. Στο σχολείο πια την είχαν μάθει όλα τα παιδιά και τη φώναζαν ψευτοφωτεινούλα.

Οι γονείς της ήταν πολύ στεναχωρημένοι με τα ψέματα της κόρης τους.

- Κοριτσάκι μου, την παρακαλούσαν. Μη λες ψέματα. Στο τέλος δε θα σε πιστεύει κανείς και θα γίνεις δυστυχισμένη σ' όλη σου τη ζωή.

- Καλά μαμά δε θα ξαναπώ ψέματα, υποσχόταν η Φωτεινούλα. Την επόμενη όμως στιγμή, πάλι τα ίδια. Ψέματα σωρό, το ένα μετά το άλλο.
- Θα είναι άρρωστο το παιδί μας, σκέφτηκαν οι γονείς της. Ας πάμε να ρωτήσουμε τους γιατρούς.

Ρώτησαν όλους τους γιατρούς της χώρας για την αρρώστια της Φωτεινής, μα οι γιατροί δεν ήξεραν πώς να τη γιατρέψουν. Έπρεπε να πάνε πολύ μακριά, να βρουν ένα σοφό γέροντα, που μόνο αυτός ήξερε να γιατρεύει της αρρώστια της ψευτιάς.

Η αγάπη των γονιών ήταν τόσο μεγάλη για τη μικρή τους κόρη, που δε σκέφτηκαν ούτε κόπο, ούτε χρήματα. Έφυγαν από το σπίτι τους και ταξίδευαν μέρες και μέρες. Κάποτε έφτασαν στην καλύβα του γέροντα. Ο γέροντας μόλις είδε τη Φωτεινούλα κατάλαβε το σκοπό της επίσκεψής τους και προτού ακόμα του πουν τίποτα τους είπε :

-Για την κορούλα σας έχω ένα θαυμάσιο φάρμακο, που είναι συγχρόνως και πολύ χρήσιμο δώρο.

Και αμέσως έβγαλε από ένα συρτάρι του ένα ωραιότατο ολόχρυσο ρολόι χεριού. Το έδειξε στην Φωτεινούλα που ξεφώνισε από την χαρά της

- Α, τι ωραίο ρολόι, είπε. Χάρισέ μου το καλέ μου γέροντα και θα κάνω ό,τι πεις.
- Ναι κοριτσάκι μου, είπε ο γέροντας. Είναι πολύ ωραίο αυτό το ρολόι αλλά είναι και μαγικό. Θα το φορέσεις 3 μήνες, θα στολίσει το χεράκι σου και θα σου λέει της ώρα χωρίς να το κουρδίζεις! Πρόσεξε όμως. Αυτό κάπου κάπου θα αλλάζει χρώμα. Το βλέπεις τώρα ολόχρυσο και λαμπερό. Καμιά φορά όμως θα το βλέπεις να γίνεται μαύρο σα να είναι από σκουριασμένο σίδερο. Μη φοβιθείς όμως. Το ρολόι σου θα γίνεται έτσι όταν θα λες ψέματα. Και θα το βλέπεις πάντα λαμπερό όταν θα λες την αλήθεια.

Πήρε η Φωτεινούλα το ρολόι, ευχαρίστησε τον γέροντα και ξεκίνησε όλο χαρά με τους γονείς της για το σπίτι τους.

Τις πρώτες μέρες το ρολόι ήταν σχεδόν πάντα μαύρο, γιατί αυτή συνηθισμένη από τα ψέματα εξακολουθούσε να τα λέει σωρό. Όμως τώρα ένοιωθε αληθινή ντροπή κάθε φορά που το ρολόι της γινόταν μαύρο κι αναγκαζόταν μετά να πει την αλήθεια οπότε και πάλι το ρολόι γινόταν ολόχρυσο.

Τα παιδιά στο σχολείο έμαθαν για το μαγικό ρολόι της Φωτεινούλας και κάθε φορά που τη ρωτούσαν κάτι κοίταζαν στο χέρι της για να δουν αν το ρολόι θα γινόταν μαύρο. Έτσι καταλάβαιναν αν έλεγε ή όχι την αλήθεια.

Όσο περνούσε ο καιρός τόσο και πιο αραιά μαύριζε το ρολόι της Φωτεινούλας. Και πριν καλά καλά περάσουν 3 μήνες η Φωτεινούλα έπαψε να λέει ψέματα. Το ρολόι στόλιζε πια το χέρι της μόνιμα ολόχρυσο.

Μόλις συμπληρώθηκαν οι 3 μήνες ο γέροντας ήρθε μόνος του στο σπίτι της Φωτεινούλας της έβγαλε το ρολόι και της είπε :

- Τώρα πια δε σου χρειάζεται, παιδί μου. Τώρα γιατρεύτηκες και δε θα ξαναπείς ψέματα. Αυτό το μαγικό ρολόι θα σου το άρω γιατί πρέπει να το δώσω και σε άλλα παιδάκια, αλλά θα σου χαρίσω ένα άλλο, όχι μαγικό, αλλά το ίδιο όμορφο σαν κι αυτό.

Και πραγματικά τότε η Φωτεινούλα δεν ξαναείπε ψέματα. Και όλοι την αγαπούσαν. Οι γονείς της μάλιστα για να την κάνουν αν χαρεί ακόμα περισσότερο της χάρισαν ένα βιβλίο με παραμύθια, μια κασετίνα με χρωματιστά μολύβια και πολλές όμορφες ζωγραφιές.

40) Ένα μάθημα Ζωής

Κάποτε έγινε ένας αγώνας βατράχων. Στόχος να ανέβουν στην ψηλότερη κορυφή ενός πύργου. Πολλοί άνθρωποι μαζεύτηκαν να τους υποστηρίξουν. Ο αγώνας άρχισε. Στην πραγματικότητα, ο κόσμος δεν πίστευε ότι ήταν εφικτό να ανέβουν οι βάτραχοι στην κορυφή του πύργου και το μόνο που άκουγες ήταν :

«Τι κόπος! Ποτέ δεν θα τα καταφέρουν...»

Οι βάτραχοι άρχισαν να αμφιβάλλουν για τους εαυτούς τους.
Ο κόσμος συνέχιζε:

«Τι κόπος! Ποτέ δεν θα τα καταφέρουν...»

Και οι βάτραχοι, ο ένας μετά τον άλλο, παραδέχονταν την ήττα τους, εκτός από έναν, που συνέχισε να σκαρφαλώνει. Στο τέλος, μόνο αυτός, και μετά από τρομερή προσπάθεια, κατόρθωσε να φθάσει στην κορυφή. Ένας από τους χαμένους βατράχους, πλησίασε να τον ρωτήσει πώς τα κατάφερε να ανέβει στην κορυφή. Τότε συνειδητοποίησε ότι.....ήταν κουφός!!!

41) ΤΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Μια φορά κι ένα καιρό, υπήρχε ένα νησί στο οποίο ζούσαν όλα τα συναισθήματα. Εκεί ζούσαν η Ευτυχία, η Λύπη, η Γνώση, η Αγάπη και όλα τα άλλα συναισθήματα. Μια μέρα έμαθαν ότι το νησί τους θα βούλιαζε και έτσι όλοι επισκεύασαν τις βάρκες τους και άρχισαν να φεύγουν. Η Αγάπη ήταν η μόνη που έμεινε πίσω. Ήθελε να αντέξει μέχρι την τελευταία στιγμή. Όταν το νησί άρχισε να βυθίζεται, η Αγάπη αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια. Βλέπει τον Πλούτο που περνούσε με μια λαμπρή θαλαμηγό. Η Αγάπη τον ρωτάει :

«Πλούτε μπορείς να με πάρεις μαζί σου;»,

«Όχι, δεν μπορώ» απάντησε ο πλούτος. «Έχω ασήμι και χρυσάφι στο σκάφος μου και δεν υπάρχει χώρος για σένα».

Η Αγάπη τότε αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια από την Αλαζονεία που επίσης περνούσε από μπροστά της σε ένα πανέμορφο σκάφος.

«Σε παρακαλώ βοήθησέ με» είπε η Αγάπη.

«Δεν μπορώ να σε βοηθήσω Αγάπη. Είσαι μούσκεμα και θα μου χαλάσεις το όμορφο σκάφος μου» της απάντησε η Αλαζονεία.

Η Λύπη ήταν πιο πέρα και έτσι η Αγάπη αποφάσισε να ζητήσει από αυτήν βοήθεια.

«Λύπη άφησέ με να έρθω μαζί σου»

«Ω Αγάπη, είμαι τόσο λυπημένη που θέλω να μείνω μόνη μου» είπε η Λύπη.

Η Ευτυχία πέρασε μπροστά από την Αγάπη αλλά και αυτή δεν της έδωσε σημασία. Ήταν τόσο ευτυχισμένη, που ούτε καν άκουσε την Αγάπη να ζητά βοήθεια. Ξαφνικά ακούστηκε μια φωνή.

«Αγάπη, έλα προς εδώ. Θα σε πάρω εγώ μαζί μου».

Ήταν ένας πολύ ηλικιωμένος κύριος που η Αγάπη δεν γνώριζε, αλλά ήταν γεμάτη από τέτοια ευγνωμοσύνη, που ξέχασε να ρωτήσει το όνομά του. Όταν έφτασαν στην στεριά ο κύριος έφυγε και πήγε στο δρόμο του. Η Αγάπη γνωρίζοντας πόσα χρωστούσε στον κύριο που τη βοήθησε ρώτησε τη Γνώση,

«Γνώση, ποιος με βοήθησε;»

«Ο Χρόνος» της απάντησε η Γνώση.

«Ο Χρόνος;» ρώτησε η Αγάπη. «Γιατί με βοήθησε ο Χρόνος;»

Τότε η Γνώση χαμογέλασε και με βαθιά σοφία της είπε:

«Μόνο ο Χρόνος μπορεί να καταλάβει πόσο μεγάλη σημασία έχει η Αγάπη».

42) The eco of life

A man and his son were walking in the forest.

Suddenly the boy trips and feeling a sharp pain he screams, "Ahhhhh"

Surprised, he hears a voice coming from the mountain, "Ahhhhh"

Filled with curiosity, he screams: "Who are you?", but the only answer he receives is: "Who are you?"

This makes him angry, so he screams: "You are a coward!", and the voice answers: "You are a coward!"

He looks at his father, asking, "Dad, what is going on?"

"Son," the man replies, "pay attention!" Then he screams, "I admire you!" The voice answers: "I admire you!"

The father shouts, "You are wonderful!", and the voice answers: : You are wonderful!"

The boy is surprised, but still can't understand what is going on.

Then the father explains, "People call this "ECHO", but truly it is "LIFE!" Life always gives you back what you give out! Life is a mirror of your actions. If you want understanding and respect, give understanding and respect! If you want people to be patient and respectful to you, give patience and respect! This rule of nature applies to every aspect of our lives."

Life always gives you back what you give out. Your life is not a coincidence, but a mirror of your own doings.